DOROTHEA KEMP

Omul junglei

Traducerea și adaptarea în limba română de

IONELA ȚUGULESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

– Nu mai avem mult până aterizăm, *senhorita*. Cred că în cel mult cincisprezece minute suntem la sol.

– De unde știi tu? a dorit Rebel să știe. Ore în șir avionul zburase peste o mare de păduri, o sălbăticie verde și monotonă ce se zărea la fiecare linie a orizontului: jungla amazoniană, unul dintre ultimele locuri de pe pământ puțin cunoscute de om, imense păduri unde nici un alb nu pusese piciorul, unde singurele căi de acces erau râurile, iar aceste locuri erau trecute pe harta Braziliei drept *regiao inexplorado* – regiuni neexplorate. De-a lungul secolelor, aceste teritorii au atras ca un magnet exploratorii și aventurierii care căutau fabulosul tărâm El Dorado, unde casele ar fi trebuit să fie construite din aur și acoperite cu argint, iar străzile ar fi fost pavate cu pietre prețioase.

Aruncându-și privirea spre tatăl ei, care statea alături, schiță un zâmbet. El nu arăta deloc ca un aventurier. De fapt umerii

puțin încovoiați și privirea absentă îl făceau să semene într-adevăr cu un profesor. Cu toate acestea fusese și el cuprins de nebunia amazoniană, unul dintre miile de oameni captivați de frumusețea acestei jungle, de cele mai multe ori mortală.

Nu sunt expert în pilotaj, *senhorita*, spuse studentul la științe. De fiecare dată când fac această călătorie sunt la fel de plictisit ca și dumneavoastră de acești kilometri de monotonie. Nu, acesta este cel care îmi spune că sosirea noastră este iminentă, spuse el arătând spre ceas.

– A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră să faceți o călătorie atât de lungă pentru a ne aștepta la aeroport, spuse profesorul Storm, însoțindu-și cuvintele cu un zâmbet. Eu și fiica mea va datorăm mii de mulțumiri *senhor* Domingues.

– Vă rog spuneți-mi Paulo, îl rugă tânărul brazilian pe profesor, dar ochii lui erau îndreptați spre Rebel. Nu este nevoie să-mi mulțumiți. A fost plăcerea mea să vă ajut. Și pe deasupra, spuse el zâmbind, am îndeplinit ordinele șefului meu.

– A, desigur, spuse profesorul ridicându-și spre Paulo ochii albaștri, am auzit multe lucruri despre *senhor* Luiz Manchete și toate numai de bine. Abia aștept să-l cunosc. Spune-mi, te rog, întrebă profesorul nerăbdător, știe el atâtea câte se spun despre locuitorii din interiorul junglei amazoniene? Chiar vizitează triburile și discută cu șefii acestora?

– Da, domnule profesor, spuse Paulo sigur de el, adoptând o figură solemnă, totuși este foarte reticent când acești oameni devin subiect de conversație.

– Dar de ce? întrebă uimit profesorul. Desigur fiind unul dintre puținii albi care a câștigat încrederea sălbaticilor, este de datoria lui să împărtășească lumii întregi cunoștintele lui în această privință.

– Nu știu să vă spun care este motivul, răspunse Paulo ridicând o sprânceană. Pot să vă spun, și asta cu riscul de a fi nerespectuos, că este un om cu un caracter foarte dificil. Poate fi încăpățânat uneori, autoritar alteori, și niciodată nu-și spune secretele, dar, probabil, dacă ar fi altfel nu am avea aceeași stimă pentru el. Nu pot emite nici o părere și chiar nu știu motivele pentru care păstrează doar pentru el toate cunoștințele despre aceste triburi uitate.

– Dar părerea ta este…? întrebă foarte interesat profesorul.

Paulo ridică mâinile într-un gest ce arăta clar faptul că tot ce urma să spună erau simple presupuneri.

– Domnul Manchete, după cum știți, face parte din conducerea Consiliului Național de Cercetare a Amazonului, organism creat cu scopul de a proteja indienii și pentru a-i împiedica pe albi să exploateze pădurea amazoniană.

– Să-i protejeze pe indieni de omul alb? întrebă Rebel amuzată. Sigur nu ar trebui să fie invers?

– Dimpotrivă, *senhorita*, explică Paulo încurajat de întrebarea ei, numărul actual al indienilor este foarte mic comparativ cu numărul lor la începutul secolului șaisprezece, când primul om alb a ajuns în aceste teritorii și a adus cu el bolile europene, care au distrus triburi întregi de indieni. Pojarul, de exemplu, este o boală care la copiii albi trece în câteva zile, în

schimb pentru indieni este mortală. Gripa de asemenea este o boală care-i ucide. Dată fiind situația, este acum, cred, clară atitudinea Seniorului și opoziția violentă împotriva politicii guvernului de a deschide jungla prin construirea de drumuri pentru a putea fi exploatate lemnul, bogățiile subsolului, și să fie înființate ferme pentru creșterea vitelor. El este unul dintre aristocrații noștri, obișnuit să fie luat în seamă, totuși în cazul acesta lăcomia speculanților a fost lăsată să treacă înaintea nevoilor națiunii. Refuzul Seniorului de a permite accesul străinilor în interiorul junglei este, cred eu, protestul său împotriva unei politici cu care nu e de acord.

– Atunci mă tem că nu va fi de acord nici cu noi, îl întrerupse obraznic Rebel, deoarece o autoritate mai mare ca a lui ne-a permis să intrăm în junglă.

Paulo a întârziat răspunsul, uimit fiind de frumusețea fetei, de care se simțea din ce în ce mai atras.Frumusețea ochilor se continua cu fața fragilă ca o floare, buzele păreau special create pentru a fi sărutate și nori ca de furtună se adunaseră în ochii sălbatici, albaștri precum floarea de Nu-mă-uita. Toată strălucirea chipului ei rupea monotonia culorii unice pe acele imense întinderi de verdeață. Dar ceea ce-l fascina cel mai mult era bogăția părului ei blond care-i cădea pe piept într-o cascadă strălucitoare. Când Paulo observă că nările ei palpitau, își adună încet gândurile și se concentră din nou asupra conversației.

– Pe aceste locuri nu este autoritate mai mare decât aceea a domnului Manchete, se lăudă el, trădând veneraţia ce o avea pentru Senior și care pe ea o înfuria foarte tare. Cuvântul său

este lege. Printre indieni e cunoscut sub numele de Curupira, care poate fi tradus ori ca "Spiritul pădurii", ori ca "Sălbaticul"– ultimul fiind preferat de cei care s-au confruntat cu furia lui.

Ochii lui Rebel scăpărau flăcări albastre. Nu era un om superficial ca să-i judece pe ceilalți doar după spusele altora. Tatăl ei o învățase să fie întotdeauna receptivă la sugestii, să asculte cu atenție și să înțeleagă toate datele problemei înainte de a-și forma o părere asupra unui lucru sau, mai ales, asupra oamenilor. Dar în cazul de față pur si simplu nu putea urma sfatul tatălui ei. Fără să vrea, Paulo îl caracterizase pe omul pe care urmau să-l întâlnească și care trebuia să fie gazda lor și ghidul lor prin junglă, drept un rege autocrat al junglei, un om care își folosea puterea asupra unor ignoranți.

– Șeful tău pare să fie insuportabil, i se adresă ea viitorului om de știință, dar dacă se așteaptă ca și noi să-i acceptăm deciziile fără nici un comentariu, atunci să știi că va avea o surpriză tare neplăcută.

– Te rog, Rebel! exclamă tatăl ei. De câte ori ți-am spus să fii atentă ce vorbești? Știi cât de mult înseamnă pentru mine succesul acestei expediții, și nu voi accepta sub nici o formă să fie pusă în pericol. Cum poate să nu-ți placă un om pe care nici măcar nu l-ai întâlnit? Cât de prostească îți va părea această purtare dacă se dovedește a fi o persoană deosebit de amabilă și încântătoare, cum de altfel sunt sigur că va fi. Paulo, scuză te rog ieșirea nervoasă a fiicei mele. Sunt sigur că-și va schimba părerea după ce-l va cunoaște pe domnul Manchete.

– Întâlnirea va fi foarte interesantă, cred eu, cu surprize de ambele părți. Cu elementele chimice este simplu să-ți dai seama care dintre cele două se amestecă și care explodează, cu oamenii este mai dificil. Cine știe ce impact va avea un rebel asupra unui sălbatic? își exprimă Paulo punctul de vedere.

Discuția se întrerupse brusc când pilotul anunță că vor ateriza în câteva minute pe o pistă amenajată în junglă. Când au coborât din avion și au pus piciorul pe pământ, Rebel avu impresia că au pășit într-o seră luxuriantă încălzită de aerul ecuatorial. Mărimea copacilor era de-a dreptul impresionantă, coroanele lor luptându-se pentru puțină lumină și lăsând în urmă trunchiurile complet goale. Interiorul pădurii era complet întunecat din cauza frunzelor foarte dese care nu permiteau razelor solare să pătrundă printre ele.

– Iată comitetul nostru de primire, spuse Paulo arătând spre un grup de indieni care se îndreptau spre ei.

Rebel s-a folosit de toată voința ei ca să nu-și arate stânjeneala pe măsură ce grupul se apropia. Nu era pentru prima dată când intra în contact cu triburi băștinașe, dar aceștia păreau mai mult preistorici decât primitivi. Erau complet dezbrăcați, cu excepția desenelor cu vopsea roșie de pe corp. Femeile lor, de asemenea dezbrăcate, aveau corpul pictat cu negru, iar fața și picioarele cu vopsea roșie. Dar când au început să râdă, formând un cerc vesel în jurul lor, era clar că aveau o fire glumeață. Copiii erau timizi, dar extrem de curioși și receptivi la tot ce era nou în lumea lor încă insulară.

Câteva minute mai târziu s-a auzit un bubuit de tobe nevăzute și ca la un semnal a apărut un om cu mersul apăsat, cu o alură impunătoare, drept ca și copacii din spatele lui.

Diavolul venind din iadul lui verde!

Amintindu-și de sfatul tatălui ei, Rebel și-a impus să se poarte civilizat. După cum spusese și tatăl ei, n-ar fi folosit la nimic să-și arate disprețul pentru acest om, având în vedere faptul că ajutorul lui era vital pentru misiunea lor. Așadar trebuia să se poarte prietenos cu Seniorul.

– *Senhor* Manchete? Nerăbdător, tatăl ei îi ieși în întâmpinare Seniorului, cu mâna întinsă. Cât de încântat sunt să vă întâlnesc în sfârșit!

– Și eu pe dumneavoastră, profesore. Vocea Seniorului, avea timbrul pe care Rebel se așteptase să-l audă: profund ca vâltorile create de curenți de apă, sigur și puternic precum stâncile înșirate de-a lungul râurilor, răcoritor precum stropii apei care cade într-o cascadă.

– Sunt un mare admirator al lucrărilor dumneavoastră în domeniul antropologiei și am citit toate cărțile pe care le-ați scris despre acest subiect.

– Oh … vă mulțumesc, *senhor*, spuse încântat profesorul Storm. Venind din partea unui om cu experiența și cunoștințele dumneavoastră, mă simt cu adevărat onorat. Dați-mi voie să v-o prezint pe fiica mea. Rebel, spuse el mândru, acesta este domnul Luiz Manchete – om de știință, explorator, consultant în problemele vieții sălbatice, acum înhămat la o treabă foarte dificilă, aceea de a face să

funcționeze o fermă experimentală chiar aici, în mijlocul junglei. Apoi, îi zâmbit brazilianului. *Senhor* Manchete, ea este fiica mea, Rebel Storm!

– *Senhorita* Storm! Rebel ar fi putut să jure că el a chicotit la auzul numelui ei, dar când și-a înclinat și apoi ridicat capul nu era urmă de amuzament pe fața aceea cu trăsături atât de brune si aspre încât ar fi putut să fie cioplite în mahon. Dorea cu disperare să-și retragă mâna din strânsoarea mâinii lui, dar și-a forțat degetele să rămână nemișcate, dorindu-și ca ele să nu transmită emoția ei, emoție declanșată de privirea lui și de zâmbetul ca o tăietură de sabie.

– O fermă de copaci experimentală în mijlocul unei păduri, domnule? Ea dorise să-i dea întrebării un ton cât mai politicos cu putință, dar își dădu seama, când văzu fața dezamăgită a tatălui ei, că vorbele i-au fost încărcate de scepticism si chiar dispreț.

– Nedumerirea dumneavoastră e de înțeles, *senhorita*, îi răspunse Seniorul cu răceală. De cele mai multe ori trebuie să le explic străinilor de ce, deși înconjurați de pădure, încercăm să creștem și mai mulți copaci. Piața mondială de cherestea se axează în general pe lemnul moale, dar, din păcate, numai un copac din zece este viabil din punct de vedere comercial. De aceea noi sperăm ca acești copaci pe care îi creștem în această fermă să nu fie atacați de boli și paraziți și să aibă lemnul suficient de moale încât să intereseze fabricile de hârtie. Este prea devreme ca să ne putem pronunța dacă rezultatul este un eșec sau o reușită, dacă cu metodele științifice moderne vom reuși să învingem sălbăticia sau trebuie să ne resemnăm și să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

– Sunt foarte sigur, *senhor* Manchete, interveni tatăl ei nerăbdător să-i îndrepte gafa, că dacă cineva va reuși să supună măcar o parte a pădurii fără s-o distrugă acela veți fi dumneavoastră.

Simțindu-se jignită pe nedrept de faptul că Seniorul se referise la ea ca la un străin și de atitudinea tatălui ei, Rebel tăcu tot timpul cât au fost conduși pe o potecă de munte spre un delușor unde era înălțată o vilă impresionantă, construită din piatră, cu acoperiș din țiglă verde și trepte care duceau spre o verandă largă. Scaunele din bambus, cu perne viu colorate, înconjurau o masă tot din bambus. Gazda îi invită să ia loc. Un servitor îmbrăcat în alb le servi băuturi răcoritoare. Rebel a fost uimită vazând luxul care o înconjura și uitându-se în jurul ei se întreba dacă nu cumva era pe un platou de filmare și se pregătește pentru un remake la „Pe aripile vântului".

Se pare că și tatăl ei se gândea la același lucru.

– Extraordinar, șopti el, nu m-am gândit niciodată că aș putea găsi o asemenea arhitectură în mijlocul pădurii.

– Cu greu aș spune în mijlocul pădurii, îl corectă Seniorul zâmbind, mai degrabă în margine… Sunt foarte multe asemenea case în vechea Brazilie, explică el așezându-se pe un scaun. Pe vremuri țara noastră aproviziona aproape întreaga lume cu zahăr. Primii plantatori aveau nevoie de forță de muncă pentru a planta, a tăia și a extrage zahărul din bambus, dar baștinașii nu le erau de prea mare ajutor, așa că ei au început să caute muncitori în altă parte. Înainte de abolirea sclaviei au fost aduse foarte multe familii de pe coasta de vest

a Africii, iar viața pe plantațiile braziliene era similară cu viața de pe plantațiile de bumbac din America de Nord. Multe din povestirile „Vechiului Sud" spuse de un negru erau asemănătoare cu cele braziliene, și foarte mulți proprietari de plantații au copiat arhitectura caselor verilor lor din America de Nord.

– Ești de acord că strămoșii tăi erau negustători de sclavi, domnule Manchete? Nu se abținu Rebel să întrebe.

– Nu, *senhorita*, nu sunt de acord, îi aruncă el o privire rece. Nu pot admite ceea ce nu știu. Familia mea a deținut odată o plantație, desigur, dar din câte știu eu nici un membru al familiei mele nu a fost vreodată acuzat că ar fi profitat de suferința altora.

Astfel a reușit s-o reducă complet la tăcere. În timp ce sorbea dintr-un pahar de *batida*, o combinație delicioasă de rom alb făcut din bambus, suc de fructe, zahăr și gheață spartă, încerca să-și dea seama ce detestă mai mult la acest brazilian și ajunse la concluzia că era aerul lui de superioritate, care nu era atât de evident atunci când vorbea cu tatăl ei, dar revenea de fiecare dată când i se adresa ei.

Era oare posibil ca domnul Luiz Manchete să fie misogin? Să fie oare acesta motivul pentru privirea lui rece ca gheața, pentru faptul că nu-i zâmbea deloc și pentru manierele rigide? Toate acestea să fie oare din cauză că era femeie?

Tatăl ei și Seniorul discutau cu ușurință despre orice subiect. Auzind pomenindu-se despre ziua de mâine, își ciuli urechile pentru a ști ce are de făcut în ziua următoare.

– Dacă nu sunteți obosit, mâine putem face un tur al plantației. Sunt sigur că vi se va părea interesant ceea ce facem noi aici. Dar poate mâine putem face un tur al plantației. Sunt sigur că vi se va părea interesant ceea ce facem noi aici. Dar poate că sunteți obosit după drumul lung pe care l-ați parcurs și doriți să vă odihniți câteva zile și, de ce nu, să vă acomodați cu clima noastră foarte umedă.

– Este foarte drăguț din partea dumneavoastră să vă faceți griji pentu vârsta mea înaintată, spuse domnul Storm zâmbind, dar aș dori să nu uitați că mi-am petrecut toată viața călătorind prin diverse colțuri ale lumii, iar schimbările climatice nu mă afectează. Același lucru este valabil și pentru fiica mea, adăugă el arătând spre Rebel. Bietul copil, a ajuns să se simtă acasă peste tot unde mergem. Soția mea a insistat întotdeauna ca familia să fie unită, de aceea mergea cu mine peste tot unde trebuia să mă duc, chiar și atunci când era însărcinată, de aceea fiica noastră s-a născut într-o regiune a Australiei, unde studiam triburile de aborigeni. Locul nașterii ei ne-a influențat în alegerea numelui – Rebel nu este un nume neobișnuit în Australia, un teritoriu colonizat de oameni care nu ezitau să-și exprime nemulțumirea ori de câte ori ceva li se părea în neregulă, cu toate că, în acea perioadă, revoltele erau ilegale și pedeapsa pentru asemenea crime era exilul. Trebuie să recunosc, concluzionă el încruntându-se, că am avut mustări de conștiință gândindu-mă că am fost foarte egoist privându-mi fiica de un cămin și de o existență liniștită la care orice copil are dreptul. Și totuși mă consolez știind că au fost și unele compensații. Vedeți dumneavoastră, domnule,

fiica mea a călătorit forte mult, este o tânără foarte cultivată și expertă în meseria pe care și-a ales-o. Fără talentul ei de fotograf nu vi s-ar mai fi părut cărțile mele așa de pline de culoare și documentate cum spuneți că sunt.

Jenată de discursul tatălui ei, Rebel își puse băutura pe masă și se ridică de pe scaun.

– Tată, sunt sigură că Seniorul nu este interesat de povestea vieții mele. Vocea ei sunase mai ascuțită decât ar fi intenționat. Nu este nimic mai plictisitor decât un părinte mândru care-și laudă copilul.

Își regretă ieșirea impulsivă în momentul în care surprinse o urmă de tristețe pe fața tatălui ei. Voia să se scuze, să explice că tonul ei se datora jenei și nu plictiselii.

Dar reacția Seniorului fu imediată, el zicându-i pe un ton superior:

– Este evident, domnișoară, ca tatăl dumneavoastră avea dreptate să fie îngrijorat în privința carențelor de educație pe care le aveți, pentru că dacă ați fi avut ocazia să-l studiați pe Shakespeare, faimosul vostru bard englez, ați fi beneficiat de învățătura comentariului său: *„Este de preferat mușcătura șarpelui decât copilul nerecunoscător”.*

Capitolul 2

Interiorul casei a fost o revelație pentru Rebel, un monument al încăpățânării omului de a aduce civilizația în junglă. După conținutul fiecărei camere a putut să-și dea seama de istoria familiei Manchete, familie care începând cu sec. XVI adunase multe comori – de la jad și fildeș adus de exploratori, la aur și cupe încrustate cu pietre prețioase luate de la primii coloniști care au venit din Portugalia și s-au așezat în Brazilia, neprețuite porțelanuri și farfurii de argint aduse de bogații plantatori de zahăr, relicve ale goanei după aur care a durat doar un secol, și operele de artă de neînlocuit ale lui Antonio Francisco Lisboa, faimosul sculptor brazilian cunoscut sub numele de „Infirmul".

Pardoseala dormitorului în care stătea ea era din dale azurii, iar când se așeză pe marginea patului și-și aruncă pantofii din picioare simți o răcoare plăcută pătrunzând prin tălpile picioarelor ei înfierbântate.

Baia era pardosită cu dale verzi ca străfundurile verzi ale mării. Peste tot se punea accent pe răcoare, toate eforturile fuseseră făcute pentru a opri intrarea în casă a aerului umed, apăsător, al pădurii tropicale, care dădea târcoale asemenea unei fiare la pândă.

Pentru prima dată Rebel și-a dat seama că garderoba ei era nepotrivită, atunci când și-a pus pe umerașe cele câteva rochii lângă multitudinea de cămăși bărbătești și pantaloni largi. Nu venise pregătită pentru un decor atât de luxos și nici tatăl ei care nu avea decât o jachetă ce putea fi, cu îngăduință, considerată elegantă.

–Ei bine, spuse ea ridicând din umeri și alegându-și cea mai elegantă rochie dintre cele trei, cel puțin nu va mai fi nici o altă femeie cu care să fiu comparată – una dintre puținele compensații ale faptului că trăiesc într-o lume dominată de bărbați.

Niciodată nu se îndoise de faptul că viața ei nu ar fi exact cum își dorise, descătușată de legăturile casnice, o viață liberă, independentă și, cel mai important, foarte aventuroasă. Seniorul avea dreptate, își spuse ea gândindu-se mai bine, era un copil nerecunoscător. De fapt ce-i lipsea în afară de un soț, casă și copii – lucruri la fel de străine pentru ea ca și explorarea junglei pentru o gospodină?

Îndepărtând un sentiment de depresie total necaracteristic ei, făcu duș și se schimbă în rochia pe care și-o alesese, uitându-se fugar în oglindă, deoarece purtând-o de atâtea ori, știa exact cum îi vine rochia de un albastru spălăcit. Însă mai mult timp i-a luat să-și aranjeze părul, de care era foarte mândră,

pieptănându-l până când deveni strălucitor ca aurul. După aceea și-a aranjat cu multă atenție buclele grele în jurul capului ce părea prea fragil pentru a le suporta greutatea, apoi s-a uitat în oglindă dorindu-și ca măcar de data aceasta să-și poată îmbogăți coafura cu o tiară de diamante strălucitoare.

„Nu are rost să visezi cu ochii deschiși, fetițo, își spuse ea. Singurele bijuterii pe care le-ai purtat vreodată au fost cele de la McCoy, iar în seara aceasta va trebui să te folosești de farmecul tău, deoarece hainele nu te vor ajuta se te faci remarcată".

Dar când a venit timpul să coboare la masă se simțea mult mai bine, fiind convinsă că-și făcuse griji degeaba. Știa din experiență că oamenii care își petrec mult timp în sălbăticie nu se prea interesează de aparențe, că li se pare nu efort foarte mare chiar și să-și pună o cămașă curată înainte de cină.

Spaima ei fu de nedescris când, îndreptându-se spre salon auzi foarte multe voci. Apoi se opri uitându-se îngrozită la mulțimea de bărbați îmbrăcați elegant, adunați ca albinele în jurul stupului lângă o femeie foarte elegantă și atrăgătoare. Rebel surprinse o imagine a tatălui său sărăcăcios îmbrăcat, dar nepăsător, sorbind dintr-un aperitiv în timp ce-și asculta partenerul de discuție. Panicată se întorsese să plece, când o voce pe care ajunsese să o deteste o făcu să se întoarcă.

– Ah! *senhorita* Storm! Lăsați-mă să vă aduc ceva de băut înainte de a vă prezenta membrilor consiliului meu, care, cu toții, abia așteaptă să vă cunoască.

Pentru un moment ochii ei albaștri s-au transformat într-un gri furtunos, acuzându-l, fără să-i adreseze vreun cuvânt, că a exclus-o din acea societate sofisticată. Cu doar câteva cuvinte ar fi putut să o salveze de această umilință, în schimb el a ales să o pedepsească, fără îndoială, pentru faptul că nu se plecase în fața autorității lui.

Pe cât de repede apăruse dorința de a fugi, tot atât de repede fu înlocuită cu un puternic sentiment de furie.

– Oh, vă mulțumesc domnule, spuse ea pe un ton vesel și forțându-se să nu-i răzbată furia în glas. Îmi cer scuze dacă v-am făcut să așteptați.

– Nu este nevoie să vă scuzați, senhorita, spuse el. Noi, bărbații, știm cât vă ia vouă femeilor ca să vă pregătiți. Acum râdea deschis de ea. Mai înainte de toate trebuie să te prezint Saffrei dePas, singura femeie membru al instituției noastre.

Mărind presiunea asupra brațului ei, o împinse în față.

– Saffira, se adresă el frumuseții latine cu o siluetă ca a unei dansatoare de flamenco, tânăra aceasta este fiica profesorului Storm, pe care l-ai cunoscut deja. Are un nume foarte potrivit – Rebel.

– Potrivit…? se miră Saffira de Pas. Luiz, pari să știi foarte multe despre firea domnișoarei Storm. Nu îți este în obicei să îți exprimi păreri personale despre oamenii abia întâlniți. Greșesc dacă spun că a venit abia acum câteva ore?

– Nu, nu greșești. Spre surprinderea lui Rebel, Seniorul răspunse scurt ca și când părea sensibil nu numai la critică, dar și la adevărul conținut de aceasta. Dar tinerețea domnișoarei Storm este înviorător de transparentă.

– Așa să fie oare? Întrebă Saffira de Pas, dintr-o dată plictisită. În acest caz nu veți face o pereche potrivită – o mânză sălbatică și un armăsar de rasă.

Pe parcursul serii Rebel a descoperit că, în încăperea care la început părea aglomerată, erau de fapt mai puțin de o duzină de oameni. La masă conversația a fost foarte animată trecându-se de la un subiect la altul cu multă ușurință.

Deși era conștientă de fapul că se comporta exact cum își dorea Luiz Manchete, adică ursuz, Rebel rezistă tuturor încercărilor de a fi atrasă într-o conversație, rămânând tăcută și necomunicativă până când toți s-au ridicat de la masă, ea stând să digere faptul că cu o singură lovitură Luiz Manchete reușise să-i clatine mândria și încrederea în sine.

– Mai exact, ce sperați să găsiți în jungla Amazonului, domnule profesor? o auzi ea pe Saffira de Pas întrebându-l pe tatăl ei, care părea că se simte foarte bine, nepăsător la starea de dinconfort a fiicei lui.

– Informații, spuse profesorul, material pentru una dintre seriile de cărți pe care le-am scris de-a lungul timpului despre modul de viață și obiceiurile omului primitiv. Această carte va fi ultima pe care o voi scrie, cântecul meu de lebădă înaintea retragerii, și aș dori să fie specială, de aceea cu ajutorul domnului Manchete, sper ca triburile amazoniene să fie subiectul ultimului meu volum.

Rebel, încordată, aștepta răspunsul negativ care, după spusele lui Paulo, era inevitabil, numai că fu tulburată de răspunsul amabil al Seniorului.

– Este un privilegiu să vă ajut prin toate mijloacele posibile, profesore. Oricând veți fi pregătit, vă voi conduce la tribul care locuiește în apropiere și al cărui șef încă mai cunoaște riturile antice, care odată se practicau regulat, dar care, din păcate în timp s-au pierdut.

Era nerăbdătoare să intervină înțelegând perfect de ce tatăl ei se încruntase. Și el înțelesese că era privit de sus.

– Er… nu este tocmai la ce mă gândeam, îl corectă el aproape scuzându-se. Triburile la care vă referiți au fost deja studiate în profunzime – dorința mea este să vizitez indienii la care civilizația nu a ajuns încă, aceia despre care se spune că trăiesc în adâncul junglei și stilul lor de viață este aproape preistoric.

În încăpere se lăsă imediat o tăcere mormântală și toți ochii erau îndreptați către Luiz Manchete, al cărui chip se transformase într-o mască compactă pe care nu se putea citi nimic.

– Lucrul acesta nu va fi posibil, profesore.

Aproape bucuroasă, Rebel se agăță de refuzul categoric al Seniorului și își revărsă mânia:

– Imposibil este un cuvânt pe care noi nu-l recunoaștem, domnule. Tatăl meu și cu mine am supraviețuit teribilelor furtuni de nisip și lipsei de apă din deșertul Karakum, vulcanilor activi și fiarelor sălbatice din Africa, pădurilor impenetrabile și mlaștinilor din Borneo și multor altor misiuni despre care ni s-a spus că sunt *imposibile.*

Fiecare om din acea încăpere, în afară de ea și Luiz Manchete, s-a retras, lăsându-i doar pe ei în jurul mesei, care

devenise o arenă a încleștării, o arenă în care Rebel aștepta precum un creștin condamnat, să fie devorată de un leu furios.

Mușcătura lui, când a venit, a fost de-a dreptul sălbatică.

– Domnișoară Storm, te-ai gândit vreodată că s-ar putea să trăiești în lumea ta de vise? ți-a trecut cumva prin cap că un simplu strănut de-al tău ar putea omorî într-o singură săptămână triburi care au supraviețuit secole de-a rândul? Ești atât de egoistă și atât de orbită de ambiție încât refuzi să accepți opinia cercetătorilor care, în ciuda faptului că și-au dedicat viața ajutorării acestor nefericiți, au declarat de curând următoarele: „suntem convinși că de fiecare dată când contactăm un trib contribuim la distrugerea a ceea ce are mai sfânt tribul respectiv"

– Prostii! răbufni ea. Triburile au supraviețuit unor orori inimaginabile; ei ne pot învăța la fel de mult cât îi putem învața și noi pe ei. Ne pot învăța foarte multe, domnule, iar de cunoștințele împărtășite vor beneficia în special oameni ca dumneavoastră, spuse ea disprețuitor, care-și afundă degetele picioarelor în râul cunoașterii și apoi se declară buni înotători, a căror situație în junglă este asemănătoare cu cea a unui star de cinema, pretinzând că viața în junglă este minunată, dar, de fapt nu pot să trăiască fără suc de portocale și homari proaspeți.

În încăpere acum totul era tăcere și încordare, toți cei prezenți așteptau cu înfrigurare răspunsul lui Luiz Manchete.

Dar replica lui a fost surprinzător de blândă.

– Mă acuzi de lașitate, domnișoară?

– Doar dacă încetezi să mai critici totul, domnule Manchete, spuse ea, simțind că nervii i s-au transformat într-un stol de fluturi pe care nu-i mai poate ține în frâu. Dacă te-am judecat greșit este foarte simplu să-mi demonstrezi că m-am înșelat.

Dintr-o dată zâmbi.

– Ar fi foarte neelegant din partea mea, *meu crianca*. Eu cred că un copil frustrat trebuie amuzat, mai ales acela care este înfometat după puțină atenție. O fetiță care nu s-a jucat niciodată cu păpușile este la fel de demnă de milă ca și o femeie fără copii.

Lui rebel nu i s-a dat nici o șansă să se apere deoarece, ca la un semnal Saffira de Pas s-a ridicat în picioare adoptând o figură stănjenită și toți bărbații s-au îndreptat spre salon.

– Rebel! Ea se întoarse spre tatăl ei care era foarte furios.

– Cred că e timpul ca noi doi să avem o discuție foarte serioasă. Atitudinea pe care ai adoptat-o cu domnul Manchete este intolerabilă și nu îți voi …

– Ei acum, profesore… Saffira de Pas se apropie triumfătoare. Nu trebuie să-ți cerți prea tare păsărica pentru faptul că a dorit să-și încerce aripile tinere. Această dispută este cauzată în mare parte de Luiz. Dacă masculinitatea lui nu ar fi atât de vizibilă, dacă nu s-ar crede un macho, tinerele nu ar simți nevoia să se facă remarcate cu orice preț. Am văzut de atâtea ori întâmplându-se lucrul acesta. Fete care erau convinse că-l pot îmblânzi pe acest sălbatic, începeau prin a întărâta tigrul, pentru ca apoi să fugă speriate de ghearele lui

scoase. Ar fi bine să ții minte, domnișoară, o sfătui ea pe Rebel care rămăsese fără replică, cei care cunosc bine jungla întotdeauna se referă la ea ca la o femeie. Jungla amazoniană este o femeie, iar Luiz este căsătorit cu ea.

Rebel încă se uita, fără a-i veni să creadă, după Saffira care tocmai ieșea din cameră, când a auzit, fără să înțeleagă, vocea tărăgănată a tatălui ei.

– Sunt momente, suspină el, și acesta este unul dintre ele, când îmi este un dor teribil de mama ta. Îmi pare foarte rău draga mea, habar nu aveam… o asemenea situație nu a mai apărut niciodată până acum…

– Și nici acum nu a apărut! spuse ea întorcându-se furioasă spre el. Dumnezeule mare, tată, chiar trebuie să neg tot ce a spus femeia aceea? Trebuie să fie nebună – o victimă a nebuniei amazoniene – dacă crede că sunt câtuși de puțin atrasă de acest diavol care este stăpân peste acest iad verde.

Rebel se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea umilită de presupunerea Saffirei, presupunere care circulase nestingherită pe la toate urechile receptive. Fără un motiv anume, brazilianca nu o plăcea și transformase ciocnirea ei cu Luiz Manchete într-o armă a ridicolului.

Lacrimile îi străpungeau ochii, dar se lupta cu ele să le învingă. Trăind într-o lume a bărbaților, la început ca un copil protejat, apoi ca și colegă respectată pentru curajul și calitățile ei de fotograf, nu a avut posibilitatea să învețe să se apere în fața unui inamic pe care nu-l mai întâlnise până acum – femeia – despre care se spunea că este mult mai periculoasă decât un bărbat.

Fără să fie observată, se strecură afară pe verandă în noaptea surprinzător de rece. Pe cerul cu nuanțe de indigo, luna lumina strălucitor, evidențiind un pâlc de palmieri care păreau a fi gazdele unui grup gălăgios de maimuțe. Era atât de fascinată de acest spectacol nocturn, încât nu observă că cineva se îndrepta spre ea din celălalt capăt al verandei.

– Cauți precum un cameleon locurile cele mai potrivite firii tale, domnișoară Storm.

Rebel fu readusă cu picioarele pe pământ de sarcasmul rece al Seniorului și se încordă precum un arc pentru a-și înfrunta adversarul.

– Același lucru poate fi spus și despre dumneavoastră, domnule Manchete, spuse ea aruncându-și o privire disprețuitoare spre vila luxoasă inundată de lumină, de unde răzbăteau acorduri muzicale și râsete. Cu cât văd mai multe în acest loc, cu atât mai bine înțeleg refuzul dumneavoastră de a renunța la această viață de plăceri.

Un fior de frig i-a străbătut corpul, iar acest lucru nu a trecut neobservat de Senior, care nu a pierdut ocazia de-a o ataca.

– Nu este prea înțelept să te aventurezi noaptea pe afară fără haină. Cea mai scăzută temperatură se înregistrează cu două ore înainte de a se crăpa de ziuă și inclusiv localnicii simt frigul, deși sunt obișnuiți cu clima. În asemenea momente ei coboară la râu și fac baie, cu toate că apa nu este prea caldă, este mai plăcută decât aerul rece al nopții. Dacă vei fi nevoită vreodată să-ți petreci noaptea în pădure, domnișoară, fii pregătită să stai foarte aproape de însoțitor pentru a vă ține de cald unul celuilalt.

– Și considerați lucrul acesta dificil? întrebă ea ironic. Am trecut prin situații mult mai grele și le-am făcut față asemenea unui bărbat.

– Vă cred, îi răspunse el atât de amabil încât ea nu sesiză imediat insulta. Numele Amazonului își are rădăcinile într-un trib legendar format din femei războinice, pe care localnicii le descriu ca având pielea albă, părul blond și fiind capabile să se lupte cu zece bărbați deodată. Indienii sunt convinși că aceste femei încă mai există și le venerează ca pe niște zeițe, dar eu personal nu găsesc nimic de admirat la o femeie care încearcă să uzurpe rolul bărbatului ca vânător. Domnișoară, părinții dumneavoastră au greșit privându-vă de păpuși și partenerii de joacă pentru a călători tot timpul; crescând în compania bărbaților v-ați dezvoltat cu un amestec de tărie și feminitate. Aveți un corp foarte frumos, dar tot așa îl are și pisica sălbatică atunci când își pândește prada în junglă. Mă mândresc cu faptul că sunt la fel de viril ca orice bărbat, spuse el aruncându-și neglijent haina pe umăr, totuși sunt sigur că o noapte petrecută în patul dumneavoastră nu mi-ar ridica nici măcar cu un grad temperatura.

Capitolul 3

Rebel și-a găsit tatăl singur, când a coborât la micul dejun în dimineața următoare. Cu toate că era devreme, Luiz Manchete mâncase deja și părăsise vila – ea se asigurase de acest lucru urmărindu-l cu privirea de la fereastra camerei sale și doar când l-a văzut suficient de departe a coborât la masă.

– Luiz tocmai a plecat, spuse tatăl ei turnându-i o ceașcă de cafea aromată.

Dacă ar fi spus că știa acest lucru, ar fi însemnat că trebuia să-și recunoască lașitatea, așa că mai bine își certă tatăl.

– Luiz… ? Nu ți se pare că devii prea prietenos cu necooperantul Senior?

– Îmi place omul acesta, spuse sincer profesorul întinzându-i o farfurie cu chifle calde. Gândindu-mă foarte mult la acest subiect, am ajuns la concluzia că are foarte multă dreptate în ceea ce spune. Din punctul lui de vedere, insistența noastră de a ne urmări interesele în detrimentul triburilor indiene, trebuie să pară foarte egoistă.

– Vrei să spui că ești pregătit să abandonezi proiectul nostru, să-ți lași seria de cărți neterminată, doar pentru că un om se opune? Tată, nu te știam așa de ușor influențabil, spuse ea fixându-l cu o privire plină de furie.

– Nu, nu spun asemenea lucru. Luiz mi-a promis că-mi va pune la îndemână toate însemnările lui adunate de-a lungul anilor, unde voi găsi toate informațiile de care am nevoie despre habitatul, obiceiurile și stilul de viață al triburilor preistorice. Știu că nu este adunat de mine, șopti profesorul deranjat de privirea disprețuitoare a fiicei sale, dar am învățat un lucru de la viață, și anume că uneori trebuie să faci compromisuri. Cred, draga mea Rebel, că succesul muncii noastre de până acum ne-a făcut să credem că ceea ce facem noi este benefic pentru toată lumea, inclusiv pentru băștinașii peste care venim neinvitați. Eu sunt pregătit să recunosc că s-ar putea să fi greșit și sper să faci și tu același lucru.

Ea își dădu farfuria deoparte, îngrozită de faptul că tatăl ei, care-și dorea la fel de mult ca și ea ca acest ultim volum să fie memorabil, era gata să se supună dorinței unui tiran, un om obișnuit să manipuleze localnicii astfel încât dorința lui să fie considerată lege.

– *Tu* poți fi pregătit să accepți ordinele domnului Manchete, dar eu cu siguranță nu sunt. Standardele trebuie menținute – întotdeauna ai spus că fotografiile mele sunt la fel de importante pentru cititor ca și ceea ce scrii tu, iar dacă tu poți să lucrezi după însemnările altuia, cum naiba ai vrea să fac eu fotografiile? Nu, dacă Luiz Manchete nu vrea să mă ducă la trib, voi găsi pe altcineva doritor s-o facă.

– De ce trebuie să fii așa de încăpățânată? spuse tatăl ei profund nemulțumit. Dacă aș fi ghicit că numele acesta se va reflecta asupra personalității tale, aș fi insistat să te numim Patience sau Prudence, oricum altfel decât Rebel.

Pentru a încheia discuția profesorul Storm s-a ridicat de la masă, îndreptându-se spre ușă.

– Ah, profesore Storm, se auzi o voce veselă de pe hol, am un mesaj pentru dumneavoastră de la domnul Manchete. A spus că este pregătit să meargă să vă arate plantația, și vă așteaptă la grajduri oricând vă convine.

– Cu multă plăcere, exclamă profesorul trecând foarte grăbit pe lângă Paulo care-i adusese mesajul. Nici un alt moment nu-i mai potrivit ca acesta prezent.

– Tatăl tău pare a nu se simți prea bine în dimineața aceasta, remarcă Paulo în timp ce se îndrepta spre Rebel. Crezi că-l deranjează umiditatea?

– Nu, eu îl deranjez, recunoscu ea. Mă tem că l-am enervat foarte tare.

– Imposibil, zâmbi el așezându-se pe scaunul de pe care tocmai se ridicase profesorul. Este suficient ca un bărbat să se uite la chipul tău divin pentru a uita tot ce l-a deranjat.

– Mă îndoiesc că tatăl meu sau domnul Manchete ar fi de acord cu tine, remarcă ea sec. De când am venit aici, se pare că supăr pe toată lumea.

– Nu și pe mine, *cara*, negă el cu blândețe strângându-i mâna ca semn de încurajare. Tu ai nevoie de puțină distracție, ai stat în spatele ușilor închise prea mult timp. Te rog, lasă-mă să fiu eu cel dintâi care îți arată splendorile pădurii.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea, iar zâmbetul ei îi amintea lui Paulo de razele soarelui în dimineţile senine. Lasă-mă doar un minut să-mi pregătesc aparatul de fotografiat.

– Şi un obiectiv rezistent la apă! strigă el în urma ei. Sunt sigur că va ploua în dimineaţa aceasta.

În timp ce mergeau de-a lungul potecii care ducea în junglă, Paulo îi luă mâna într-a lui, iar Rebel acceptă gestul ca pe unul de prietenie. După ce au ieşit din poiană au pătruns direct în jungla întunecoasă, cu copaci foarte înalţi, pe trunchiul cărora lianele erau încolăcite asemenea unor şerpi.

Şi-au continuat drumul pe o potecă bine delimitată, blocată totuşi ici şi colo de câţiva copaci căzuţi, ale căror rădăcini întoarse dădeau naştere unor forme ciudate. Erau foarte puţine tufişuri şi lipseau cu desăvârşire vegetaţia putredă şi mirosurile înăbuşitoare.

– Cât de curată pare pădurea! şopti Rebel. Cu toate că vorbise în şoaptă, vocea ei răsună ca într-o catedrală tăcută.

– *Parada*! şuieră Paulo, apoi înţepeni cu mâna întinsă în faţa ei.

Ea se simţi paralizată în momentul când un şarpe uriaş, lung cam de doisprezece metri, se strecură pe la picioarele lor.

– Ah, răsuflă uşurat Paulo, este doar un *jiboa.*

– Doar… ? repetă ea aproape leşinată.

– *Sim*, spuse el luând-o din nou de mână şi continuându-şi plimbarea. Este un şarpe atât de inofensiv încât puii sunt frecvent ţinuţi ca animale de casă pentru a omorî şoarecii şi şobolanii şi uneori chiar liliecii.

– Cred că voi rămâne la tradiționalele pisici, remarcă ea.

Râsul lui răsună puternic în pădure, iar ecoul se sfărâmă de pereții nesfârșiți de tăcere. Aerul dimineții era proaspăt și cald comparativ cu aerul rece al nopții trecute, iar pe măsură ce înaintau prin desișul junglei, Rebel și-a dat seama că jungla Amazonului în sine era o lume completă. Călătoriile permanente și viața în locuri îndepărtate o determinaseră să se blazeze, astfel încât i se părea că oriunde se ducea nimic nu putea s-o mai impresioneze, simțea că nimic nu este nou sub soare, nimic ce ea să nu fi văzut încă, dar cu Paulo, care se oprea peste tot pentru a-i arăta fie o pasăre care mânca un păianjen, fie o maimuță greoaie atârnând leneșă de crengile unui copac, fie o căprioară care-și înălțase capul din culcușul ei dintre tufe, înțelese că Amazonia nu era doar o altă junglă, ci atât de diferită de toate celelalte de parcă ar fi fost pe o altă planetă.

Paulo a condus-o spre un copac răsturnat, iar ea s-a oprit să fotografieze un mănunchi de flori multicolore de pe una dintre crengile cele mai de sus, dar apropiindu-și aparatul să le filmeze, acestea și-au luat zborul dovedindu-se a fi un roi de fluturi multicolori.

– Îți vei da seama că pădurea amazoniană este plină de astfel de surprize, îi spuse Paulo, este o lume completă prin ea însăși, cu legi proprii, cu condiții de viață unice și chiar cu anotimpuri proprii. Aici nu există primăvară, vară, toamnă și iarnă, doar anotimpul umed și cel secetos. Frunzele se scutură din copaci, mugurii înfloresc, păsările își depun ouăle și animalele se înmulțesc, iar toate acestea se întâmplă în același timp. După ploaie vei vedea copacii înmugurind și-ți vor

aminti de primăvară, totuși în mijlocul zilei frunzele cad și florile mor la fel ca toamna. O altă contradicție a acestei jungle este faptul că deși luxuriantă pădurea nu produce prea multă hrană, iar pentru a supraviețui, indienii trebuie să-și străbată teritoriul în lung și-n lat după hrană.

Ca o dovadă suplimenteră a spuselor lui, copacii s-au rărit dintr-o dată, lăsând să se vadă o colibă împrejmuită de o grădinuță cu plante foarte firave.

– *Maniocul*, zise el, o plantă care dă un amidon moale numit *tapioca* și care împreună cu peștele sunt alimentele de bază ale indienilor *caboclos*.

Când o femeie apăru în ușa colibei, Rebel și-a pregătit instinctiv aparatul de fotografiat și-l întrebă pe Paulo:

– Crezi că se va supăra?

– Sunt sigur că nu! șopti Paulo zâmbind și arătă spre geanta de pe umăr. Mai ales când va descoperi că a fost răsplătită cu o geantă de sare, care pentru ei este foarte prețioasă.

Când s-au apropiat mai mult, Rebel și-a dat seama că femeia nu era deloc atât de bătrână cum i se păruse ei. Cu toate că arăta foarte obosită și îngrijorată, mușchii brațelor erau fermi, ochii căprui erau foarte limpezi și dădu dovadă de bună creștere invitându-i în colibă.

În timp ce indianca discută în propria-i limbă cu Paulo, Rebel fotografia fericită în jurul ei, înregistrând pentru posteritate interiorul colibei nepodite, cu hamacuri agățate de prăjini, un război de țesut primitiv așezat lângă un perete, câteva oale de lut ciobite și un morman de unelte din materiale diferite, unele puțin adânci precum o sită, altele adânci precum un vas, ale căror scopuri nu le putea ghici.

La cererea lui Paulo femeia se așează pe jos și își așează un coș mare între genunchi, punând un altul plat deasupra, apoi începu să rupă în bucățele mici tuberculii uscați de *manioc* și să le cearnă prin sita improvizată.

– După multă muncă grea, îi explică Paulo, va obține un praf alb și aspru asemănător cu făina.

Și-au petrecut timpul foarte agreabil stând de vorbă cu femeia, care s-a dovedit a fi inteligentă. Rebel și Paulo au împărțit cu indianca sandvișurile pe care le aveau cu ei pentru prânz și în timpul mesei au aflat de la ea că soțul și copiii ei erau plecați la râu să pescuiască, astfel putând să suplimenteze hrana obținută din recoltele de pe un pământ epuizat din punct de vedere agricol, care în doi ani nu mai putea fi cultivat. Din acest motiv trebuiau să se mute din nou și să o ia de la capăt. Când își luau rămas bun, pentru a-și demonstra spusele, femeia a luat o mână de pământ și când i-a dat drumul i s-a scurs printre degete ca nisipul.

Pe drumul de întoarcere, rezumându-și călătoria Rebel nu a putut să nu-și exprime nedumerirea:

– Nu pot să înțeleg cum de a apărut legenda fabulosului El Dorado tocmai în aceste locuri; care exploratori au găsit clădiri imense din piatră și orașe strălucind de atâta bogăție aici, în mijlocul junglei?

– Este vorba de miraje, fără îndoială, îi răspunse sigur de el, Paulo. Nu s-a descoperit nici o dovadă despre existența acestui ținut fabulos și nici despre existența femeilor războinice, amazoanele, după numele cărora a fost botezat fluviul. Toate acestea conduc spre două ipoteze: primii exploratori ori aveau halucinații ori au văzut miraje. În mare

parte Amazonul este atât de larg, încât uneori ai impresia că țărmurile dispar, iar insulele din depărtare par suspendate în aer. Odată, când navigam printr–o zonă pustie a râului, nu mi-am putut crede ochilor văzând o formă asemănătoare unei catedrale imense ridicate pe un țărm înalt al Amazonului.

Ochii albaștri ai lui Rebel s-au deschis larg la auzul acestei noi confirmări a faptului că această lume sălbatică era mult diferită de altele de pe glob. Amazonul era într-adevăr ca o femeie și precum o femeie avea misterul lui pe care îl ținea ascuns pentru a încuraja și pentru a atrage, iar când cineva era convins că-i cunoaște profunzimile, își dezvăluia un alt mister pentru a șoca și a atrage în continuare. Era curios faptul că jungla aceasta reușise să fascineze bărbații secole de-a rândul, sau poate doar pe aceia care i se dedicaseră trup și suflet pentru a-i asigura supraviețuirea și care priveau orice altă femeie ca pe un intrus.

Totul s-a întâmplat în timp ce stăteau pe marginea unei bălți înconjurate de tufișuri și copaci care se reflectau în apa foarte limpede, urmărind un stol de păsărele stacojii, iar Paulo i-a oferit soluție la problema care niciodată nu-i părăsise gândurile.

Paulo era așa de tăcut, încât ea a crezut că ațipise, dar deodată i-a simțit degetele calde pe ceafă și l-a auzit murmurând:

– Rebel, ești atât de frumoasă încât nu pot rezista tentației de a te săruta!

Fără să mai aștepte răspunsul ei, brazilianul i-a întors capul către el și s-a aplecat să-i fure un sărut dulce, dar pasional, de pe buzele deschise să exprime uimirea.

Îmbrățișarea lui era fermă, dar în același timp ușoară, dându-i posibilitatea să se elibereze dacă ar fi dorit. Alegerea era a ei și după o clipă de ezitare un singur gând a pus stăpânire pe ea: *" El este unealta care te va ajuta să-ți satisfaci ambiția. Manipulat cu atentie, Paulo poate fi convins să-ți fie ție loial."*

Fără să asculte de vocea interioară care-i spunea că nu trebuie să profite de un băiat ale cărui sentimente păreau la fel de imature ca și ale ei, ea nu a încercat să-l îndepărteze, dimpotrivă, chiar i-a întors sărutul, care deși a fost plăcut, nu a emoționat-o.

În cele din urmă Paulo se retrase, iar ochii lui negri străluceau și toată fața îi era luminată de bucuria acestui sărut în timp ce-și rezema spatele de trunchiul unui copac, ținând-o pe Rebel în brațe.

Ea își pregătea momentul atacului și când simți că el avea ochii închiși, iar un zâmbet de satisfacție îi juca pe buze, porni acțiunea pe care o plănuise.

– Paulo…! zise ea pe un ton molatic.

– *Sim, meu amor…*? întrebă el, mulțumit ca un cățel răsfățat.

– … dacă ai fi nevoit, crezi că ai putea să găsești drumul prin junglă spre triburile preistorice?

Din fericire el era prea distrat ca să-și dea seama că întrebarea ei era o capcană.

– Dacă aș fi nevoit aș putea, spuse el tandru. Odată l-am însoțit pe Senior până în apropiere de sat, dar nu am văzut sau auzit nimic, deoarece îmi ordonase să-l aștept acolo până se întoarce.

– Dar ai putea să găsești drumul înapoi spre sat? întrebă ea fără să-și poată reține emoția.

– Da…, afirmă el ezitant ca și când i-ar fi sunat un clopoțel de alarmă. Cred că pot.

– Atunci te rog, *te rog*, Paulo, mă vei duce acolo? zise ea întorcându-se astfel încât el să-i poată vedea ochii albaștri plini de speranță. Ne-am putea strecura în tăcere – doar noi doi – iar la întoarcere vom găsi noi ceva convingător cu care să motiveze lipsa noastră. În felul acesta mi-aș putea face fotografiile fără să mai deranjez pe nimeni.

Paulo știa că în ceea ce spunea ea erau multe lacune la care ar fi putut găsi contraargumente, dar cu chipul ei atât de frumos așa de aproape de al lui nu a putut rosti niciunul.

Profitând de momentul lui de slăbiciune, Rebel își continuă atacul.

– Îmi face o deosebită plăcere compania ta, Paulo, spuse ea flatându-l, dar pentru ca eu să-mi amintesc de aceste zile ca fiind cele mai fericite din viața mea, trebuie să-mi promiți că vei face ce te voi ruga eu.

– Și eu îmi voi aminti de ele cu o deosebită plăcere, *meu cara*, șopti el hipnotizat de ochii ei albaștri, dacă doar de o promisiune a mea depinde fericirea ta, atunci îți promit orice dorești.

– Oh, îți mulțumesc, Paulo, exclamă ea, arătându-și recunoștința printr-un zâmbet strălucitor, fiind prea bucuroasă pentru a și-o exprima în cuvinte.

Dar în tăcerea care se lăsase, atmosfera deveni dintr-o dată tensionată. Rebel fu cuprinsă de panică gândindu-se, dar oricum era prea târziu, că fusese prea nesăbuită în graba ei de

a-l înfrânge pe Luiz Manchete. Paulo era prea tânăr și imatur, dar era la fel de brazilian ca și seniorul și tot sânge latin îi curgea prin vene.

Eliberarea de aceste gânduri a venit din natură sub forma unui tunet îndepărtat. Vântul a început să sufle puternic prin pădure, îndoind amenințător coroanele copacilor. În timp ce ei alergau în căutarea unui adăpost, norii s-au deschis violent și începu să toarne cu găleata, formând o perdea groasă de apă, care răpăia pe frunzele copacilor cu un zgomot asemănător celui produs de o ploaie de gloanțe pe o foaie de tablă.

Rebel și Paulo alergau pe potecă ținându-se de mână, iar picăturile de apă cădeau din fiecare frunză și crenguță formând bălțoace care în cel mai scurt timp s-au transformat în adevarate mlaștini. Furtuna s-a oprit la fel de brusc cum a început și aburii se ridicau de pe pământ de parcă ar fi fost scoși de mii de ibrice date în clocot. O liniște deplină stăpânea pădurea, liniște ce părea apăsătoare după tot tumultul furtunii.

Când au ajuns în poiană și au văzut vila, pașii lui Rebel au devenit șovăielnici, apoi s-a oprit tremurând și nu din cauza hainelor ude, care i se lipiseră de piele, ci pentru că își amintise de omul numit de băștinași Curupira – sălbaticul.

Capitolul 4

Pentru prima dată în viața ei Rebel simțea frica, iar aceasta îi dădea impresia de fierbințeală și uscăciune, și avea sentimentul că sângele îi înghețase în vene în cele trei nopți când tremurase în sacul de dormit, care nu-i oferise nici cea mai mică protecție împotriva frigului nopții amazoniene.

Însă cele mai supărătoare erau niște insecte aproape insesizabile cu ochiul liber, care s-au ospătat din sângele ei, lăsând în urmă lor ca amintire o mâncărime violentă. Și-a amintit de sfatul Seniorului de a intra în apă în timpul nopții când temperatura scădea sub zero grade, dar acest lucru era imposibil din cauza peștilor piranha, care se hrăneau și cu carne de om și din cauza aligatorilor care pluteau la suprafața apei ca niște bușteni. Toate acestea erau motive secundare de îngrijorare, principalul motiv era că se pierduseră în pădurea tropicală, iar Paulo părea să fi uitat, sau poate că nu știuse niciodată drumul spre satul tribului preistoric.

În primele câteva zile Rebel a fost prea preocupată să se obișnuiască cu senzația ciudată că era înconjurată doar de apă și pădure ca să-l mai întrebe pe Paulo dacă știe drumul spre sat. Când se furișaseră de la vilă cu canoea plină de provizii șterpelite, la insistența ei, din magazia lui Luiz Manchete, Paulo navigase ore în șir, încrezător în sine, până să ajungă să lupte împotriva curenților despre care jura că-i sunt la fel de familiari ca și străzile orașului natal.

Dar cu câteva ore mai înainte, spre uimirea lor, în loc să meargă în susul râului, canoea aluneca în josul râului împinsă de curenți foarte puternici. Paulo s-a luptat cu disperare să mențină cursul, dar în cele din urmă extenuat, lăsase canoea să plutească în voie, unduindu-se și ridicându-se pe valuri, când înainte când înapoi, mergând în derivă până cu câteva minute în urmă, când s-a oprit dintr-odată, clătinându-se precum o rămurică într-o bulboană.

– Ce… ce facem acum? murmură ea și fu imediat răsplătită cu o privire plină de dispreț.

– *Tu* să-mi spui, zise Paulo nemulțumit. Tu ești expertul, tu ești exploratorul care știe tot, tu ești cea care nu a vrut să audă când am încercat să-ți subliniez pericolele pe care s-ar putea să le întâlnim în această aventură și chiar ai sugerat că din lașitate ți-am spus toate acestea.

Rebel îi întoarse spatele, deranjată de privirile lui disprețuitoare care acum îi ardeau ceafa. Pădurea îi înconjura într-o încremenire totală, nepăsătoare la drama ce părea să se desfășoare în mijlocul ei, nici un sunet nu se auzea, nici o frunză nu se mișca în această sălbăticie verde.

Cuprinsă de remușcări, ea încercă să diminueze din umilința băiatului, care acum își regreta gestul de a fi încercat să pară matur în ochii ei.

– Îmi pare rău, Paulo, este numai vina mea. Nu ar fi trebuit să te conving să mă aduci aici și a fost o prostie să te bat la cap când, după ce te-ai mai gândit, ai ajuns la concluzia că este prea periculos și ai fost nebun doar că ai luat în calcul o asemenea idee. Iartă-mă ca te-am acuzat de lașitate, când de fapt tu erai doar prudent, spuse ea calmă, ascunzându-și teama sub o mască de calm. Paulo, te rog, nu fi supărat pe mine; prefer să mă rătăcesc în junglă cu un prieten, nu cu un dușman.

Totul părea un coșmar teribil din care Rebel nu putea să se trezească și nici nu mai avea puterea să reziste.

– Nu este numai vina ta, *cara*, îi răspunse Paulo tandru mângâind-o pe obraz, în cea mai mare parte este vina mea. Domnul Manchete ne-a prevenit întotdeauna de pericolul de a ne aventura în junglă fără un ghid competent care să cunoască bine pădurea. M-am gândit, murmură plin de umilință Paulo, că o busolă și un simț al orientării foarte dezvoltat îmi vor fi suficiente să găsesc drumul pe care am mers cu el spre satul indian, dar undeva în imensitatea aceasta verde l-am pierdut, spuse el umilit și temându-se de ceea ce îi aștepta. Rebel trebuie să recunosc că ne-am rătăcit și nu am nici o speranță că vom găsi vreodată drumul în iadul acesta verde, care-și cere tributul de jertfe de fiecare dată.

Toată această confesiune a lui Paulo i-a confirmat faptul că ea trebuie să-și ascundă teama și să-și păstreze curajul. Cu toate acestea simțea că jungla nemiloasă va începe în curând

să-i sufoce, rădăcinile se vor ridica și vor încerca să-i sugrume, copacii își vor coborî crengile pentru ai priva de lumina soarelui și de aerul pe care îl respirau.

– Paulo nu fi prostuț, spuse ea încercând să schițeze un zâmbet ca să-l convingă pe Paulo dar și pe ea însăși, îți lași imaginația să te tulbure. Primul lucru pe care trebuie să-l facem, hotărî ea preluând conducerea, este să ducem canoea spre poiana de pe malul râului ca să putem descarca proviziile și să facem focul; sunt sigură că după ce vei mânca nu vei mai fi la fel de pesimist.

Încurajat de instrucțiunile ei clare și scurte și de felul competent în care inspectă poiana unde și-au așezat tabăra, căutând după fiecare tufiș ca nu cumva să fie cine știe ce intrus ascuns pe acolo, a legat foarte sigură pe ea hamacurile și a încropit cu foarte multă ușurință, după ce el a aprins focul, ceva de mâncare, tânărul brazilian începu să se destindă.

– Mă faci să-mi fie rușine de mine însumi, se confesă el înfulecând mâncarea care părea un festin pe lângă ceea ce mâncaseră în ultimele trei zile. Femeile sunt considerate sexul slab, dar tu ai dat dovadă de mai mult curaj și mai multă stăpânire de sine decât foarte mulți bărbați.

Ea zâmbi și încercă să raspundă când, dintr-odată se opri încremenită cu furculița aproape de gură și ascultând atentă.

– Ce este…? tresări Paulo nervos. Ai auzit ceva?

– Taci! îl repezi ea punându-și deoparte farfuria pentru a se putea concentra mai bine. Nu se lăsase încă întunericul, așa că maimuțele nu-și începuseră obișnuita lor ceartă de seară și singurul sunet care se auzea era foșnetul frunzelor în bătaia vântului.

Apoi auzi din nou sunetul care îi captase atenția, un plescăit străin de toate zgomotele auzite până atunci, care se auzea destul de încet, dar creștea în intensitate.

– Este o barcă cu motor! strigă Paulo sărind în picioare. Barca cu motor a Seniorului! *Gracas a Deus*, cred că ne-a urmărit – numai de am fi știut că tot timpul cât am călătorit el era doar la câteva ore în spatele nostru!

Mai bine aș fi sărit în apă și aș fi riscat să fiu mâncată de pești piranha, își spuse Rebel și se simți dintr-odată rușinată de ingratiudinea ei. Fără intervenția la timp a lui Luiz Manchete, probabil că ei ar fi murit de foame sau de frig sau poate de amândouă. Cu toate acestea, cu cât barca se apropia mai mult cu atât o copleșea mai mult sentimentul că în câteva minute își va dori să fi preferat pești piranha.

Țipetele disperate ale lui Paulo pentru a atrage atenția, au speriat câteva stoluri de păsărele, iar maimuțele au început să scoată sunete de amenințare. Deși o aștepta, imaginea bărcii zgomotoase în laguna nemișcată și mai ales bărbatul cu fața imobilă de la proră au făcut-o pe Rebel să tresară, asemuind această imagine cu o freză care atinge un nerv sensibil.

Luiz Manchete era însoțit doar de un indian, care părea bolnav de teamă aruncând tot timpul priviri speriate în jurul lui în timp ce cobora din barcă în urma celuilalt bărbat.

Rebel hotărî să stea nepăsătoare sub avalanșa de vorbe dure care se va revărsa asupra ei. Chiar și Paulo era foarte surpins de atitudinea Seniorului și fusese redus la tăcere de furia ce emana de la bărbatul care se îndrepta spre ei. Dar

liniștea tonului lui i-a șocat mai mult decât dacă ar fi țipat la ei. Privind-o foarte rece pe Rebel, i-a dat instrucțiunile de plecare lui Paulo fără ca măcar să se uite la el.

– Mergi încet spre marginea poienii și urcă-te în canoe. Nu încerca să vorbești, fă doar ceea ce ți se spune și indianul te va duce înapoi pe plantație unde te rog să-l asiguri pe profesorul Storm că fiica lui nu mai este în pericol. *Pleacă acum*! ordonă el străduindu-se să-și păstreze calmul când Paulo încercă să protesteze, dacă nu vrei ca sălbaticii să renunțe la ascunzătoarea lor din spatele tufișurilor, și atunci poți fi sigur că vei sfârși prăjit, iar grăsimea corpului tău va fi folosită la gătit.

Privirea disperată a lui Rebel nu l-a impresionat deloc, iar ea îl privea dezamăgită pe Paulo cum pleacă însoțit de indian și lăsând-o la mila diavolului în iadul barbar al acestuia.

– Stai jos și termină de mâncat! îi ordonă acesta calm, urmându-și chiar el propriul ordin și punându-și pe o farfurie o bucată de carne și o lingură de terci de ovăz.

Ea se așeză, deoarece picioarele îi tremurau teribil și încercă din răsputeri să pară calmă, dar nu se putut abține să nu arunce câteva priviri spre tufișuri și nevăzând nimic suspect în spatele acestora se hotărî să-l atace.

– *Senhor*, încep să cred că această melodramă a fost concepută ca o formă de pedeapsă și nu văd nici un motiv de ce noi nu am fi putut pleca cu Paulo și însoțitorul lui!

– Exact în acest moment suntem urmăriți cu atenție de un grup de, cred eu, zece oameni. Vor sta doar să ne urmărească atâta timp cât stăm liniștiți, dar dacă am fi încer-

cat să plecăm o dată cu Paulo s-ar fi năpustit imediat asupra noastră, de aceea noi trebuie să ne purtăm ca niste ostatici până când el va ieși de pe teritoriul lor, explică Seniorul foarte calm.

– Dar tu îi cunoști pe acești oameni, ești prietenul lor, sau cel puțin așa l-am auzit pe tata spunând, a protestat ea.

– De aceea, până acum nu am trădat niciodată această încredere, spuse el gesticulând amplu, dar lent pentru ochii nevăzuți. Imediat ce voi termina de mâncat le voi duce darurile – saci de sare; câteva podoabe pentru soțiile lor și două, trei unelte din metal. După puțin timp voi verifica dacă darurile mele au fost acceptate. Dacă da atunci voi ști că mi-au dat voie să le vizitez satul, dar dacă nu …

Această posibilitate o făcu pe Rebel să înghețe.

– Dar au acceptat de fiecare dată până acum, nu-i așa? întrebă ea ascuțit.

– Desigur, până acum, afirmă el indolent, altfel mi-ar fi fost foarte greu să mai stau acum de vorbă cu tine, dar de fiecare dată când i-am vizitat am fost singur, așa că nu știu cum vor reacționa la un străin venit pe teritoriul lor, și pe deasupra femeie. Nu cred că trebuie să-i spun unei persoane atât cultivate ca tine că primitivii sunt imprevizibili, nimeni nu le poate lua bunacuviință ca garanție – o lecție pe care mulți au învățat-o pe propria piele, fiind constrânși să-l întâlnească pe Mântuitor înainte de a face parte din meniul unei mese festive.

– Brută sadică și crudă! șuieră ea enervată. Nu vei reuși să mă intimidezi cu exagerările tale grosolane, îi spuse ea prea enervată ca să-și mai păstreze calmul.

– Dacă norocul va fi de partea noastră, *senhorita,* vom avea suficient timp să facem schimb de insulte. De exemplu vom avea timp să-ți împărtășesc părerea mea despre o femeie experimentată care, în mod intenționat a sedus un băiat, pentru a-l determina să fie surd la alte ordine, pentru a-l face să nu-și dea seama că-și distruge o carieră care până la venirea ta era singura lui preocupare.

– Oh, nu! icni ea. Sunt sigură că nu vrei să-l concediezi pe Paulo doar pentru a te răzbuna pe mine? În ciuda avertismentului lui, vocea ei răsună ca detunătura unui pistol.

– Nu pot să-mi pierd timpul jucându-mă de-a dădaca grijulie cu nici unul dintre colaboratorii mei, care ar fi atât de idiot încât să-mi nesocotească ordinele, spuse el pe un ton jos. Paulo a fost avertizat în repetate rânduri de pericolul de a se aventura în junglă și mai ales în aceasta unde pericole mortale te pândesc la orice pas. Date fiind împrejurările, nu prea are de ce se plânge, deoarece el este cel care a ales să vâneze un fluture strălucitor și s-ar putea să rămână cu un gust foarte amar.

Cu o iuțeală, care indica faptul că răbdarea lui era la limită, se ridică în picioare și se îndreptă spre barcă, scotocind printre proviziile lui, înainte de a se întoarce în poiană cărând cu el o mulțime de lucruri: o duzină de ciocane și dălți, multe tigăi și oale și câteva panglici colorate țipător pe care le avea legate de încheietura mâinii. Ca din întâmplare el a început să se plimbe în jurul poienii și să împrăștie lucrurile astfel încât să poată fi bine văzute. Apoi, afișând o uimitoare imunitate la frică, și-a reluat locul de lângă foc.

Nesigură de felul cum ar trebui să se simtă, Rebel a izbucnit dur:

– Ce ești tu, om sau automat? Poate că ești pregătit să stai aici și să aștepți să vezi dacă acești sălbatici se hotărăsc sau nu să ne omoare. În orice caz, încep să mă îndoiesc serios dacă acești sălbatici există și de aceea m-am hotărât să plec cu barca – vii sau nu? îl provocă ea nepăsătoare.

– Nu, răspunse el calm. Dar, te rog, tu poți să pleci, nu aș vrea să-ți stau în cale. Să fugi este o modalitate, uneori dură, de a vedea dacă în spatele tău se află vreun urmăritor.

Lui Rebel îi displăcuse Luiz Manchete de la prima vedere, dar acum simțea că-l urăște de-a dreptul. Ea acceptă provocarea lui, lucru pe care el îl vedea ca pe o mulțumire de sine a unui copil răsfățat. Fiecare parte a corpului ei era pregătită de fugă și când vru să se ridice glasul lui o opri.

– Domnișoară Storm, înainte de a face vreo prostie vă sfătuiesc să aruncați o privire peste umăr.

Urmându-i sfatul ea își întoarse capul în direcția arătată de el și fu șocată să descopere că nu mai era nici unul dintre cadourile pe care Luiz le adusese cu el și pe care le împrăștiase în poiană.

– Poți să dormi acum dacă dorești, *senhorita,* spuse el calm. Ea nu-și dăduse seama cât de încăpățânată și proastă fusese, decât atunci când îl văzu ștergându-și picăturile de transpirație de pe frunte. Până dimineață nu suntem așteptați să acceptăm invitația indienilor de a le vizita satul.

Capitolul 5

Focul din vatră a fost stins, hamacurile au fost strânse și puse deoparte, oalele și farfuriile pe care le folosiseră de dimineață le-au spălat și le-au așezat în barcă, pe care au tras-o foarte aproape de malul râului și au legat-o strâns de un copac.

Luiz Manchete era foarte ocupat să ascundă barca acoperind-o cu frunze și crengi, în timp ce Rebel își pregătea echipamentul fotografic, așteptând cu nerăbdare să plece spre satul indienilor.

Îi era frică dar în același timp era încântată de aventura care urma să înceapă. Cu o zi înainte de a pleca de pe plantație i se povestise despre o bătrînașă dintr-un trib indian care a locuit mulți ani printre albi și era considerată civilizată, dar, cu toate acestea, într-o zi și-a omorât tatăl alienat pentru a-l elibera de spiritele rele care considera ea că puseseră stăpânire pe el și-i cauzaseră această boală. Dacă asemenea credințe erau încă păstrate de cei cât de cât civilizați, atunci

Rebel se întreba ce va întâlni în satul ai cărui locuitori aveau un stil de viață asemănător cu cel al înaintașilor lor care migraseră din America de Nord cu mai mult de cincisprezece secole în urmă și deveniseră primii locuitori ai Amazoniei.

Mâinile îi tremurau de emoție când își puse geanta cu echipamentul foto pe umăr și se uită în jur după Luiz Manchete, nerăbdătoare ca aventura să înceapă, emoționată la gândul că va fi prima care să înregistreze pe peliculă obiceiurile și stilul de viață al ultimilor oameni preistorici

– Ești gata, *senhorita*? Când Luiz se îndrepta spre ea, Rebel fu pe punctul de a-i zâmbi, dar ochii lui de un cenușiu întunecat ca al norilor de ploaie, au făcut-o să-și înăbușe dorința. Plimbându-și privirile pe trupul ei, el o studia, mai exact dorea să vadă dacă ținuta ei era potrivită. Ea purta o cămașă și pantaloni asortați, o șapcă de culoarea pădurii, trasă mult peste frunte pentru a-i proteja părul și pantofi pe care îi mai avusese în multe alte expediții. Nu-și dăduse seama cât de tensionată fusese în timpul acestui examen vestimentar și așteptându-i comentariile, până când cu o singură clipire a genelor, el lăsase să se înțeleagă că este de acord cu ținuta ei și întorcându-se pe călcâie îi făcuse semn să-l urmeze.

Își imaginase că satul indian este undeva în apropiere, dar merseseră prin pădure ore în șir, oprindu-se uneori pentru a-și croi drum prin desișul pădurii și alteori pentru a ocoli mlaștini noroioase. Probabil că merseseră multe mile până ce Luiz se opri și, cu o umbră de satisfacție îi arătă poteca spre sat. Fiind total dezinteresat de efortul ei de a nu se plânge de

căldura aceea toridă care părea că topește totul în jur, el continuase drumul până când poteca se bifurcă și se opri ascultând încordat.

Câteva secunde ea nu putu distinge nici un alt sunet în afară de cele obișnuite, apoi a surprins un zgomot care semăna cu o bătaie de tobe, continuu și constant precum bătăile unei inimi.

– Sună interesant! constată el în treacăt schimbând poziția puștii și a genții de pe un umăr pe celălalt, și pornind în direcția sunetului, iar Rebel îl urmă simțind cum cu fiecare mișcare cămașa i se lipea și mai tare de spate și de umeri. Orice alt bărbat s-ar fi interesat de ea, ar fi întrebat-o dacă este obosită și s-ar fi oprit de mult pentru un popas, dar era sigură că dictatorul junglei intenționa să meargă până când ea ar fi căzut de oboseală – și preferabil să cadă într-un loc cu aligatori.

Era prea obosită și căldura aceea prea toropitoare ca să mai poată reacționa în vreun fel la acest gând, sau la faptul că cu cât se apropiau mai mult cu atât sunetul devenea mai puternic făcând pământul să vibreze. Surpriza și plăcerea ei au fost foarte mari când au ajuns într-o poiență și a văzut o cascadă, iar apa limpede cădea de la înălțime peste o rocă neagră, într-o vâltoare clară precum cristalul.

– Ce frumos este! murmură ea uitându-și oboseala. Pur și simplu trebuie să fotografiez acest loc! Cu o grabă aproape frenetică a început să-și caute aparatul printre lucrurile din geantă.

– Răbdare, *senhorita*! Vocea lui părea surprinzător de calmă. Apa aceasta curge în cascade și se topește în propriii

nori de vapori de la începutul timpurilor. Probabil că această imagine l-a surprins plăcut și pe primul om care a explorat Amazonul, așa că poți fi sigură că va fi mereu aici pentru a fi fotografiată, dar mai întâi să ne odihnim puțin. Nu crezi că ar fi timpul?

Făcută să se simtă foarte incomod de această primă încercare a lui de a glumi despre prima ființă umană care pusese piciorul în aceste locuri, se întinse pe burtă jucându-se cu mâna prin apă, în timp ce el împărțea în pahare ultimii stropi din cafeaua pe care o păstraseră de la micul dejun.

Starea de disconfort a dispărut atunci când a trebuit să împartă un pachet de biscuiți cu brazilianul îngâmfat, care s-a întins pe iarbă descheindu-și cămașa și lăsând să se vadă un piept bronzat și părul agresiv de negru care-l acoperea.

Uitându-se spre masa de vegetație ce plutea pe deasupra vâltorii, Rebel și-a ascuns nervozitatea sub un comentariu banal.

– Mă întreb cum reușesc să supraviețuiască asemenea plante delicate într-un loc în care forța apei pare să le zdrobească.

Îl auzi mestecând un biscuit și apoi vocea periculos de molatică:

– Asemenea plante nu pot trăi într-un alt mediu, au nevoie să fie permanent stropite de apă. În comparație cu alte plante care par la fel de delicate, acestea sunt mult mai puternice decât ți-ai putea da seama.

Dacă ar fi înțeles că el făcuse referire la ea, s-ar fi îndepărtat imediat ce el se apropie mai mult, suficient de aproape ca ea să se simtă stânjenită, dar nu suficient pentru a-i oferi o scuză să se îndepărteze.

Sângele a început să-i curgă năvalnic prin vene, inima îi bătea atât de tare încât vibrațiile ajungeau până în timpane și ea nu mai putea face deosebirea dintre zgomotul cascadei și propriile bătăi ale inimii.

Rebel a încremenit simțindu-i privirile prelingându-se pe gâtul ei, apoi cu o mână nervoasă a încercat să-și strângă gulerul cămășii mai mult în jurul gâtului.

Luiz nu își putu stăpâni râsul, când într-o acțiune defensivă inconștientă ea își încrucișă brațele pe piept.

– Ce s-a întâmplat, domnișoară Storm, o întrebă el galeș. De ce stai așa țeapănă, de ce te-ai îmbujorat și de ce te uiți în altă parte de fiecare dată când mă uit în ochii tăi?

Fu tentată să-i spună că i se părea ridicolă această atitudine a lui, dar ezită conștientă de faptul că nu putea să-l acuze de nimic concret.

Nici fizic și nici prin vorbe el nu făcuse vreo aluzie erotică. Să protesteze că privirea lui era prea fierbinte ar fi însemnat să dea cale liberă acuzațiilor lui cum că înțelesul unei priviri este o problemă de interpretare personală.

Atunci de ce se simțea așa de vânată și de amenințată de virilitatea animală a acestui om, al cărui zâmbet leneș lăsa să se înțeleagă lipsa de bune intenții și scotea la iveală dorința de a pedepsi.

Dintr-o dată motivele lui i-au devenit clare. Desigur! Faptul că nu înțelesese ce relație există între ea și Paulo generase această schimbare în atitudinea lui. Ieri îi spusese că era o femeie experimentată; cu câteva minute în urmă sugerase că este fragilă ca plantele crescute pe stâncă. Nici una dintre afirmații nu era adevărată. Puține femei călătoriseră așa de mult,

văzuseră, auziseră sau aveau aceeași experiență ca ea – totuși în ceea ce privește sexul era foarte ignorantă și naivă. Fără o mamă care să o ajute, fără să aibă timp să citească despre această latură a vieții și fiind dominată de un tată atât de preocupat de evoluția istorică a omului, încât nu observase că lângă el copilul se transformase în femeie, Rebel nu avusese altă alternativă decât să rămână la fel de ignorantă în această privință ca un nou născut.

Dar Luiz Manchete nu știa lucrul acesta și nici ea nu dorea ca o asemenea armă să cadă în mâinile lui.

– Te contrazici, *senhor*, spuse ea crispată, dar simțindu-și genunchii tremurând. O dată mă acuzi că sunt tare precum coaja unei nuci, iar altă dată îmi spui că sunt timidă ca una dintre domnișoarele voastre care și astăzi sunt crescute după vechile tradiții braziliene. De ce să fiu intimidată de tine? Sigură pe ea își întoarse privirile spre el pentru a-i înfrunta ochii sfredelitori. În cele din urmă nu ești decât un alt bărbat, unul dintre mulții călători fără chip care au trecut prin viața mea. Se strădui să-și mențină privirea nemișcată, să păstreze zâmbetul enigmatic în timp ce ochii lui cenușii scăpărau flăcări de furie, întunecați de fumul unui foc interior.

– Este foarte ușor de înțeles de ce Paulo va căzut așa repede la picioare, domnișoară Storm. Expediția este doar un hobby care vă ajută să probați aventuri amoroase fără limite! Trebuie să recunosc că la prima întâlnire mi-a fost greu să mă hotărăsc dacă ești o tânără provocatoare sau o femeie perversă, dar acum știu. Un bărbat poate fi iertat dacă se joacă de-a vânătorul, pentru că aceasta înseamnă competiție în formele cele mai elementare, genul de provocare ce l-a făcut

pe omul preistoric să coboare din copac pentru a vâna carnea cu armele lui primitive din lemn. În majoritatea timpului de când omul există pe pământ, el a vânat pentru a supraviețui, dar nu te poți bucura de aceeași scuză, pentru că tu vânezi doar de dragul jocului. Și totuși, spuse el zâmbind sarcastic, cred că în sufletul tău ești o lașă și că succesul tău la vânătoare este bazat pe alegerea discriminatorie a competitorilor. Toate victimele tale au fost la fel de neexperimentate și tinere ca Paulo? Te provoc *senhorita*, spuse el apropiindu-se, încât ea-i simți respirația rece pe obraz, pentru a-ți testa inteligența și îndemânarea pe un partener mai experimentat și totul să devină un joc mai important pentru un vânător ca tine. Să înfrunți pericolul este cea mai importantă etică a vânătorii, îndrăznește și acceptă-mi provocarea și descoperă pentru tine exaltarea de a trăi viața din plin experimentând fiorii de gheață ai pericolului doar de dragul acestuia!

Rebel era șocată, stătea nemișcată ca un șoarece hipnotizat de un șarpe, știind că el îi aștepta răspunsul, dar era incapabilă să formuleze unul dintre miile de gânduri care i se învălmășeau în cap. Ce voia el să facă ea? Să-și testeze capacitatea de seducere pe susceptibilitatea lui masculină, experiența ei împotriva îndemânării lui, să-l seducă așa cum el își imaginase că-l sedusese pe Paulo? Era ca un tigru care provoca un șoarece – dar un șoarece mândru și încăpățânat.

Inspirată de nevoia de a-și salva demnitatea, ea reuși să spună pe un ton plictisit:

– Voi, latinii, sunteți atât de previzibili din punct de vedere emoțional, atât de devotați dorinței de a impresiona sexul opus! Eu aș fi de părere că, așa cum suntem înconjurați de

pericolele junglei, ar trebui să urmezi exemplul meu și să-ți canalizezi energia spre supraviețuire, nu să te angrenezi într-o luptă infantilă și total neinteresantă dintre sexe.

Profitând de orice ocazie pentru a pune spațiu între ei, se ridică în picioare și-și luă aparatul de fotografiat.

Nu reuși să facă decât câțiva pași și mâinile lui i se așezară pe umeri răsucind-o furios cu fața spre el. Cu siguranță vorbele ei directe își atinseseră ținta, făcându-l nervos ca o pumă gata de atac.

– Ori ești frigidă, ori ți-ai construit o tehnică inteligentă de a aborda bărbații! spuse el. Nu-mi lași altă alternativă decât să descopăr eu însumi care este adevărul.

După aceea, Rebel nu a putut niciodată să-și dea seama de efectele sărutului său sălbatic asupra simțurilor ei. Își amintea vag că în timpul discuției se adunaseră nori negri de furtună în ochii lui, dar nu era încă pregătită pentru bubuitul asurzitor al tunetului, pentru sclipirea orbitoare a fulgerului și pentru cutremurul pământului sub picioarele ei și toate s-au declanșat la impactul gurii lui cu buzele ei.

Fără să vrea s-a lipit de pieptul lui musculos și instinctiv mâlnile i s-au așezat pe umerii lui lăsându-se pradă sărutului mistuitor, dar senzual. Mușcătura lui primitivă, dar tandră a fost cea care a adus-o cu picioarele pe pământ și a făcut-o să sară din brațele lui.

Umilința curgea precum o ploaie peste ea când râsul lui tulbură liniștea deplină a văzduhului.

Cu unghiile înfipte în palme, ea aștepta să fie catalogată drept o novice, dar roși puternic când el, luând-o prin surprindere, i-a spus:

– Dorința ta este precum o cremene care are nevoie de un amnar pentru a scoate scântei, *meu cara*!

Fiind încă sub influența senzațiilor produse de degetele lui pe pielea ei delicată și a sărutului lui arzător a reușit să spună:

– Când pasiunile nu pot fi controlate devin vicii, *senhor*!

– Avem cu toții o înclinație deosebită spre vicii, îi aminti el grav. Virtutea și viciul sunt atât de apropiate încât la un moment dat ne este foarte dificil să le separăm.

Tremurând de o furie oarbă, Rebel își luă aparatul și se îndepărtă încercând să imortalizeze pe peliculă câteva dintre plantele unice crescute pe marginea apei și pe cele care pluteau pe deasupra acesteia. Majoritatea plantelor care formau vegetația pădurii păreau că invadaseră poiana – liane în căutarea razelor solare, plante cu frunze foarte colorate și mari care îi aminteau de plantele decorative, frunze liliachii care formau un covor gros pe pământ și toate acestea se luptau pentru o rază de soare în plus.

Conștientă fiind că privirea lui era ațintită asupra ei, ea continuă să fotografieze, iar în dorința ei nemărginită de a surprinde cât mai multe subiecte unice, nici nu observase iritația care-i apăruse pe mână.

Se oprit pentru o clipă să se scarpine, dar vocea lui o avertiză:

– Nu te scărpina! strigă el și îi luă mâna pentru a-i examina iritația. Ce te deramjază? Este o mâncărime sau o înțepătură?

– Nu este nimic, spuse ea încercând să-și elibereze mâna din strânsoarea degetelor lui. Tăcută, ea acceptă examinarea lui minuțioasă, convinsă fiind că nu este nimic grav, ușurată totuși să-l audă și pe el spunând același lucru.

– Ai fost mușcată de un țântar, unul mic, aproape invizibil, care trăiește în apropierea apelor curgătoare. Îndepărtează-te totuși de cascadă. El își întoarse privirile în altă parte pentru a ascunde ceea ce ea putea să jure că fusese o sclipire ironică. De fapt cred că ne-ar răcori pe amândoi o baie în lac. Capătul celălalt al vâltorii este foarte sigur, iar apa este foarte curată și rece.

În căldura aceea înăbușitoare ideea i se păru fetei prea tentantă ca să-i poată rezista. Acceptă ideea cu mult entuziasm, dar ezitând și-a amintit de o problemă foarte serioasă.

– Nu mi-am luat un costum de baie cu mine, se confesă ea cu mare tristețe.

– Nici eu! spuse el, dar cu siguranță în timpul anilor de călătorii îndelungate te-ai obișnuit cu ideea că confortul trebuie să treacă înaintea pudorii!

Știa lucrul acesta și în oricare alte împrejurări nu ar fi ezitat să se dezbrace și să intre în apă în orice lac sigur și disponibil, dar în cazul acesta, cu toate că în privința apei putea fi liniștită în privința lui nu putea.

Cu toate că nu există nici o lege în junglă, își spuse ea, printre exploratori exista un cod de etică pentru protecția aventurierelor și acesta era întotdeauna respectat.

– Foarte bine! admise ea, având o convingere ciudată că Luiz Manchete, misoginul arogant, era de asemenea un *hidalgo* onorabil. Întoarce-te cu spatele până mă dezbrac și intru în apă, te voi striga eu când sunt gata.

Apa era așa cum o descrisese el: rece și curată precum cristalul. Timp de zece minute Rebel și-a permis luxul de a înota încoace și încolo, lăsând apa să-i curețe fiecare părticică a corpului și să-i pătrundă în fiecare por al pielii.

– Vrei să-ți împrumut săpunul meu? o întrebă el.

– Da, te rog, răspunse ea recunoscătoare, aș fi încântată să-mi pot spăla și părul.

– Dacă ți-l aduc eu, vor fi câteva probleme „pudice", dar pentru a le îndepărta voi ține ochii închiși, spuse el și din tonul lui, Rebel își dădu seama că zâmbea.

Obrajii i s-au îmbujorat, când un plescăit puternic s-a auzit în apă indicând faptul că el se îndrepta spre ea. Disperată ea începu să caute în jurul ei ceva cu care să se acopere sau ceva după care să se ascundă. Răsuflă ușurată când găsi o frunză mare de nufăr cu care aproape se învălui.

Când fața bronzată cu ochii încă închiși s-a apropiat mai mult de ea, Rebel strigă:

– Poți să-ți deschizi ochii dacă vrei, îl invită ea convinsă fiind că nuditatea ei era suficient de bine acoperită.

Fu stânjenită de faptul că el acceptase atât de repede propunerea ei și îl privi șăgalnic în timp ce el deschidea ochii.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, *senhor*, spuse ea amuzată, se pare că a-ți înțeles din invitația mea mai mult decât am dorit eu să spun.

Luiz nu fu descumpănit de această surpriză; foarte natural întinse săpunul, ochii lui făcând un tur leneș peste trupul ei, peste umerii rotunzi spre părul blond care scufundat în apă devenise arămiu.

Enervată de examinarea lui tăcută, iar cuvintele lui fiindu-i proaspete încă în minte, ea răbufni:

– Hei, îți mai amintești de mine? Sunt fata incapabilă să-ți ridice temperatura, dar nu este nici o problemă deoarece ești ultimul bărbat din lume cu care m-aș strădui să fac lucrul acesta.

Era sigură că acum reușise să-l descumpănească pe acest brazilian cu limba ascuțită și întorcându-i spatele se spălă cât a putut de bine peste tot, apoi știind după plescăitul apei că el ieșise din lac își permise din nou luxul de a se bălăci în voie, până când curăță tot săpunul de pe ea și ieși din apă.

Îndreptându-se spre hainele ei a înțepenit terifiată la vederea unui grup de sălbatici urâți și cu fețele pictate ascunși după tufișuri. Doar când au început să se miște amenințător spre ea a putut să-și recapete vocea.

– *Luiz!* A țipat ea, îndreptându-se panicată spre locul unde-l văzuse ultima dată

El îi răspunse ieșind dintre niște tufișuri chiar în fața ei, și trebui să se proptească bine în călcâie când ea s-a izbit de el.

– *Luiz…Luiz!* bolborosea ea, nedându-și seama că îl striga pe nume. Vin după mine… dincolo de tufișurile acelea… o hoardă întreagă de sălbatici!

Brațele consolatoare au înconjurat corpul ud leoarcă și gol, dar râsul lui a înghețat-o când a încercat din nou s-o necăjească.

– Ești o enigmă totală, *cara.* Curajul tău nu poate fi negat, totuși cea mai mare putere a ta stă în atracția care îți taie răsuflarea, în momentele tale de slăbiciune feminină.

Capitolul 6

Rebel simțea umilința răzbătându-i prin fiecare por al pielii, atunci când ascunsă în spatele tufișiurilor, după care o împinsese Luiz, încerca să se îmbrace cât mai repede, apoi a trebuit să-și adune tot curajul ca să se întoarcă în poiană.

Luiz stătea cu spatele spre ea, înconjurat de sălbaticii goi, cu trupurile pictate. Pentru ea păreau foarte amenințători așa cum stăteau înghesuiți în jurul lui, mormăind și gesticulând sălbatic. Seniorul părea netulburat de atitudinea sălbaticilor, chiar le zâmbea și aproba vorbele lor mormăite. Ea a ezitat, așteptând neobservată în marginea poienii, uitându-se uimită la oamenii care păreau doar cu o treaptă superiori animalelor, păreau că tocmai au coborât din copac, erau atât de depărtați de civilizație încât triburile pe care ea le întâlnise de-a lungul numeroaselor expediții păreau foarte moderne comparativ cu acesta.

Totuși, oricât de ciudat ar fi, nu perspectiva întâlnirii cu ei o făcuse să tremure, ci privirea profund diepreţuitoare și chiar amuzată a unui singur om.

Observând-o indienii au reacționat de-a dreptul șocant. Imediat ce unul dintre ei a văzut-o privirile lui i-au atenționat și pe ceilalți și, ca la un semn, toți și-au întors ochii spre ea. Rebel s-a așteptat la o reacție foarte ostilă din partea lor, dar spre surprinderea ei, cu toții au căzut în genunchi cu capetele aplecate în pământ, părând foarte respectuoși, dar și puțin înspăimântați.

– Ce naiba…? se adresă ea nedumerită lui Luiz Manchete, care încerca să-și facă drum printre trupurile prosternate.

– Comportamentul lor nu este prea surprinzător, spuse el arătând spre capetele negre aplecate în țărână. Încearcă să te pui în locul acestor oameni care, după cum bine știm, au fost total izolați de lume, separați de civilizație de mii de mile de junglă impenetrabilă, trăind într-un mediu alcătuit numai din apă, pădure și pământ. Până acum câțiva ani, singurele creaturi pe care le-au văzut au fost animalele sălbatice, de aceea, venirea mea în aceste locuri a fost privită cu multă suspiciune și multă uimire. Oarecum, nici măcar contactul cu o persoană de altă rasă nu a fost suficientă să-i pregătească pentru întâlnirea cu o ființă cu pielea albă ca laptele, cu părul galben ca razele soarelui și care își face apariția dintr-un lac; având în vedere împrejurările, probabil că ei te-au asemuit unei apariții cerești. Acum te privesc ca pe propriul lor miracol, *senhorita*, o reîncarnare a zeiței Amazonului pe care ei o venerează de secole.

Este prea ciudat ca să fie adevărat! își spuse Rebel în timp ce ea și însoțitorul ei erau conduși prin pădure de ceata ei de închinători.

– Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva! răbufni ea trecându-și mâna peste față? Cum este posibil să mă asemene cu un înger?

– Sunt două categorii de îngeri, îi reaminti el sec. De dragul amândurora sper ca ei să nu bănuiască niciodată că tu faci parte dintre îngerii căzuți, pentru că vizita noastră, în loc să fie de scurtă durată și fără întâmplări ciudate, s-ar putea termina ca și cea a lui Lucifer – într-o cădere înceată și dureroasă în iad.

Satul băștinașilor era așezat într-o poiană înconjurată de pădure, colibe banale în formă de bărci răsturnate și acoperite cu frunze erau împrăștiate în jurul unei „piețe" primitive. Mormane de făină albă, preparată din tuberculii de manioc, erau stocate în fața fiecărei colibe împreună cu vase de gătit ciudate, topoare din piatră, unelte de pescuit primitive, arcuri și săgeți din lemn și câteva măști inestetice.

Când ei s-au apropiat de „piață", o ceată de aproximativ cincizeci de localnici s-a adunat în jurul unui bărbat, care după multiplele desene și tatuaje de pe corp părea a fi șeful tribului.

„*Curupira*", a exclamat gutural șeful la vederea lui Luiz Manchete, dar și el și sătenii s-au dat un pas înapoi, când Rebel a pășit alături de Luiz și toată ființa ei contrasta cu cea a acestuia.

– Iar o luăm de la capăt! murmură printre dinți Seniorul. Încearcă, dacă poți, să iei o atitudine demnă și mulțumește stelelor tale norocoase că te-ai născut blondă, cu ochii albaștri și tenul alb, deoarece orice altă femeie care ar fi venit aici, ar fi fost spânzurată de cel mai apropiat copac.

Înțelegând că faptul că o plăceau băștinașii era un aspect neplăcut pentru el, nu se stăpâni să nu spună pe un ton dulce:

– Ce s-a întâmplat, *senhor?* Pari puțin dezamăgit! Este pentru că o femeie a reușit să-ți șteargă din strălucire – tu poți fi orb la fermecele mele, dar se pare că indienii nu sunt.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, șopti el sarcastic, dar dacă tu crezi că acești băștinași te văd ca pe un sex simbol, te înșeli amarnic. Ei preferă femeile cu proporții generoase, principiul lor este următorul: cel mai gras este cel mai puternic, cel mai puternic este cel mai bun. Din punct de vedere fizic tu ești pentru ei ca o bucățică de piersică pentru un om obișnuit să înfulece pepeni.

Acest om avea un dar extraordinar de a-i călca în picioare orgoliul și de a-i scădea încrederea în sine. În fiecare dispută, fie de cuvinte sau de priviri, ea fusese înfrântă și când el o conduse spre șeful tribului ca să-l salute își dădu seama că își dorea ca măcar o dată să aibă posibilitatea de a-l putea umili la fel cum o umilea pe ea, să-l doboare de pe piedestal ca astfel să poată ști și el ce înseamnă să te tăvălești prin praf

Trebui totuși să-i recunoască talentele uimitoare, atunci când folosind aceleași bolboroseli neinteligibile, a început să comunice cu șeful, care părea incapabil să-și mute privirile de pe fața sobră și palidă a lui Rebel.

Urmând sfatul lui Luiz Manchete, ea adoptă o atitudine țeapănă și încerca să pară impresionantă, chiar și atunci când, pentru a demonstra curajul extraordinar al unui conducător, șeful tribului întinse o mână cu degete murdare și negre pentru a-i atinge pielea deosebit de catifeletă a mâinii. Apoi sări înapoi ca și când ar fi fost curentat, și mormăi o întrebare către brazilian.

– Ce a spus? întrebă ea, fiind foarte curioasă, văzându-l pe șef atât de uimit.

– Se aștepta ca zeița lor să fie mai puțin materială, spuse el cu o privire vicleană, dar acum că a descoperit că și corpul tău este alcătuit din carne și sânge, dorește să știe dacă îți ții corpul acoperit pentru că ești deosebită de alte femei, sau pentru că bărbatul tău consideră că sexul cu o zeiță este subiect tabu.

Faptul că din cauza acestui brazilian îngâmfat se îmbujorase, stârni exclamații de uimire din partea sătenilor. Foarte intrigați de această curiozitate, formară un cerc strâns în jurul ei; erau atât de aproape încât nările ei au fost asaltate de mirosuri supărătoare de grăsime animală.

Involuntar, pe fața ei apăru dezgustul, iar acest lucru îi făcu pe indieni să se îndepărteze și să îngenuncheze în fața ei într-un nou act de venerație.

Când șeful bătu din palme toți localnicii se împrăștiară, intrând în colibele lor, dar ieșiră imediat unii aducând tobe, alții pipe lungi din trestie, iar fetele și femeile erau împodobite cu pene ornamentale și multe șiraguri de piatră colorată și aspru tăiată.

Arătându-le lui Rebel și Luiz să se așeze, șeful se așeză pe pământ, iar muzicanții, bătrânii și cei mai tineri membrii ai comunității îi urmară exemplul așezându-se în semicerc și ei doi trebuiră să se așeze în semicercul deschis. Când tobele au început să bată, bărbații și tinerele rămase în semicerc au început să danseze, mai întâi cu mișcări grațioase ca de balet, apoi, pe măsură ce creștea în intensitate ritmul tobelor, trupurile începură să se răsucească și să se învârtă mai repede.

Rebel era uimită și vrăjită de felul în care ei își exprimau bucuria față de sosirea lor. Era o formă de comunicare și de exprimare care nu avea nevoie de cuvinte, deoarece folosea limbajul dansului ca manifestare a bucuriei și a profundei venerări a zeiței care îi onorase cu vizita sa.

Cu ochii strălucind de uimire, ea aruncă o privire spre Luiz și fu surprinsă să-l vadă încruntat.

– Se pare că nu vă prea place dansul, *senhor*! aruncă ea provocarea.

– Nu sunt mulțumit de fervoarea emoțională pe care o pun în el, spuse Luiz încet. Triburile primitive dansează ca să-și exprime atitudinea emoțională referitoare la un eveniment care consideră ei că afectează tot tribul. În cazul acesta ei par să se bucure că în curând toate culturile lor vor fi mai bogate.

Luând în considerare cântecul lor, care spune că peștele va ieși pe maluri din apă și că vor fi suficienți tuberculi de manioc pentru a le acoperi toate nevoile, chiar dacă nu se vor îndeplini toate acestea, sunt convinși în filosofia lor copilărească de faptul ca atunci când va veni vremea zeița lor va face un miracol pentru ei.

Rebel era tentată să-i dea teoria peste cap, dar felul cum îi vorbise și expresia feței lui o descurajaseră.

– Ai un dar deosebit de a mă enerva, replică ea. Vrei să insinuezi că atunci când vom fi gata de plecare vom avea dificultăți în a-i convinge să ne dea drumul?

– Tot ceea ce are legătură cu proviziile lor de mâncare este de o importanță capitală, explică el laconic. Cu toate că pădurea pare deosebit de luxuriantă, din cauza solului foarte sărac, localnicii trebuie să muncească din greu ca să-și asigure existența, tot ceea ce reușesc să aibă sunt câteva câmpuri de manioc, câțiva bananieri, puțin bumbac și tutun. Se pot considera norocoși dacă mai pescuiesc niște pește sau prind un curcan sălbatic pentru a-și suplimenta hrana, așa că îți poți da seama de ce sunt atât de superstițioși, de ce consideră întâmplările cele mai banale ca pe ceva supranatural, pentru că doar speranța îi ține în viață.

Noaptea se lăsase încet încet peste dansatorii extenuați și peste privitorii obosiți de treburile cotidiene, iar focurile începuseră să se aprindă prin vetrele situate în fața *malocas* – care erau spații de locuit unde trăiau câte trei sau patru familii.

Făcându-le semn că vrea să-l urmeze, șeful a traversat poiana, apoi le-a arătat foarte mândru o *maloca* nouă în ultimul stadiu de construcție.

În interior o tânără indiancă legase două hamacuri, atârnate unul deasupra celuilalt.

– În care hamac vrei să dormi în cel de deasupra sau în cel de dedesubt? întrebă Luiz pe un ton leneș, bucurându-se de graba cu care se coloraseră obrajii ei. Pentru a fi scutită de discomfortul de a împărți aceeași colibă cu celibatarii satului, care dorm pe podea așa de înghesuiți încât dacă unul se întoarce toți ceilalți trebuie să facă același lucru, i-am destăinuit șefului că tu ești femeia mea, iar pentru a evita decăderea ta de la statutul de zeiță le-am spus că orice zeitate cu forme umane moștenește toate dorințele și nevoile omului și lucrul acesta, din fericire, li s-a părut foarte logic.

– N-am nici o îndoială că au fost de acord, spuse ea sarcastic, având în vedere că gândesc ca niște copii, dar îți va fi mult mai greu să mă convingi și pe mine să dorm în aceeași colibă cu tine! Dacă nu te duci să dormi cu indienii, atunci ia-ți o pătură și dormi în tufișuri.

El a așteptat până când șeful s-a îndepărtat și ei erau singuri în colibă, apoi a răspuns cu o durere simulată.

– Ești tu în stare să mă lași la mila șepilor, a păianjenilor și a furnicilor care pot transforma un animal puternic într-un schelet în câteva minute?

Pe Rebel o trecură fiorii amintindu-și de ziua în care ea și Paulo fuseseră suficient de ghinioniști încât să-și pună tabăra în calea unor furnici roșii. Mai întâi s-a auzit un fluierat slab, apoi au văzut armata care înainta, erau milioane de trupuri minuscule rostogolindu-se ca un covor pe sol, căutând fiecare frunză și fiecare rămurică să se hrănească, invadându-le tabăra lor și mâncând orice puteau găsi acolo.

Dar el se juca cu mila ei! Era obișnuit cu acest gen de călătorie, și cunoștea foarte bine pericolele pe care le presupunea o asemenea călătorie.

– Găsește-ți atunci un furnicar! spuse ea scurt, intrând nervoasă în colibă.

Dezorientată de întunericul aproape total din interior, ea calculă greșit poziția lui și i se trezi chiar în brațe, prinsă ca un iepure într-o capcană.

– Vrăjitoare mică și fără inimă! De ce îți este frică? spuse el scuturând-o puternic. De răsplată? Ți-e teamă că a venit ziua socotelilor și nu mai poți să fugi sub aripa protectoare a tatălui tău? Ai cuvântul meu, *senhorita*, că nu trebuie să te temi de mine – nici măcar dacă am împărți același pat, cu atât mai mult două hamacuri diferite.

Dar simțurile ei panicate nu puteau să-l creadă, nu atunci când intimitatea sărutului lui îi ardea încă buzele, nu când masculinitatea lui agresivă părea să umple toată coliba.

Dar el părea hotărât să rămână! Ea nu-l putea da afară cu forța și nu mai era nimeni altcineva la care să apeleze, *doar dacă…*

Gândul acesta nu-i mai dădu pace din momentul când îi veni în minte. Alergând spre ușa colibei, ea strigă cât putea de tare în direcția focurilor unde putea distinge doar grupuri fantomatice de localnici.

– *Ajutor, vă rog ajutați-mă*!

Indiferent de limba pe care o folosește, strigătul de ajutor al unei femei este universal. În câteva secunde băștinașii se adunaseră în jurul lor, uitându-se când la ea când la Luiz, care tocmai apăruse în ușa colibei. Folosindu-și toată puterea de convingere, Rebel îndreptă un deget acuzator spre el, apoi le arătă indienilor prin semne să-l ia de acolo.

– *De ce faci asta, diavoliță ticăloasă*! i se adresă el nervos îndreptându-se spre ea, dar fiind oprit la timp de unul dintre indieni.

– În sfârșit, *senhor*, am găsit o modalitate de a te răsplăti pentru aroganța ta, pentru multitudinea de insulte și mai ales pentru trucurile amoroase pe care le-ai jucat pentru a răzbuna felul în care crezi tu că m-am purtat cu Paulo, spuse ea triumfător.

Dar, numai cinci minute de singurătate în coliba întunecată, au convins-o că se comportase foarte prostește. Se așeză pe marginea hamacului, încercând să nu audă toate zgomotele ciudate care răzbăteau prin pereții subțiri: un oftat necunoscut, orăcăitul broaștelor, mari ca niște căței, lângă râu, un țipăt de pasăre spintecând întunericul, dar cel mai îngrijorător lucru dintre toate era tăcerea îngrozitoare care părea să fie din ce în ce mai adâncă.

Pe de o parte Luiz Manchete avusese dreptate: îi era foarte dor de tatăl ei. Pentru prima dată în viața ei era singură într-un loc mult mai periculos decât tot ce întâlniseră ei până atunci, comparativ cu această experiență toate celelalte călătorii ale lor fuseseră un joc, un joc plăcut cu foarte puține pericole. Amazonul se dovedea a fi mult mai periculos decât își imaginase ea.

Când se întinse în hamac, înconjurată de un întuneric total, simți că se scufundă din ce în ce mai mult într-o sălbăticie stranie de care va fi înghițită fără să mai poată fi găsită vreodată. Un zgomot ciudat a făcut-o să-și ridice imediat picioarele. Era oare un șarpe care dorea să-și încerce veninul pe ea? Frica profundă puse stăpânire pe ea. Cât de proastă putuse să fie să-l lase pe Luiz în mâinile acestor sălbatici imprevizibili. Dacă îi fac vreun rău, *dacă îl omoară?*

La această posibilitate nu se gândise. Un țipăt i se opri în gât în timp ce sărea din hamac, uitând toate celelalte pericole și alergând spre ușă. Afară era o tăcere înfiorătoare și întunericul nu mai era luminat nici măcar de ultimele rămășițe ale focurilor indienilor. Aproape suspinând de frică, o luă la fugă în direcția pieței satului, fără să vadă umbra care se îndrepta spre ea și care o prinse de umeri când încercă să treacă pe lângă ea. O mâna i se așeză pe gură, oprindu-i țipătul pe buze, apoi o voce foarte familiară îi șopti la ureche:

– Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură! Sunt eu, Luiz … oricum, de ce naiba alergi pe aici?

– *Luiz* … ! șopti ea, nefăcând nimic să-și ascundă frica sau tremurul care o zguduia din cap până în picioare ca pe o frunză. Mi-a fost teamă că sălbaticii îți vor face vreun rău … lucrul acesta nu mi-a trecut prin cap în momentul când am jucat farsa aceea prostească! Oh, Luiz, îmi pare așa de bine că ți-au dat drumul!

Ea îl simți ezitând, îi auzi murmurul de surpriză, apoi, dintr-odată o ridică aproape de pieptul lui puternic.

– Nu aveai nici un motiv să-ți fie așa de teamă, a încercat el să o liniștească în timp ce se îndrepta spre colibă. Folosindu-mă de premisa că toate cuplurile din lume au la un moment dat probleme, le-am explicat localnicilor că izbucnirea noastră a fost ca o ceartă între îndrăgostiți, iar premisa s-a dovedit a fi corectă, deoarece ei m-au crezut și chiar m-au îndemnat să-mi încerc norocul încă o dată. Mă bucur că le-am urmat sfatul, *cara.* Bărbații știu așa de puțin despre femei, recunoscu el, încât nu este de mirare de ce Amazonul a fost asemuit unei femei. Femeia, ca și Amazonul poate fi fascinantă, dar și enervantă, înviorătoare, dar și copleșitoare, provocatoare, excitantă, atâtătoare și chinuitoare, apoi când bărbatul consideră că o cunoaște bine, poate să se schimbe la 180 de grade și să arate o cu totul altă față.

El a pășit în colibă, iar ochii lui obișnuiți cu întunericul au localizat hamacul fără nici o dificultate, apoi, după ce a așezat-o în el, s-a dat un pas înapoi și a rostit blând:

– Somn ușor, tânără amazoană.

Capitolul 7

Dimineața zilei următoare era răcoroasă și proaspătă, dar Rebel a așteptat până după-amiaza târziu când razele soarelui începuseră să pălească, apoi și-a luat aparatul fotografic și a pornit spre râu. Ea intenționa să meargă singură, dar când a părăsit coliba, Luiz se îndrepta către ea dinspre piața satului.

– Unde pleci? întrebă el uitându-se la echipamentul foto.

– Este o fotografie specială pe care vreau să o fac la râu și în perioada aceasta a zilei lumina este foarte bună, îi explică ea, luând o atitudine defensivă la vederea privirii lui consternate, mai ales amintindu-și că-i spusese să nu plece niciodată singură din sat.

Dar în loc să se întoarcă, așa cum își imaginase ea, el mergea alături de ea.

– Vin cu tine, spuse el spre surprinderea ei. Am studiat adesea fotografiile din cărțile tatălui tău și m-am întrebat cine este fotograful atât de capabil care poate să surprindă atât de

bine subiectul, încât aproape că poți simți adierea vântului și vezi legănarea crenguțelor. Unele dintre fotografiile tale sunt așa de unice și de frumoase încât nu mă pot plictisi să le tot privesc. S-ar putea să ai probleme cu călătoriile, *senhorita,* dar îndemânarea ta ca fotograf compensează totul. Dacă îmi dai voie, aș dori să-ți studiez tehnica de lucru și-ți promit că nu-ți voi sta în cale.

– Desigur, se bâlbâi ea, surprinsă de respectul ce i-l arăta omul care până acum arătase numai dispreț pentru munca ei. Nu mă incomodezi, spuse ea atât de timid, încât dădea impresia că doar umbra lui ar fi suficientă pentru a-i zgudui nervii. Dar trebuie să te avertizez că atunci când găsesec un subiect interesant fac abstracție de tot ce este în jurul meu și sunt atentă doar la ceea ce fac.

În timp ce încercau să-și croiască drum prin tunelul verde și dens al junglei, ea a rămas surprinsă să descopere cât de interesat era el de munca ei și mai ales câte cunoștințe avea despre aceasta. Timiditatea ei a dispărut complet în timp ce încerca să-i dea răspunsuri cât mai limpezi la întrebările lui.

– Cu toate că un subiect poate părea frumos, îi explica ea, nu înseamnă neapărat că se va transforma într-o fotografie frumoasă. Depinde foarte mult de felul cum își folosește fotograful aparatul. În după-amiaza aceasta, de exemplu, aș vrea să fac o fotografie care să dea impresia rapidă a unei ape care care curge printre frunze strălucitoare, dar pentru a obține această imagine, trebuie să încadrez foarte bine cascada, astfel încât aceasta să fie completată de frunzele din fundal – compoziția secvenței este foarte mult ajutată dacă în cadru este mișcare.

– Cum poți evita ca frunzele din fundal să nu umple toată fotografia? dori el să știe.

– Prin faptul că manevrez cu atenție imaginea și de asemenea expunerea este crucială. De cele mai multe ori folosesc expunerea multiplă și de aceea fotografiile mele dau senzația de mișcare – frunzele copacilor parcă se mișcă în bătaia vântului, florile par să se aplece spre iarba grasă. Aceeași metodă vreau s-o folosesc și în după-amiaza aceasta, dar imaginea pe care vreau să o obțin este greu de realizat deoarece lumina este foarte slabă.

Dându-și dintr-o dată seama că turuise întruna despre muncă ei, s-a oprit brusc și și-a cerut scuze.

– Te rog să mai scuzi că am vorbit atâta despre munca mea, cred că nu este nimic mai plictisitor decât o poetă care-și recită propriile versuri.

– Ce adunătură de contradicții poți să fii, spuse el, pe de o parte ești o campioană a prostiilor pe care le susții, pe de altă parte dai dovadă de o inteligență și o capacitate sclipitoare. Ai multe în comun cu Amazonul, domnișoară, un râu care datorită deselor lui schimbări de direcție nu este în două locuri la fel.

În ciuda comparației stranii, după-amiaza aceea s-a dovedit a fi una dintre cele mai frumoase din viața lui Rebel. Cu prezența lui liniștitoare alături, îi era foarte ușor să admire frumusețea violentă a împrejurimilor și să ignore amenințarea permanentă a pericolului.

Când căldura după-amiezii deveni copleșitoare, se opriră să facă un popas. Luiz curăță un spațiu destul de mic lângă

râu, se asigură că nu sunt furnici, apoi aduse un braț de frunze de bananier sălbatic și le așternu pe jos făcând un strat.

Pentru un timp au tăcut și unul și celălalt, în tăcerea care la o observare mai atentă scotea la iveală o activitate frenetică – ramurele ce tremurau sub greutatea unui păianjen, zborul languros al unui fluture colorat strălucitor în negru și albastru, bubuitul fructelor grele ce cădeau din copaci și tot felul de insecte care-și vedeau de treburile lor cotidiene.

Rebel a fost scoasă din starea de reverie de un urlet care a reverberat în întreaga pădure.

– Este doar o maimuță care avertizează intrușii să nu-i calce teritoriul, îi explică Luiz, amuzat de privirea ei întrebătoare.

Ea și-a întors capul încercând să vadă cine scosese sunetul acesta, care părea să vină chiar de deasupra capului ei, dar cortina de frunze a rămas nemișcată.

– În pădurea aceasta nu sunt animale mari? întrebă ea, dându-și dintr-o dată seama că singurele creaturi pe care le văzuse în această pădure erau insectele, păsările și câteva reptile mici.

– Foarte puține, răspunse el, și acelea care există sunt atât de împrăștiate încât doar rareori sunt văzute. De aceea carnea de bază a indienilor este carnea de pește. Prin aceste locuri nu există animale din cauză că nu este mâncare suficientă pentru a putea supraviețui, singurele care au supraviețuit sunt cele care s-au adaptat la condițiile regiunii și și-au făcut culcușul în copaci sau de-a lungul râului unde pot avea și hrană și lumină.

– Vrei să spui că majoritatea trăiesc acolo sus? întrebă ea arătând spre coroana copacilor, și fu răsplătită cu imaginea

unor maimuțe acrobate ce săreau din creangă în creangă, apoi se atârnau de coadă cu capul în jos și-și îndesau lacome banane în gură.

– *Sim!* afirmă el, chiar și jaguarul și puma, care pe pământ se simt mult mai bine ca în copaci, sunt văzuți rar ziua. Noaptea jungla răsună de urletele pisicilor sălbatice plecate în căutare partenerului. Dar mă întreb pentru cât timp…? Rebel era șocată de asprimea subită din vocea lui și de expresia dură pe care o avea când a continuat pe un ton morocănos. Într-un timp foarte scurt, ca și indienii, toate vor fi izgonite, vor fi hărțuite și în cele din urmă distruse de lăcomia omului.

Respirația ei se transformă aproape într-o șoaptă, în timp ce studia efectele pe care aceste gânduri le aveau asupra lui; corpul era atât de încordat de parcă s-ar fi pregătit de luptă, iar ochii de culoarea cerului plumburiu, aruncau fulgere ce păreau să anunțe o furtună puternică.

Curupira! Până în acel moment ea considerase această denumire prea dramatică pentru Seniorul distant și foarte rece, care-și ținea sentimentele sub control tot timpul, dar acum că îi putuse vedea forța furiei, puterea cu care îi apăra pe locuitorii acestei regiuni unice, începuse să-și dea seama că Luiz Manchete chiar merita acest titlu de om al junglei.

– Tu crezi că invazia civilizației ar putea fi mai mult o amenințare decât un beneficiu? a întrebat ea, apoi și-a ținut respirația, pregătindu-se pentru o explozie de furie.

Dar răspunsul lui a avut un impact și mai mare.

– Fără îndoială că este o tragedie, spuse el simplu, este o crimă împotriva singurei forme simple de umanitate ce a mai

rămas în această lume exagerat de materialistă. Doar pentru a satisface lăcomia omului după avere, Amazonul este distrus, este dezbrăcat de puritatea lui, cele mai frumoase și mai secrete locuri ale acestei jungle trec în mâinile prospectorilor, fabricanților de cherestea și ale miilor de fermieri pionieri, induși în eroare de revistele promoționale, care au nerușinarea de a scrie că dacă pădurea este bogată, atunci și recoltele vor fi bogate. Dar pădurea amazoniană nu va fi niciodată potrivită pentru agricultură, spuse el. Lucrul acesta a fost dovedit de-a lungul secolelor de indienii care au plantat în această pădure și fără nici un rezultat. Cu toate acestea distrugerea continuă, buldozerele și jeepurile frământă pământul și mii de mile de pădure au fost tăiate și arse de oameni care refuză să înțeleagă că jungla amazoniană nu poate fi îmblânzită, preferă să fie distrusă decât să se supună sclaviei nedemne!

Rebel rămăsese uitându-se la el, fără să știe ce ar mai putea spune, era invidioasă pe Amazon ca pe o rivală și se întreba dorindu-și să știe cum putea spera o femeie în carne și oase să câștige afecțiunea unui bărbat atât de devotat acestei amante posesive.

– Te referi la Amazonia ca și când ar fi o femeie – singura femeie pe care o iubești, îngăimă ea.

– Un lucru drag pe care sunt pe punctul de a-l pierde, recunoscu el grav, de aceea îți sunt recunoscător, deoarece rezultatele muncii tale mă vor ajuta să-i păstrez memoria.

Până când să facă suficiente fotografii despre subiectul pe care și-l alesese pentru ziua aceea, cerul se întunecase și vân-

tul începuse să bată, răcorind aerul. Deși Luiz sugerase că ar fi timpul să se întoarcă, ea îl rugase să mai rămână puțin deoarece auzise o cascadă prin apropiere.

– Am putea să mai stăm puțin – am impresia că se aude o cascadă?

Spre ușurarea ei el nu făcu nici o obiecție, dar arătă spre o canoe ancorată de un copac de pe malul apei.

– Ne-am putea folosi de asemenea și de canoea aceasta, spuse el fiind de acord cu scopul ei, arată destul de primitiv, dar este foarte sigură și te face să-ți amintești să nu legeni barca.

Metaforic vorbind, Rebel nu avea nici un interes să legene barca, deoarece în timpul acestei plăcute după-amiezi relația lor progresase rapid din apele repezi spre cele calme ale prieteniei. O dată sau de două ori, el îi rostise foarte natural numele, iar o dată, cu gura uscată și inima bătând să-i spargă pieptul, reușise și ea să-l strige pe nume. Faptul că se arăta interesat de munca ei și mai ales că o prețuia, reușise să refacă puțin mândria ei rănită, așa că acum nu i se mai părea foarte grav faptul că fugise dezbrăcată în brațele lui și nici nu mai simțea așa de puternic durerea aceea de când îi spusese că ea ca femeie nu prezenta nici un interes pentru el.

Ca bărbat era foarte interesant. Pentru prima dată în viața ei încerca tot felul de emoții: groază, exaltare și confuzie, atunci când se afla în compania unui bărbat. Pentru o fată care fusese privată de posibilitatea chiar și a se juca asemenea jocuri copilărești, care pe tot parcursul adolescenței îl avusese pe tatăl ei alături ca să se asigure că fiica lui este tratată ca un

copil, îi era foarte greu să recunoască faptul că era îndrăgostită – îndrăgostită de un bărbat care ori de câte ori avusese ocazia își exprimase totala indiferență față de ea.

Urcându-se în canoe s-au apropiat mai mult de cascadă, iar multitudinea de stropi în care se reflectau razele târzii ale soarelui înconjurau stânca și totul în jur părea mai luminos. Culorile erau mult mai vii și totul părea mai mare și mai luminos, iar lui Rebel toate aceste lucruri îi produceau o plăcere și o bucurie foarte mare.

Probabil că această bucurie îi era reflectată în ochii strălucitori, deoarece atunci când își întoarse ochii de la priveliștea aceea superbă ca să-și caute camera, întâlni privirea caldă a lui Luiz.

– Vâslește mai aproape de torent, îl rugă ea, iar mâinile îi tremurau de emoție când și-a fixat aparatul spre norul de stropi ce se ridicau din vâltoare, luminați fiind de o rază târzie de soare. A început să pozeze repede, nerăbdătoare să prindă imaginea din toate unghiurile înainte ca raza de soare să se stingă.

– Fii atentă, Rebel! Avertismentul lui Luiz a venit prea târziu ca să o mai poată prevenii că înaintase într-un unghi foarte periculos pentru siguranța canoei. Aceasta s-a răsturnat, aruncându-i pe amândoi în apă.

Singura grijă a lui Rebel a fost să nu ude aparatul foto. Disperată, și-a ridicat mâna cu aparatul fotografic deasupra apei cât de mult a putut, iar cu cealaltă se lupta să ajungă pe mal. Dar când o mână a prins-o de umăr, s-a relaxat și a plutit pe deasupra apei, în timp ce Luiz o ducea spre mal, unde furia lui a răbufnit.

– *Imbecil! Grande idiota!* Cum ai putut să-ți pui viața în pericol pentru un obiect înlocuibil? Dacă nu te-aș fi ajuns la timp tot ce aș mai fi văzut din tine ar fi fost o mână ce ținea un aparat foto!

Toată fața lui era transfigurată de furia distrugătoare care-l stăpânea, ochii lui se transformaseră în doi nori plini de fulgere ce păreau să se reverse peste ea, așa cum stătea el dominând-o, furios ca o pisică a junglei de pe care șiroia apa. Această comparație era prea mult pentru umorul sănătos al lui Rebel, iar râsul i-a pornit din gât ca un murmur și a explodat în hohote pe buzele ei.

Cu cât râdea ea mai mult cu atât se enerva el mai tare, până când în cele din urmă ea a reușit să se stăpânească și a încercat o reconciliere.

– Oh, Luiz, îmi pare rău dacă te-am speriat, dar nu trebuie să fii atât de indignat, ai făcut și tu o baie neașteptată.

Gluma ei a fost ca o scânteie într-un butoi cu dinamită. A simțit dintr-o dată că cerul, copacii și apa au explodat în jurul ei, când a fost prinsă de umeri și zguduită atât de puternic, încât se temea că i se va rupe gâtul și capul i se va rostogoli pe pământ.

Relația, pe care o prețuise atâta în după-amiaza aceea, a dispărut ca prin farmec, devorată de flacăra furiei lui și de sentimentul ei de frustrare.

– Chiar nu ai simțul umorului, *senhor*? spuse ea luptându-se să pună distanță între ei. Ești pre conștient de rolul tău de *hidalgo* mândru, de conchistador cuceritor, ca să mai poți aprecia o glumă făcută pe socoteala ta? Ai trăit prea mult prin-

tre băștinașii ușor de impresenionat! zise ea, eliberându-și umerii din strânsoarea necruțătoare a degetelor lui. Trebuie să mai fii ridiculizat din când în când doar pentru a-ți aminti că în țara orbilor, chiorul este împărat!

– Așa cum și tu, *senhorita,* ar trebui să te porți ca o femeie, în loc să fii ca un fătălău care poartă pantaloni în loc de fustă și ai tendința enervantă de a copia comportamentul unui adolescent nesăbuit.

Ea s-a luptat din greu cu lacrimile de durere, care-i împungeau ochii. Gândindu-se mai bine, și-a dat seama că acționase prostește; ar fi trebuit să reacționeze imediat la avertismentul lui, în loc să se lase absorbită de munca ei și să nu ia în calcul pericolul. Cu toate acestea, reacția lui era de-a dreptul ieșită din comun și nu avea suport real, comparativ cu mica ei crimă, și în cele din urmă știa și el la fel de bine ca și ea că prădătorii trăiau în apele mai adânci și mai repezi. Ea a ajuns la concluzia că scufundarea neașteptată a fost cea care l-a supărat atât de tare pe mândrul senior.

– Toți bărbații ar trebui să fie îndurători! spuse ea batjocoritor.

– *Așa cum toate femeile ar trebui să învețe să plângă!*

Rebel a simțit pericolul ce o pândea cu câteva secunde prea târziu ca să mai poată evita îmbrățișarea sălbatică a brațelor ce o încolăciseră ca o liană un trunchi de copac. Poate că în timp ea ar fi uitat primul lui sărut dacă nu l-ar mai fi văzut, dar acum îi aruncase o nouă provocare și avea impresia că el nu dorea decât s-o supere, și că săruturile acestea erau simple jocuri pentru el.

În timp ce se lupta cu dorința pe care i-o stârneau mâinile lui ce-i frământau corpul și cu pasiunea eliberată de acest sărut devastator, l-a simțit luptându-se cu tremurul corpului, apoi a auzit un oftat din fundul gâtului și atunci și-a dat seama că, de fapt rolurile se inversaseră. Acest fapt știut a făcut-o să se relaxeze și a împins-o să renunțe la luptă și să i se ofere. *Dumnezeule mare, o iubea!* O dorea și aceasta nu pentru a-și demonstra superioritatea sau faptul că el era cel care conducea, ci pur și simplu pentru că nu mai putea să se ascundă sub asemenea scuze!

Lăsându-se condusă de acest sentiment și de momentul de tandrețe, s-a lipit mai mult de el și și-a păsat buzele timide de gura lui puternică, dar cu o reacție de-a dreptul uimitoare el a împins-o respingând-o.

– *Meu Dios, senhorita!* Mă surprinzi, nu mă așteptam ca să iei provocarea mea așa de în serios! Mai întâi mă răsfeți cu un număr de strip-tease care să-mi stârnească apetitul, apoi mă „înfometezi" sistematic pentru a-mi distruge imunitatea. Pentru un moment mi s-a părut că ești chiar atrăgătoare, apoi mi-am amintit un adevăr afirmat de exploratorii junglei: în junglă nici o femeie nu este urâtă.

Capitolul 8

Rebel se îndrepta spre râu cu câteva haine să le spele și nu pentru prima oară îi invidia pe localnici pentru că umblau dezbrăcați, astfel scăpând de stresul cotidian al spălatului rufelor. Își luase cu ea doar un schimb de haine și în fiecare zi trebuia să-și spele cămașa, pantalonii și lenjeria intimă.

Problema era că niciodată nu reușea să le spele prea bine din cauza lipsei de săpun, deoarece puținul pe care îl mai aveau îl foloseau să se spele ei, dar cel puțin vânturate prin apă și puse apoi să se usuce, hainele miroseau a proaspăt, pentru că altfel arătau așa de jalnic încât nu te-ai fi îndurat să le pui nici măcar pe o sperietoare

Luiz se ocupa de propriile lui nevoi și o irita la culme fiind întotdeauna, dacă nu elegant, cel puțin prezentabil. De la cearta lor de acum câteva zile, atmosfera între ei era cordială. El se mutase din colibă chiar în seara aceea, fără să-i dea nici o explicație, lăsând-o să doarmă într-un întuneric încărcat de umbre și zgomote ciudate. Pentru că el nu avea încredere în

standardele de igienă ale indienilor, alimentele pe care le consumau ei le aducea el, iar ea le pregătea, dar mâncau separat și nu schimbau nici un cuvânt.

Stând în genunchi pe malul apei, ea a fost foarte tulburată când l-a văzut într-o canoe, cu o prăjină lungă în mână căutând pește. Dacă nu s-ar fi observat în acelaș timp, Rebel ar fi luat-o la fugă, dar acum mândria nu-i permitea să se retragă.

El își dăduse jos cămașa, și în ciuda propriei conștințe, ea nu s-a putut stăpâni să nu-i admire, fascinată, jocul mușchilor sub pielea aproape la fel de neagră ca a indienilor, în timp ce se îndrepta spre ea.

– Bună dimineața, *senhorita*, o salută el dintr-o suflare și ea observă că îi dispăruse atitudinea rece din în ultimele două zile.

– Bună! spuse ea distantă și i se părură de-a dreptul prostești aceste politețuri în mijlocul junglei.

– Vrei să mă ajuți să prind niște pește? Steagul alb al păcii fusese fluturat și ei i se păru firesc să facă același lucru.

– Desigur, cu plăcere … Dar mai întâi aș dori să-mi termin de spălat hainele ca apoi să le și pot întinde la uscat pe tufișuri.

Răbdător, Luiz așteptă până când ea termină de spălat, apoi o ajută să urce în canoe și dându-i un coș din fibre de palmier îi spuse cum să-l folosească:

– Când sunt foarte mulți pești în apă, metoda primitivă a localnicilor dă rezultate bune. Când agit apa cu prăjina peștele va ieși înspăimântat la suprafață, atunci tu să fii pregătită și să-l arunci cu coșul în canoe.

Spre surprinderea ei medoda a dat rezultate. La început era prea înceată și prea neîndemânatică și nu putea reține peștele în coș ca apoi să-l arunce în barcă, dar după câteva ratări, insistența ei fu răsplătită când reuși să prindă un pește de mărime medie dintr-o specie necunoscută

– Crezi că este comestibil? întrebă ea cu ochii strălucind de mândrie, iar acest lucru îl făcu pe el să zâmbească amuzat.

– Da, este comestibil. I-am văzut și pe indieni mâncând astfel de pești, îi confirmă el, dar, te rog, nu mă întreba cum se numește, pentru că se spune că în Amazon trăiesc peste o mie de specii. Într-o expediție recentă, care a avut ca scop inventarierea speciilor de pești din diferite râuri, s-a descoperit că aproape cincizeci de procente dintre cei prinși sunt din specii necunoscute.

– Cel puțin nu avem de ce să ne temem că băștinașii vor muri de foame, replică ea, pregătindu-se să prindă un alt pește

– Din păcate, de cele mai multe ori pescuitul nu dă rezultate, mai ales în sezonul ploios, spuse el. În timp ce se străduia să îndrepte canoea în altă direcție, o rază de soare jucăușă se așeză în părul lui negru, dându-i noanțe albăstrii. Nu trebuie să mă gândesc la asta, își spuse ea încercând să se concentreze asupra discuției. . .când se întâmplă lucrul acesta, indienii încearcă să vrăjească peștele, scufundând o piatră magică în apă, sau folosesc mult mai eficienta metodă de a otrăvi peștele și când plutește mort la suprafața apei îl adună cu coșurile.

După o oră de pescuit fructuos, Rebel strânsese suficient pește pentru mesele lor din ziua respectivă. Când el învârti

prăjina prin apă cu o vigoare deosebită, ea se aplecă peste marginea bărcii, pentru o ultimă încercare pe ziua aceea, dar fu foarte surprinsă când el o prinse de încheietura mâinii, îi luă coșul din mână și îi ridică mâna deasupra apei.

– Ce naiba…! spuse ea indignată, dar mai ales șocată de rapiditatea și forța acțiunii lui.

– Uită-te acolo jos!, îi arătă el spre adâncuri cu o expresie sinistră.

Ea își aruncă o privire spre locul indicat de el și o trecură fiorii când văzu un șarpe uriaș spintecând apa. Era lung de vreo șase picioare, iar mișcările lui erau pline de amenințare diavolească.

– Uh! Este revoltător… zise ea.

– Șocant! o contrazise el fără urmă de umor. Este un țipar electric. Nu vede deloc, în schimb are un șimț tactil foarte dezvoltat care îl ajută să navigheze, să-și localizeze și să-și omoare prada cu un șoc electric. Dacă l-ai fi atins este foarte posibil să-ți fi pierdut cunoștința din cauza șocului.

Un curent asemănător unui șoc electric i-a trecut prin coloana vertebrală. Dintr-odată pescuitul cu metode primitive nu mai era amuzant și dorea să se întoarcă pe uscat, de fapt își dorea siguranța unei case, o casă unde vrăbiile se hrăneau cu firimituri, unde puteai culege florile fără teama că te vei otrăvi, unde singurele zgomote făcute de animale erau lătrăturile câinilor și unde oamenii locuiau în case, iar femeile pregăteau cina pentru soții lor și-și creșteau copiii. *Era genul de cămin pe care ea nu-l avusese niciodată și pe care probabil că nici nu-l va avea vreodată!*

Luiz a pus paloarea ei deosebită pe seama șocului suferit și a cârmuit canoea spre malul râului. Când a ajutat-o să coboare din barcă privirea lui era la fel de dură ca și tonul pe care o întrebă:

– Ce s-a întâmplat, nu te simți bine?

Ea își ținu capul aplecat și ochii închiși, deoarece știa că aceștia ar reflecta agonia gândurilor ei. Fără să-și dea seama că atitudinea ei este aceea a unui penitent, a șoptit grăbită:

– Cred că vizita noastră și-a atins scopul. Putem pleca acasă?

El întârzie răspunsul așa de mult încât ea se pregătea să-l privească, dar se bucură că nu o făcu atunci când îi auzi remarca tăioasă.

– Deci, te-ai hotărât că puținul pe care îl știi despre noi este suficient – suficient încât să te facă să nu vrei să știi mai multe! Foarte bine, *senhorita*, spuse el aspru, voi încerca marea cu degetul, cum se spune, și voi aduce subiectul în atenția șefului de trib. Dacă reacția lui este binevoitoare, toate-s bune și frumoase, dacă nu…!

– Crezi că nu ne-ar da voie să plecăm de aici? întrebă ea.

– Nu ai observat, Zeiță a Pădurii, spuse el disprețuitor, că de când ai venit localnicii s-au bucurat de un număr mai mare de jocuri și, așa cum au prevăzut chiar și maniocului pare să-i meargă mai bine?

Când au ajuns în sat a lăsat-o să pregătească masa, iar el s-a dus să-l caute pe șef. Peștele îl curățase el înainte să plece și ei nu-i rămăsese decât să îl așeze pe niște frunze mari, apoi să-l pună pe niște pietre încinse să se coacă, iar între timp s-a apucat să taie pentru garnitură câteva fructe de avocado.

Luiz s-a întors tocmai când ea așeza peștele copt pe niște frunze mari pe care la foloseau în loc de farfurii. El se așează jos și acceptă porția lui recunoscător, cu toate că vestea pe care urma să i-o dea era proastă.

– Șeful este indispus, îi spuse el pe nerăsuflate, acordând mai multă atenție mâncării decât veștii pe care tocmai i-o adusese. Ea aștepta devenind din ce în ce mai nerăbdătoare ca el să continue, dar în loc de aceasta el s-a mulțumit să o complimenteze pentru mâncare

– Peștele este delicios!

Ea și-a lăsat farfuria deoparte, nefiind de acord cu aprecierea lui și jurându-și că atunci când se va întoarce în civilizație nu se va mai atinge de pește.

– Ce vrei să spui prin indispus? Este bolnav? Imediat ce Luiz și-a întors privirile spre ea, Rebel a știut că el îi intuise starea de tensiune și neliniște.

– Nu, nu este bolnav! zise el plimbându-și privirea peste buzele ei. Este destul de dificil de explicat, dar este mai bine să încerc. Soția șefului este aproape să nască. Poate părea fantastic pentru o minte luminată, dar indienii cred că este important ca tatăl să pretindă că naște, să se prefacă cu alte cuvinte, deoarece el este mai puternic decât mama și poate să înfrângă spiritele rele prezente în asemenea momente. Se crede că starea părinților și conduita lor atât înainte cât și după naștere influențează copilul. De exemplu părinții nu au voie să mănânce carnea anumitor animale deoarece caracteristicile acestora vor fi transmise copilului, în schimb sunt anumite animale a căror carne trebuie să fie mâncată. Se spune că în asemenea cazuri

carnea de pumă este foarte apreciată și dacă părinții mănâncă atunci, este sigur că copilul va avea curajul și ferocitatea fiarei.

Dacă se aștepta ca ea să nu-l creadă, atunci trebuia să fie dezamăgit. Ochii ei albaștri erau larg deschiși și fața luminată de o strălucire aparte, dar entuziasmul era cauza.

– L-am auzit pe tatăl vorbind despre acest obicei al simulării travaliului – "cloceala"– , în timpul căruia bărbații simulează starea de graviditate pentru un timp. După cum spune el, cuvântul vine din limba franceză: *couver* care înseamnă *a cloci.* Dar acest obicei nu este specific doar Amazonului, deoarece se știe de mult timp că tații primitivi, din multe părți ale lumii, în perioada când soția trebuia să nască, se așezau în pat și se supuneau unui regim alimentar și unui anume comportament. În unele cazuri soțul continua să stea în pat mult timp după nașterea copilului, chiar dacă soția își relua treburile ei cotidiene cât mai repede posibil după naștere. Cât de frumos ar fi, șopti ea, să pot face niște fotografii în timpul ceremoniei de „naștere simulată"! Tatăl meu ar fi de-a dreptul încântat dacă în ultima lui carte ar aduce dovezi că acest obicei încă mai există!

– Mă îndoiesc că localnicii vor accepta prezența cuiva, chiar și a unei zeițe, lângă șef în asemene momente, spuse Luiz. Esența acestui act este accea de a înfrunta spirilele rele; tatăl se preface că este mama, o femeie slabă în chinurile facerii și care poate fi ușor de influențat, spiritul se trezește luptându-se cu un bărbat puternic și sănătos. Așa că cine știe ce reacție va avea șeful în momentul când îi vei pune aparatul foto sub nas? Nu, spuse el decis și încheie

discuția ridicându-se în picioare, nu pot permite așa ceva! Trebuie să renunți la acest gând, *senhorita*, este prea riscant.

Comanda lui autoritară o făcu să fie și mai hotărâtă să nu-i urmeze sfatul, dar când el plecă spre sat, nu și-a dat seama că expresia ei de seninătate era doar o mască pentru a nu i se citi pe față ce uneltea.

Ea era foarte conștientă de faptul că viețile sălbaticilor erau ordonate după multe tabu-uri. Evenimentele importante din viața lor, nașterea, inițierea, căsătoria și moartea trebuiau observate cu multă atenție. Dar există o șansă, își spuse ea, în timp ce-l urmărea pe Luiz, care se îndrepta către sat, băștinașii s-ar putea să facă o excepție pentru ea, având în vedere că o priveau ca pe o zeiță, un spirit al pădurii care luase temporar chip de om.

Cu aparatul agățat de umăr, Rebel s-a îndreptat spre *malocas* să vadă unde se retrăsese șeful pentru îndeplinirea acestui ritual. În jurul colibelor nu erau decât femei care își făceau treburile lor cotidiene și care, atunci când au văzut-o s-au închinat până la pământ în fața ei tremurând de frică.

Văzându-le, își dorea să poată avea o cale de comunicare cu ele, astfel și-ar mai fi ușurat și ea singurătatea și poate le-ar fi convins și pe ele să nu le mai fie frică de ea, dar chiar și bărbații, care erau niște războinici curajoși și nu ezitau să se lupte cu jaguarii și cu pumele, deși nu aveau decât niște arme primitive, se temeau până și de umbra ei. Sperând să-și mai amăgească puțin singurătatea, Rebel încercă să se apropie de o mamă tânără care-și spăla copilul sub un jet de apă rece. Ochii copilului erau foarte bine închiși, iar apa îi curgea pe

față, dar el în loc să plângă râdea cu atâta poftă, încât Rebel nu se putu stăpâni și începu și ea să râdă. Mama copilului își ridicat imediat capul, și cu o privire îngrozită își luă fiul și fugi în coliba ei.

Respinsă peste tot și simțindu-se mai izolată ca oricând, Rebel plecă încet, uitându-se în fiecare colibă și încercând să găsească indicii despre locul unde ar putea să fie ascuns șeful.

Făcuse un tur aproape complet al satului când atenția i-a fost atrasă de jocul unui băiețel prea absorbit de activitatea lui ca să-i simtă prezența. Lângă copil era un păianjen mare, pe care copilul îl urmărea cu foarte mare atenție, ținând în mână o săgeată întoarsă cu vârful în jos, apoi, scoțând un țipăt puternic de vânător, înfipse săgeata în insectă.

– Bravo! strigă ea fără să-și dea seama, bătând din palme în semn de admirație.

Dar în loc să reacționeze ca toți copiii, băiatul își împinse pieptul în față exprimându-și mândria și bucuria, apoi, la fel ca toți copiii din lume, începu să caute din priviri altceva care să stârnească ei admirația. Inspirația l-a trimis spre cea mai apropiată colibă și când ajunse acolo se uită peste umăr, făcându-i nerăbdător semn să-l urmeze.

Rebel îi flată vanitatea apropiindu-se suficient ca să poată vedea în interior, un interior plin de fum prin care se putea distinge un grup de femei îngenuncheate lângă o alta, care era întinsă pe jos, evident într-un stadiu avansat al travaliului.

Copilul fugi, dar Rebel rămase înțepenită pe loc, privind venirea pe lume a unui copil pentru prima dată în viața ei. Țipând de bucurie, femeile s-au repezit unele la mamă, altele să spele nou-născutul, iar misterul fumului se explică imediat

atunci când copilul începu să strănute, protestând astfel pentru afumarea la care fusese supus. Femeile răspunseră la unison prin cântece neinteligibile, dar pe care Rebel le înțelese ca „*acum vine diavolul*"

În caz că prezența ei ar fi avut vreo urmare nefastă asupra fericitului evenement, plecă neobservată, dar neputând să-și explice sentimentul pe care i-l trezise această experiență și mai ales dorința de a crea viață din dragoste.

Încă extaziată de ceea ce văzuse, ea se îndreptă spre colibă și trebui să-și dirijeze atenția spre altceva, având în vedere că Luiz o aștepta.

– Unde ai fost? o întâmpină el, iar ochii o întrebau de ce avea aparatul fotografic cu ea.

– Am urmărit un miracol! replică ea simplu. Tocmai am avut privilegiul de o vedea pe soția șefului dând naștere unui copil. A fost așa de frumos, spuse ea, o consecință minunată a iubirii matrimoniale.

– Nașterea este un proces foarte natural, *senhorita*, și animalele și oamenii dau naștere altor suflete în fiecare secundă, în fiecare oră și în fiecare zi.

– Cât de tipic ție, să amesteci animalele cu oamenii, replică ea, adusă fiind cu picioarele pe pământ de remarca lui. Animalele se împerechează pentru a asigura supraviețuirea speciei lor, în schimb un copil este fructul dragostei părinților lui. Cercetătorii clasifică foarte repede această emoție ca fiind sex, dar adevărul este că dragostea este prea adâncă, prea complexă din punct de vedere emoțional pentru ca voi, oamenii de știință, să puteți vreodată spera s-o înțelegeți. Având în vedere că au mai rămas puține zone neexplorate în

lume, *senhor*, ai putea să-ți îndrepți energia spre acest tărâm mare și necunoscut și spre acea stare de confuzie numită dragoste.

– Aș putea să iau în calcul și această posibilitate, dacă tu te oferi cobai voluntar, astfel încât să pot investiga sufletul unei femei care în fiecare zi se îndrăgostește de un alt bărbat, spuse el provocator.

Rebel a tresărit auzind din nou aceeași acuzație, acuzație pe care el o folosea ca pe un imbold ca să-și păstreze treaz resentimentul. După fiecare moment mai plăcut, de fiecare dată când simțea o anumită slăbiciune pentru ea, îi aducea aceeași acuzație, deși, uneori, ea observase o anumită întunecare a feței lui, ceea ce părea să indice că acest fapt cauza mai multă durere călăului decât victimei. Din cruzimea lui i s-a născut dorința de a-l face să plătească pentru că o acuzase de obrăznicie, de falsă modestie și mai ales că făcuse referire la goliciunea ei.

– M-ai acuzat de multe ori că sunt contradictorie,*senhor*, începu ea, totuși încep să cred că perversitatea este una dintre problemele tale. Tot ceea ce ai spus îmi indică faptul că detești naivitatea, totuși condamni aventurile amoroase. Pe de o parte mă cataloghezi în categoria pe care o condamni, pe de altă parte sugerezi că aș suferi de „slăbiciune feminină". Dar ceea ce mi se pare cel mai curios este felul în care arunci o provocare și dacă este acceptată începi să te plângi că ar fi un atac asupra imunității tale! Ce ar trebui o fată să facă, *senhor*, întrebă ea cu o privire inocentă, când bărbatul devine nervos că este vânat?

Capitolul 9

Toată ziua bătuseră tobele; erau bătăi continui care lui Rebel îi răsunau în cap și le asemuise bătăilor inimii unui gigant; erau pulsații nervoase ale unei fiare trezite brusc din somn.

Aerul era apăsător și umed, opresiv ca și atmosfera dintre ei doi. Luiz fusese foarte enervat de discuția dintre ei, sau mai exact de ceea ce îi spusese ea. Toată dimineața se agitase ca o pumă nervoasă, ignorând total prezența ei și părând imun la zgomotul care pe ea o irita teribil.

– Se va opri vreodată zgomotul acesta? întrebă Rebel foarte enervată.

– Acești oameni nu au prea des un motiv pentru a sărbători, îi răspunse el rece. Sunetul tobelor face cunoscut triburilor din împrejurimi că după multe fete șeful a fost binecuvântat cu un băiat. Prin bătaia tobelor trimit de asemenea invitații la petrecerea din seara

aceasta, petrecare ce va fi dată în cinstea zeiței lor albe, o ființă supranaturală care a făcut posibil acest miracol.

Când el s-a ridicat, pregătindu-se de plecare și astfel supunând-o la altă zi de singurătate și izolare, ea la întrebat iritată:

– Te deranjază dacă te însoțesc și eu? Nu sunt obișnuită să stau degeaba atât de mult timp, mă înebunește starea aceasta!

– Mă tem că nu va fi posibil, o refuză el cu o satisfacție deosebită. Băștinașii ar fi șocați doar la gândul că trebuie să ia o femeie la o expediție de vânătoare – desigur ei nu știu cât de multe cunoștințe ai tu în acest domeniu, cât de bine știi să-ți încolțești prada și cât de fără milă te dispensezi de ea în momentul în care o ai.

Rebel și-a dat imediat seama că discursul lui sarcastic se referea la la felul cum se purtase ea cu Paulo, băiatul pe care el considera că ea îl înșelase, îl hărțuise pentru ca apoi să-l distrugă.

Insistența fermă a lui Luiz asupra faptului că Paulo își distrusese cariera, atârna foarte greu în conștiința ei, deoarece se simțea vinovată de acest aspect. Își promisese că va face tot ce-i stă în putere pentru a-l determina pe șef să-și schimbe părerea, dar instinctul o avertizase să aștepte o perioadă propice, să-l prindă într-o dispoziție bună, din păcate o asemenea posibilitate nu se ivise încă.

– Păcat! spuse ea încercând să pară nonșalantă, apoi încheie pe un ton dur. Armele de vânătoare sunt și arme de război – mă vezi cumva ca pe un dușman atunci când îți arunci săgețile otrăvite?

Cu rapiditatea flash-ului unui aparat foto, ochii lui cenușii și-au aruncat săgețile direct în țintă.

– Mă folosesc de otravă ca antidot al bolii, pentru a fi imun la ipocrizia care l-a ajutat pa Paulo să cadă.

Simțind gustul dulce-amărui al disprețului lui și gândindu-se că așa cel puțin nu o va uita, Rebel se plimba prin sat cu aparatul foto, care părea că devenise o extensie a mâlnii ei, încercând să fotografieze indienii în timp ce-și pregăteau arcurile pentru vânătoare.

Cu toate că ei ajunseseră să asocieze flash-ul cu prezența ei tot nu înțelegeau încă ce este acel obiect negru și, deși nu se mai temeau de ochiul strălucitor al obiectivului, încercarea lor de a-l ignora era total nereușită. De aceea probabil se concentrau așa de mult asupra ocupației atât de familiare de a înmuia săgeată în otravă, pentru a fi mai eficientă în procesul de ucidere a animalului. Otrava era obținută pe cale naturală din plante adunate de femei din pădure, și extrasă printr-un procedeu secret cunoscut doar de vraciul lor.

După ce bărbații au plecat la vânătoare, în sat rămânând doar femeile și copiii, Rebel se plimba prin preajmă aparent nepăsătoare la activitățile din jurul ei, dar fiind numai ochi și urechi în încercarea de a descoperi vreun indiciu despre locul unde se retrăsese șeful, deoarece nu avea voie să părăsească locul respectiv până când toate ritualurile de protejare a noului-născut nu erau îndeplinite, pentru ca astfel micuțul să fie în siguranță.

Ea a ezitat, nedumerită de activitatea unui grup de femei, care stăteau foarte apropiate și din cauza aceasta capetele lor erau unite și aplecate deasupra unui obiect, pe care Rebel nu-l vedea, în timp ce spuneau incantațiile. Ea a așteptat răbdătoare împreună cu ceilalți săteni, iar curiozitatea i-a fost răsplătită în momentul când femeile s-au ridicat și au lăsat să se vadă o rogojină plină de petale de crin, pe care apoi le-au pus pe o manta delicată a purității.

Imediat ce și-au terminat treaba, rolul mantalei a fost foarte clar atunci când femeile au alergat râzând și strigând spre coliba unde născuse soția șefului și au ieșit afară cu mama zâmbitoare, care nu s-a împotrivit când ele au dus-o spre malul râului.

Rebel era nespus de fericită în momentul când a terminat de fotografiat toată ceremonia de spălare și curățare a femeii lăuze înainte ca aceasta să se apropie din nou de soțul ei. Femeile au aruncat-o în apă și au spălat-o cu fibre de nucă de cocos, apoi au scos-o pe mal și au uns-o pe tot trupul cu ulei de cocos, până când trupul ei negru a devenit strălucitor. Apoi i-au pieptenat părul împletindu-i-l cu multe flori și abia după aceea au îmbrăcat-o cu mantaua încărcată cu petale de crin.

Câteva ore mai târziu, când Luiz s-a întors a găsit-o înfășurându-și filmele într-un material special pentru a le proteja de umiditate și i-a simțit imediat starea de satisfacție și de bucurie.

– Ai avut o zi plină? întrebă el. Nu cumva vei rămâne fără filme – se pare că de când am venit ai pozat continuu?

– Mi-a mai rămas doar unul, spuse ea gânditoare, dar pe acela îl păstrez pentru…

– …Pentru ce? întrebă el repede, foarte încruntat dintr-o dată.

– Oh… doar pentru ceva interesant care ar putea să apară, răspunse ea, detestându-se pentru faptul că aproape îi dezvăluise intențiile. Ca să nu riște o altă prelegere despre riscul de a intra la șef în aceste momente când îndeplinea ritualul de „sarcină falsă", ea a schimbat repede subiectul, direcționându-i gândurile spre altceva. Cum a fost vânătoarea? Plină de succes?

– Foarte! răspunse el prompt. Deja câteva căprioare s-au transformat în frigărui; deseară în timpul cinei îți vei da seama cât de rodnică a fost vânătoarea!

Seniorul părea foarte relaxat și în același timp exaltat, ca și când emoția vânătorii și curajul fără limite al însoțitorilor lui sălbatici îl eliberaseră de toată tensiunea și îi dăduseră o nouă vigoare. Emana virilitate și forță prin fiecare por al pielii, amintindu-i ei de un tigru cu mirosul femelei în nări și îndreptându-se flămând spre ea.

Speriată de aceste gânduri și de atitudinea lui amenințătoare, Rebel s-a retras și-și ascunse nervozitatea condamnându-i obiceiul de a omorî amimalele nevinovate, pe care le văzuse de atâtea ori refugiindu-se speriate în ascunzișul verde al pădurii.

– Chiar trebuia să sacrifici asemenea creaturi fără apărare? întrebă ea.

– Este legea junglei, spuse el caustic, cel slab trebuie să se supună celui puternic. În orice caz, zilele lor erau numărate pentru că am prins și puma care se pregătea să le atace. Dacă te macină conștiința atât de tare consolează-te cu ideea că cel puțin săgețile noastre le-au ferit de agonia dinților care li se înfig în gât.

Neimpresionat de repulsia ei pentru această activitate, a revenit la întrebarea lui inițială:

– Dar spune-mi, cum a fost ziua ta – ai făcut multe progrese în domeniul tău de activitate?

Acceptând orice scuză pentru a scăpa de privirea lui, a început să-și adune echipamentul în timp ce-i povestea despre ceremonia de curățare a femeii lăuze.

– O manta a purității! a concluzionat el, când ea terminase de descris mantaua plină de petale de crin. Cât de tipică pentru femei această dorință de a tinde spre perfecțiune! Nimic nu este mai frumos pentru un bărbat decât goliciunea simplă și fără urmă de sfială. O față frumoasă, un corp frumos și un păr lăsat să cadă liber fără urmă de cochetărie este tot ce poate fi mai frumos, dar hainele și podoabele fac să dispară orice urmă de inocență.

Luând-o prin surprindere, el s-a apropiat dintr-o dată suficient ca să poată întinde un braț și să o tragă mai aproape.

– Ce crezi despre nimfe? murmură el trecându-și degetele prin părul ei blond. Îmbujorarea este un indiciu pentru vină, ți-ai aminti vreun incident de care să-ți fie rușine?

– Nu asta intenționezi tu să faci? spuse ea, simțindu-se rușinată deoarece corpul ei reacționase la virilitatea lui vibrantă. Dorea să-și poată ascunde fața, precum o căprioară care se confruntă cu un adversar mai puternic, dar găsi curajul necesar să-și ridice capul spre el, expunându-și astfel delicatețea, moliciunea și vulnerabilitatea gâtului.

– Localnicii jură că starea de exaltare apare atunci când unul dintre ei se uită lung la o nimfă, murmură el, aplecându-și chipul bronzat spre ea, iar aceasta este o dorință sălbatică de a atinge ceea ce nu poate fi atins. Crezi că de aceea îmi este mie imposibil să-mi scot din minte trupul tău catifelat ca o petală, când ai ieșit din apă*, meu cara?* Și dacă ar fi așa, nu ar fi o binecuvântare faptul că tu ești o nimfă care, departe de a fi intangibilă, este o cochetă autentică și se mândrește cu faptul că s-a bucurat de a trăi intimități foarte familiare cu mulți bărbați, o zână care zburdă și plutește prin văzduh.

O săgeată de durere i-a stăpuns inima la auzul acestei insulte, dându-și seama prea târziu cât de nesăbuită fusese să-l ironizeze pe acest păgân al junglei și să-l acuze pe acest mascul periculos și agresiv de timiditate.

– Vă rog, domnule…! Chiar fără să încerce o făcuse să-l roage să înceteze. Te rog lasă-mă să plec!

El începu să râdă; era un sunet adânc din piept, un amestec între mârâit și mormăit. Punându-și palmele pe coapsele ei, o apropie și mai mult de el. Ea începu să clipească și încercă să-și ferească privirea de ochii aceia cenușii încărcați

de pasiune, apoi își închise ochii când buzele lui le-au întâlnit pe ale ei într-un sărut care trimitea un mesaj incontestabil: „*sunt bărbat și te doresc*".

Prizonieră în brațele lui, ametită de contactul carnal dintre ei, Rebel era incapabilă să reziste fiorului care o cuprindea având în vedere că el știa foarte bine să-i manipuleze emoțiile, să-i risipească neliniștea prin murmure irezistibile și săruturi tandre, care pentru oricine mai puțin naiv ar fi fost clar de la început că sunt o invitație sexuală fără echivoc.

Când, cu multă timiditate ea și-a pus mâinile pe umerii lui, murmurul lui de satisfacție ar fi trebuit să o avertizeze, dar din acel moment precauția fusese înlocuită de convingerea că în sfârșit admitea și el că o iubea la fel de mult cât îl iubea ea, iar această căldură a pasiunii nou-descoperite o convinsese că până în acel moment trăise doar pe jumătate.

Luiz și Rebel stăteau îmbrățișați în fața colibei, destul de departe de sat pentru a nu putea fi observați decât de cineva care i-ar fi căutat special. Această emoție intensă era foarte clară pentru oricine i-ar fi văzut, mai puțin pentru omul ale cărui săruturi o aduseseră la viață, ale cărui mângâieri erau precum un drog de care devenise dependentă și la care dacă ar fi renunțat și-ar fi simțit sufletul pustiu. Așa că l-a lăsat pe el să spună ce aveau de făcut.

– Trebuie să intrăm în colibă, *cara,* murmură el, pentru că în ciuda faptului că umblă goi, băștinașii se conduc după un cod moral, după anumite reguli comportamentale care sunt chiar mai rigide decât ale noastre. Un lucru pe care

îndrăgostiții nu trebuie sub nici o formă să-l facă în public, oricât de puternice le-ar fi sentimentele, este să trădeze vreun semn de afecțiune.

Conștientă de faptul că propriile ei inhibiții dispăreau foarte repede, ea s-a ridicat pe vârfetele picioarelor și a depus un sărut tandru pe buzele lui zâmbitoare.

– Ce păcat că nu au învățat niciodată arta sărutului! spuse ea cu glas răgușit. Ce fel de afecțiune crezi că folosesc ei?

– Ei fac asta…! Provocând-o el a mușcat-o de lobul urechii. Și aceasta! Spuse el lăsându-și degetele să alunece pe o potecă erotică a gâtului ei și fiind răsplătit cu un murmur de plăcere. Deci după cum vezi, nu sunt chiar așa de lipsiți de „argumente" erotice, spuse el râzând moale. Și această prejudecată, de a nu arăta nici cea mai mica urmă de afecțiune cerându-le cuplurilor că atunci când merg împreună, unul să meargă înaintea celuilalt, cu toate că nu au voie să se țină de mână în public, sau să se mângâie sau să se uite drăgăstos unul la celălalt, este compensată de o urgență pe care și eu o simt acum – urgența de a te avea doar pentru mine, fără ochi iscoditori prin preajmă.

Rebel era foarte conștientă de faptul că atunci când a ridicat-o în brațe și a dus-o în colibă, ultimul lucru la care se gândea el era să nu tulbure liniștea băștinașilor. Totuși când a lăsat-o din brațe în întunericul acela intim nu era pregătită pentru graba aceea grosolană cu care degetele lui îi desfăceau nasturii cămășii, sau pentru lipsa de tandrețe din glasul lui, când nemulțumit de progresul foarte lent, a întrebat-o nerăbdător:

– *Meu Deus*! S-ar putea crede că ești o novice – de ce nu cooperezi?

Șocul cuvintelor lui nu ar fi fost așa de mare, dacă nu și-ar fi exprimat cu mai multe ocazii aprobarea necondiționată pentru standardele morale braziliene, care se refereau la felul cum trebuie să fie mireasa. O linie strictă despărțea femeile virtuoase, dintre care ei își alegeau soțiile, și „îngerii decăzuți" care existau doar pentru a le oferi o plăcere temporară. Înțelegând că Luiz o privea ca pe una din categoria cea mai de jos, a fost profund șocată, devenind dintr-odată rigidă, sângele înfierbântat i-a înghețat în vine, iar atunci când și-a luat mâinile de pe umerii lui, degetele îi erau înțepenite. Era de-a dreptul șocată și nu știa cum să reacționeze.

Dar mai avea și o alte probleme: cum putea să stăpânească foamea unui bărbat – nu din dragoste așa cum în naivitatea ei crezuse, ci din dorința de a se împerechea și o altă problemă – cum să rezolve faptul că fusese aruncată cu cruzime din copilărie în lumea femeii adulte?

Atingerea mâinilor lui pe pielea rece îi trimitea în tot corpul fiorii dezgustului. S-a retras imediat din brațele lui și s-a luptat din greu cu lacrimile care-i înțepau ochii.

– Îmi pare rău, Luiz! a reușit ea în cele din urmă să spună, dar cred că tot acest episod a fost o greșeală teribilă.

L-a simțit brusc încordat, i-a simțit frustrarea pe care o emana prin întunericul dens, a cărui ambianță de intimitate fusese imediat schimbată într-una amenințătoare.

– Sunt de acord cu tine că este o greșală teribilă să conduci un om foarte însetat la apă și apoi să-i interzici să bea.

Dorea să-i poată spune că, prin ceea ce făcea, nu se juca cu el, dar numai că acum începuse să facă diferența între a iubi și a face dragoste, dar nu putea descrie în cuvinte felul în care i se ridicase de pe ochi acest văl.

– Este destul de târziu ca să ne mai preocupăm de moralitatea exagerată, spuse el. Acum câteva minute te topeai în brațele mele, dornică de mângâieli și acum adopți atitudinea unui heruvim care nu are corp de la gât în jos. Mâinile lui puternice s-au înfipt în umerii ei și au zguduit-o puternic. Nu mă voi preta să siluiesc o femeie, spuse el furios, dar pentru prima dată sunt în stare să simpatizez cu bărbații ale căror frustrări i-au împins să comită acte reprobabile. Femeile de teapa ta sunt demne de tot disprețul. I-a dat drumul atât de brusc încât ea a căzut grămadă pe pământ. Probabil că acum te simți protejată și te gândești că un singur strigăt după ajutor îți va aduce în ajutor un trib întreg de veneratori, zise el disprețuitor, dar reține, domnișoară Storm, niciodată nu-mi las datoriile nerezolvate. Din momentul când vom pleca de aici, vom face patru zile până acasă și-ți pot promite că nu voi fi nici pe departe la fel de influențabil ca Paulo!

Capitolul 10

Toate femeile ar trebui să învețe să plângă! Rebel descoperise că Luiz Manchete era un profesor foarte bun. Stătea cu lacrimile șiroindu-i pe față și amestecându-se cu praful din locul unde o lăsase el și confruntându-se cu o altă emoție: durerea lacrimilor pe care le ținuse ascunse era lait motivul vieții ei.

Dar, cu toate că inima ei era frântă, nu regreta anii care trecuseră fără ca nimic să se întâmple și pe parcursul cărora trăise doar pe jumătate. Cu ajutorul lui Luiz Manchete cunoscuse frumusețea vieții, iar durerea pe care o simțea acum era doar o parte a agoniei din dragostea pentru el.

Datorită faptului că serbarea pe care o pregăteau sătenii era dată și în cinstea ei, trebuia să facă un efort pentru a se pregăti, așa că s-a spălat și și-a pus o cămășă de dril uscată și pantaloni asortați, apoi și-a piptănat părul de culoarea aurului, lăsându-l să-i cadă pe umeri și copiind modelul tinerelor indience și-a pus câte o floare în spatele fiecărei urechi.

Pentru că localnicii considerau apa sursa vieții, serbarea urma să aibă loc în jurul lagunei din care ieșise Zeița Apei. Dar pentru a izgoni spiritele rele, localnicii au trebuit să aducă torțe aprinse care să-i conducă prin întunericul pădurii.

Nu era nici urmă de șef, atunci când Rebel s-a așezat, ca oaspete de onoare, în capul procesiunii și a încercat să nu se uite alături la chipul sculptat în mahon al omului pe care localnicii îl considerau soțul ei. Soția șefului mergea chiar în spatele lor, iar mantaua ei cu flori părea bizară în comparație cu goliciunea simplă a însoțitoarelor ei.

Ajunși la destinație totul părea atât de frumos încât cuvintele nu ar putea descrie. Din cauză că împărțea același trunchi căzut de copac cu brazilianul tăcut și încruntat, Rebel a devenit din ce în ce mai agitată, dar treptat, văzând fericirea de pe chipurile bărbaților înfășurați în blănuri și pene și admirând frumusetea fetelor, ale căror trupuri erau înmiresmate cu tot felul de uleiuri frumos mirositoare, nervozitatea a lăsat locul uimirii deoarece avea impresia că trăiește în trecutul preistoric și simțea în sfârșit că fusese acceptată de Amazonul neospitalier.

Dar furtuna era pe punctul de a izbucni în interiorul omului care stătea alături de ea . Tensiunea corpului său părea să fie la fel de mare ca tensiunea unei furtuni amazoniene pe punctul de a începe.

Rebel simți dintr-odată că se înecă și nu mai poate înghiți, astfel își duse mâna la gât făcând o încercare disperată de a-și reveni și, peste toată această stare vocea lui a răsunat că o suflare rece de vânt.

– Să știi că ai un lucru în comun cu maimuțele: starea continuă de agitație. Presupun că viața printre oamenii primitivi nu este cum te așteptai; cred că acum vei recunoaște că te-ai înșelat dorindu-ți cu disperare să vezi cu propriii-ți ochi modul de viață al localnicilor, spuse el, săgetând-o cu ochii aceia cenușii în care se adunaseră nori de furtună. Tatăl tău și-ar fi putut aduna materialul necesar după însemnările mele și după colecția de arme, unelte, haine și articolele de artizanat pe care o am de la acești sălbatici.

Glasul acela atât de dur fu extrem de usturător pentru mândria lui Rebel. Călătoria ei în junglă fusese dureroasă pe cât putuse el să o facă, dar ea nu-i va lăsa posibilitatea să vadă că fiecare părticică a corpului ei striga că are dreptate, că nu se înșelase cu nimic.

– Nu sunt de acord, spuse ea cu multă bravură. Muzeele sunt pline de colecții alcătuite din tot felul de obiecte ciudate, dar cele care ne ajută să pătrundem misterele vieții omului primitiv, să-i cunoaștem obiceiurile, să-i înțelegem mentalitatea și să facem diferența între triburi și cultura lor și să se atragă simpatia publicului larg pentru aceste ultime rămășițe ale vieții primitive, sunt picturile, indiferent pe ce sunt făcute. Nu asta încerci și tu să faci? spuse ea foarte mândră și provocându-l să-i nege logica vorbelor. Dar discuția fu întreruptă de venirea fetelor băștinașe care aduceau cu ele frunze mari pe care era așezată mâncarea. Una dintre frunze – prima – era pentru zeița lor, al cărei statut cerea să fie servită prima, și o alta pentru Curupira, a cărui importanță era puțin inferoară celei a zeiței lor.

În timp ce mânca dintr-un picior fript de curcan, prea prăjit pe o parte dar numai bun și suculent pe cealaltă parte, fu surprinsă văzând dezamăgirea de pe chipul unei fete care-i oferise lui Luiz un lichid într-o tigvă de dovleac, dar fusese refuzată categoric. Fu și mai nedumerită când fata în loc să i-l ofere ei fugi speriată.

– Mie de ce nu mi s-a oferit ce era în tigvă? întrebă ea, nedumerită de faptul că nu i se arătase aceeași cinste, cu toate că o considerau zeiță.

– *Epena* este luată numai de bărbați, spuse el enervat. Este un praf făcut din semințe de mimoza, care anihilează agresivitatea și produce halucinații calme în timpul cărora mintea drogatului este invadată de imagini frumoase.

– Atunci mă mir că nu ai încercat, spuse ea ironic, ai fi meritat să beneficiezi de mirajele drogului!

La replica aceasta nu putea rămâne nepedepsită, mai ales că făcea referire la sentimentul lui de frustrare și trebuia să-i reamintească ceea ce ea dorea să fie uitat.

– Nu cred că vreun drog mi-ar putea crea o imagine superioară celei pe care o port permanent cu mine: un trup de zână, alb ca laptele, apărând din apă.

Rebel a încercat să-și ascundă roșeața feței, întinzându-se după tigva în care ea avea suc de fructe și bând grăbită.

În poiana de lângă lagună se strânseseră toți sătenii, de la cel mai mic la cel mai în vârstă. Când petrecerea era în toi, un grup de băieți și fete s-au separat de restul dansatorilor și au început să danseze separat, un dans foarte lasciv.

Simțind că Luiz se uita amuzat la ea, Rebel s-a forțat să-și țină ochii fixați pe grupul de dansatori, ale căror mișcări

deveniseră din ce în ce mai sinuoase apropiindu-se foarte mult de erotism. În curând și-a dat seama că nu era vorba despre un dans de societate, ci era o ocazie foarte bună că bărbații să-și arate calitățile, iar fetele să arate că sunt pregătite să se mărite.

Când unul dintre bărbați se rupea din lanțul dansului, năpustindu-se spre una dintre fete, o lua în brațe și fugea cu ea în pădure. Toate acestea i se păreau insuportabile lui Rebel, iar fața ei îi trăda zbuciumul interior.

Luiz a început să râdă când a văzut-o astfel, dar râsul lui nu trăda nici un fel de amuzament.

– Îndrăznești să le condamni pe aceste fete? Chiar ai nerușinarea să o faci? întrebă el acuzator. Codul bunelor maniere le interzice să fie provocatoare, iar acest dans de petit presupune angajamente serioase; nu este un interludiu al unui flirt conceput doar pentru distracție.

– Se prea poate, se apără ea, dar toate acestea sunt posibile pentru că amândoi știu că este un angajament cu care sunt de acord – știu că nu sunt doar niște marionete într-o piesă de teatru și că nu sunt doar niște obiecte vânate pentru frumusețea trupului lor!

Simțindu-se încolțită din toate părțile, s-a ridicat în picioare și a fugit de Luiz și de atmosfera erotică, care avea efectul unui drog asupra simțurilor ei. Orbită de panică ea a alergat în pădure, împiedicându-se de rădăcini, ocolind copaci și tufișuri, dar fiind mai speriată de vânătorul pe care îl simțea aproape, decât de pericolele pe care le-ar fi putut întâlni prin întunericul pădurii.

Undeva, deasupra acoperișului de frunze al pădurii, luna plină lumina cerul nopții, dar pădurea era complet

întunecată, excepție făcând doar câteva dâre de lumină, acolo unde luna reușise să străpungă desișul frunzelor. Rebel alerga pe o potecă de care era sigură că o va duce în sat și binecuvânta faptul că Amazonul, mai exact pădurea, era diferită de alte păduri prin care ea fusese și, unde, animalele sălbatice stăteau la pândă după fiecare copac, iar șerpii atârnau de crengi. Doar câteva animale mari supraviețuiseră în adâncul pădurii amazoniene, unde densitatea copacilor le protejase de posibili intruși, care le-ar fi amenințat siguranța.

Doar când ajunse într-o poieniță unde se afla o colibă ciudată, își dădu seama că poteca în loc să ducă spre sat, ducea mult în partea opusă a satului. Au trecut-o fiorii când a văzut picturile de pe pereții colibei, care părea să fi cunoscut și zile mai bune. Nu mai trecuse pe lângă ea până acuma, dar văzuse multe altele la fel prin toate părțile lumii, erau locuri misterioase și magice unde nici un om obișnuit nu îndrăznea să intre, o casă a unui vrăjitor, un loc unde își prepara poțiunile și unde se retrăgea ori de câte ori dorea să consulte spiritele.

Instinctiv ea a început să se retragă, amintindu-și fața oribilă, pictată în toate culorile, corpul foarte cocoșat al omului pe care sălbaticii îl respectau foarte mult, deoarece trucurile lui păreau în ochii lor ceva deosebit de magic. Rebel era la fel de speriată de el ca și ei, pentru că de cele câteva ori când îl întâlnise vraciul își arătase animozitatea și ura față de ea, lăsându-i clar impresia că nu o consideră o divinitate, precum ceilalți localnici.

Era pe punctul de a se întoarce pe călcâie și de a fugi, pregătită să înfrunte furia furtunoasă a lui Luiz, când un urlet isteric ca al unei maimuțe a străpuns aerul nopții.

Înlemnită de groază, a rămas nemișcată urmărindu-l pe vraci cum își exprima ura prin semne, stând în ușa colibei sale.

Ca o victimă a uneia dintre vrăjile lui, ea a rămas nemișcată, în timp ce el se apropia de ea, și fiecare pas pe care îl făcea devenea mai amenințător. Ea nu-i înțelegea țipetele și toate mormăielile lui erau străine urechilor ei, dar degetele lui se apropiau amenințătoare în direcția capului ei și încercând să o facă să înțeleagă că pe lângă coliba lui nu se trece.

– Îmi pare rău…, spuse ea repede. Nu am avut nici o intenție de a-ți încălca proprietatea. M-am rătăcit!

Replicile ei bolborosite păreau să-l înfurie și mai tare. Spre groaza ei, mâinile lui s-au îndreptat spre un pumnal pe care îl avea atârnat de gât și înainta spre ea cu mâna ridicată, murmurând incantații, iar pe ea frica a forțat-o să-și revină și a țipat cât de tare a putut.

Ca și când țipătul ei l-ar fi satisfăcut, vraciul a rânjit și s-a apropiat și mai mult de ea, astfel că Rebel i-a putut vedea dinții ca niște colți, i-a simțit mâna în păr și, acesta a fost singurul lucru pe care l-a mai știut.

– *Rebel!* Vocea care răzbătea în subconștientul ei i se părea foarte nefamiliară. Deschide ochii, *meu cara*, nu mai trebuie să te temi, vraciul a plecat.

Afecțiunea din glasul latinului atinse o coardă sensibilă în sufletul lui Rebel și o determină să se trezească, simțindu-i brațele puternice care o țineau aproape de pieptul lui și degetele care-i mângâiau tandru obrajii. Ea a deschis ochii și i-a susținut privirea atâta timp cât să-și dea seama dacă vocea aparține într-adevăr acelui brazilian îngâmfat, apoi văzând că este el, a închis ochii pentru ca el să nu-și dea seama ce efect

are grija lui asupra sentimentelor ei. Când a fost ridicată în picioare și-a dat seama că nu putea merge altfel decât sprijinită de el.

– Ce mă fac eu cu tine, spirit rebel? a întrebat-o el încet la ureche. Sunt așa de înspăimântător încât preferi compania unui vraci gelos decât a mea?

– Gelos …? întrebă ea tremurând în brațele pe care o dată le simțise tari ca fierul, dar care acum erau atât de blânde că ar fi putut legăna și un nou-născut. De ce să fie gelos, atât de gelos încât să vrea să mă omoare?

– Pentru că i-ai uzurpat autoritatea în cadrul tribului. Înainte de venirea ta, toate lucrurile bune care se întâmplau îi erau datorate lui, pentru că el era cel care avea puteri magice și doar el putea să facă acest miracol de a-i da șefului un fiu. Dar te înșeli dacă crezi că intenționa să te omoare! spuse el îndepărtându-i tandru o șuviță de păr de pe frunte.

– Dar m-a amenințat cu un cuțit! protestă ea. L-am văzut cum se pregătea să facă asta, apoi am leșinat. Dacă nu l-ai fi gonit tu…

– Dar nu l-am gonit, spuse Luiz, am ajuns tocmai când el ieșea alergând din poiană cu o șuviță de păr în mână. Desigur, spuse el cu o voce dintr-o dată aspră, când te-am văzut pe tine zăcând fără cunoștință pe pământ, am uitat de vraci și nu l-am mai urmărit – tu erai principala mea grijă.

– De ce mi-a tăiat din păr? întrebă ea, iar mâinile îi alergau prin păr în căutarea unui indiciu.

– Deoarece triburile primitive consideră că orice obiect sau orice lucru intim, de exemplu unghiile tăiate sau părul, trebuie păstrate cu foarte mare grijă sau distruse așa de bine

încât să nu existe nici un pericol ca acestea să cadă în mâinile inamicului, și să fie folosite în vrăji care să-ți facă rău. Neatenția cu aceste lucruri este un lucru foarte grav pentru ei. Victima se îmbolnăvește și de cele mai multe ori moare, dacă nu se fac vrăjile de dezlegare de vraja anterioară și care ar putea fi mortală. Nu am nici cea mai mică îndoială că dacă am căuta prin pădure am găsi șuvița de păr agățată într-o creangă de copac și asta ca expresie a răutății vraciului.

În ciuda scepticismului lui, teama începea să-și facă loc în sufletul ei, mai ales că-l auzise și pe tatăl ei vorbind cu niște colegi despre moartea inexplicabilă a unui aborigen australian a cărui umbră fusese furată de un dușman.

Conștientă de faptul că trecuse pe tărâmul superstițiilor, a întrebat:

– Ce precauții trebuie luate?

– Asemenea lucruri este mai bine să le lași în grija localnicilor. Îndată ce se va afla despre actul lui nesăbuit, vor avea grija să nu mai facă nimic și-l vor omorî, apoi îi vor pune corpul într-un par pentru ca astfel sufletul lui rău să nu-și facă de cap și după moarte. Dar nu te teme, se grăbi el să adauge văzându-i ochii plini de groază, presupunerea mea este că de îndată ce vraciul se va gândi la actul lui va pleca departe de tribul pe a cărui zeiță a supărat-o.

El a tăcut și tăcerea i-a însoțit chiar și atunci când au trecut pe lângă sătenii care sărbătoreau în continuare, și, fără să se întâlnească cu nimeni , au intrat în satul pustiu. Când au ajuns în fața colibei ei, Luiz a rupt tăcerea.

– Gândindu-mă mai mult la această problemă, m-am hotărât ca mâine dimineață foarte devreme să plecăm.

Localnicii vor dormi foarte mult după *epena* inhalată și când vor descoperi că ai plecat la fel de repede cum ai venit, în timp vor putea fi convinși că prezența ta a fost o urmare a halucinațiilor. În felul acesta le voi putea recâștiga încrederea și voi fi sigur că mă vor primi cu brațele deschise când mă voi întoarce întruna din vizitele mele periodice, ca să văd dacă sunt bine; ai grijă și strânge-ți toate lucrurile, îi ordonă el. Vreau să fii gata de plecare imediat după răsăritul soarelui.

Dar răsăritul soarelui era încă departe și orele întunecate erau aici prezente, iar Rebel trebuia să le petreacă singură în coliba întunecoasă, doar cu amintirea vraciului și a blestemelor lui ca și tovarăși. Gândul acesta o conduse spre un act disperat, pe care în alte circumstanțe nu l-ar fi făcut. Liniștită de grija pe care i-o arătase și dornică să-i demonstreze recunoștința, se ridică pe vârfurile picioarelor și îi dădu un sărut timid.

– Vrei să rămâi cu mine în noaptea aceasta? îl rugă ea.

Dar mâinile lui erau deja așezate pe umerii ei și o împingeau înapoi.

– Să nu mai faci niciodată asta! spuse el dur. Nu am forța lui Hercule, *senhorita*, deși sunt momente în care sunt sigur că îi duc o parte din povară!

Capitolul 11

Câteva ore mai târziu, chiar dacă mândria ei era rănită, Rebel își lămurise toate evenimentele serii precedente. În timp ce se învârtea prin colibă adunându-și echipamentul, aproape că o bufnise râsul amintindu-și cât de speriată fusese de scamatoriile vraciului. „Omul este un scamator, își spuse ea, un individ care se teme să nu-i fie dezvăluite scamatoriile!"

Dar fără ca el să-și dea seama, unul dintre secrete i-l dezvăluise deja. În timp ce-și împacheta echipamentul a avut un flash-back și și-a amintit ultima imagine pe care a văzut-o înainte de a leșina: poiana luminată de lună, iar în ușa colibei vraciului a zărit fața speriată a șefului tribului.

Îi mai rămăsese doar un film, dar îi era suficient ca să-l fotografieze pe șef în întunericul colibei care ascundea secretele ritualului „sarcinii închipuite". Mai erau încă două ore până la răsăritul soarelui – suficiente ca ea să ajungă la coliba vraciului și să se întoarcă la timp, dar cu filmul încărcat de imagini despre acest ritual aproape uitat. Cu cât se gândea

mai mult la acest fapt cu atât instinctul îi spunea că nu trebuie să rateze o asemenea ocazie. Totul părea să fie în favoarea ei. După spusele lui Luiz, vraciul trebuia să fie la multe mile distanță de sat; localnicii erau total absorbiți de căsătoriile care se încheiaseră, dar mai ales erau adormiți de drogul inhalat, iar ea mai avea două ore la dispoziție până la plecare. De ce să nu le folosească pentru o cauză bună și să-i facă o surpriză tatălui ei aducându-i dovada clară a ritualului care până acum fusese negat de sceptici?

Tatăl ei o acuzase întotdeauna de încăpățânare și, acum, mergând prin pădure cu aparatul foto într-o mână tremurândă s-a gândit că toată această acțiune i s-ar fi părut nebunească. Luiz ar fi foarte furios dacă ar afla vreodată lucrul acesta, dar acum amintindu-și drumul spre coliba vraciului nu i se mai păru așa de lung și era convinsă că în două ore se va întoarce fără ca el să-i observe lipsa.

Reacția șefului la blițul aparatului era ceea ce o îngrijora cel mai tare. Va considera el oare flash-ul ca o parte a magiei ei, sau mintea lui primitivă se va gândi imediat că acțiunea ei este dăunătoare pentru noul-născut? Consolându-se cu ideea că șeful nu o va considera un spirit demonic pe zeița care, după părerea lui îi adusese un moștenitor, ea și-a continuat drumul prin poiana din jurul lagunei, unde se ținuse serbarea și care acum era plină de localnicii adormiți; bărbații fiind încă sub efectul *epenei*, iar femeile fiind foarte obosite de dans.

Când a ajuns la destinație, poiana era cufundată în tăcere, nici măcar vântul nu adia printre frunze, nici un animal nu mișca tufișurile, de parcă toate ar fi înțeles că acest loc era interzis pentru toți, excepție făcând vraciul și spiritele lui.

Cu foarte multă atenție ea s-a urcat pe platforma de lemn din fața colibei și, mergând pe vârful picioarelor, fără să facă vreun zgomot care să-i trădeze prezența, a deschis ușa, și-a pregătit aparatul și a început să fotografieze.

Scena surprinsă avea să-i rămână toată viața întipărită în memorie. Un urlet de groază a ieșit din gâtul șefului, care stătea întins în hamac, pictat în negru din creștet până în vârful degetelor de la picioare, având părul prins într-o coadă care imita coafura soției lui și avea la gât, la mâini și la picioare tot felul de podoabe și brățări ale soției pentru a păcăli spiritele și a le face să creadă că au de-a face cu o femeie slabă și ușor de fermecat și nu cu soțul ei războinic.

Blițul l-a orbit pe șef, dar strigătul lui de furie a înfricoșat-o atât de tare, că abia își mai ținea aparatul în mână. Totuși a avut puterea necesară de a se convinge că el o recunoscuse ca pe o prietenă, dar în timp ce blițul a luminat camera, ea rămăsese în întuneric, lăsându-i lui impresia că fusese atacat de un dușman invizibil.

Dar ea nu a așteptat să-i vadă reacția, ci a fugit înainte ca el să o recunoască. Abia când străbătuse jumătate din poiană a observat că ploua torențial. Norii de furtună se adunaseră amenințători deasupra pădurii, încercând parcă să o scufunde sub greutatea lor, iar picătutile de apă îngreunaseră crengile copacilor, aplecându-le și poteca se transformase într-o mare de noroi.

Neștiind dacă el o urmărea sau nu și prea speriată ca să se mai oprească și să afle, a continuat să alerge atât de repede pe cât îi permitea întunericul, lovindu-se de copacii care îi ieșeau brusc în față și nu mai putea să-i ocolească, încercând să sară peste rădăcinile copacilor care, cu o forță uimitoare o trânteau

la pământ, călcând prin băltoacele formate după atâta ploaie, dar tot timpul încercând să-și apere cât mai bine cu putință aparatul de ploaia ce părea să nu se mai oprească.

A reușit în sfârșit să ajungă la coliba ei și stătea chiar în mijloc când l-a văzut pe Luiz venind cu o torță în mână, evident căutând-o pe ea.

– Unde naiba ai fost?

Rebel rămase nemișcată, uitându-se la el cu o privire de animal hăituit care a ajuns în vizuina lui, pe care o credea sigură, dar descoperă că este prins în capcană. Rămăsese fără cuvinte, prea speriată ca măcar să caute vreunul în favoarea ei, în timp ce Luiz îi cerceta ținuta, părând șocat de-a dreptul când i-a văzut părul plin de noroi, sângele șiroindu-i din zgârieturile pe care i le lăsaseră amintire crengile copacilor, dar mai ales hainele atât de ude, care se lipiseră de ea părând o a doua piele. Apoi privirile lui s-au îndreptat, spre mâinile ei, pe care instinctiv și le ascunsese la spate.

– Ce ascunzi acolo? întrebă el pe un ton amenințător.

– Eu … nimic …! spuse ea înghițind în sec precum un copil prins cu o minciună.

– Arată-mi…! ceru el, întinzându-și mâna spre ea pentru a primi ceea ce ea ascunsese. Aș vrea să examinez *nimicul*, care chiar dacă nu este important, te sperie foarte tare.

Conștientă de faptul că jocul îi fusese descoperit, ea se dădu bătută și cu o privire deznădăjduită i-a întins aparatul foto.

Pentru o secundă Luiz se uită la aparat fără să înțeleagă de ce a trebuit ea să-l folosească pe un timp atât de ploios. Apoi făcând tot felul de supoziții, descoperi rolul aparatului și de ce nu dorea ea să i-l arate.

– Ai spus că ai avut un motiv întemeiat să-ți păstrezi un film, spuse el acuzator, părând prea confuz pentru a crede ceea ce buzele lui rosteau. Dar, dacă cumva ai descoperit ascunzătoarea șefului, ar fi însemnat să fii de-a dreptul nebună să te întorci la coliba vraciului… cu aparatul… și să întrerupi ceremonia „sarcinii închipuite"!

Tăcerea, care a urmat spuselor lui, se împletea foarte bine cu sentimentul ei de vinovăție și cu furia lui, apoi, după o așteptare prelungită, el nu s-a mai putut abține și a început să țipe la ea.

– *Dar tu nu ai făcut asta, nu-i așa*? dintr-odată degetele lui puternice s-au înfipt în umerii ei și au început să o zguduie puternic, dar Rebel nu a făcut nimic ca să-i domolească furia aceea aproape distrugătoare. Ești chiar așa de proastă, încât nu ți-ai dat seama că oamenii aceștia sunt niște sălbatici, *canibali*, așa de îndepărtați de civilizație încât nu ezită să-și omoare dușmanii și apoi să le mănânce capul? Atunci când te ating eu tremuri, dar acum nu-ți dai seama că prostia ta ne-a expus pe amândoi pericolului de a fi arși de vii sau spânzurați de un copac și lăsați acolo până când ni se vor usca oasele suficient de mult pentru a putea fi măcinate, apoi amestecate cu banane vor constitui un desert macabru!

Tot acest monolog fusese în așa fel conceput încât să șocheze, totuși puțin din furia lui scăzu atunci când i-a văzut fața atât de palidă că părea mai albă decât florile de crin.

– Nu… ! șopti ea. Îmi pare rău, îmi dau seama acum că am greșit când m-am dus acolo, dar te rog, Luiz, te rog, încetează. Nu mai suport…!

Plină de remușcări, ea se prăbuși în brațele lui, plângând cu sughițuri. Pentru un minut sau două o lăsă să plângă și să-și elibereze tensiunea acumulată, apoi îi ordonă scurt:

– Nu mai avem timp de pierdut, așa că ai cinci minute la dispoziție să te schimbi în niște haine curate, apoi trebuie să plecăm cât mai repede posibil.

Rebel nu a mai îndrăznit să protesteze că nu se putea schimba cu el de față, ci a început cu frenezie să-și descheie nasturii care păreau mult mai mari decât butonierele și abia a avut timp să observe că el se întorsese cu spatele în timp ce ea se chinuia să se îmbrace cât mai repede cu hainele uscate.

În timp ce el își încărca pușca și-și punea geanta cu lucrurile lor pe umăr, ea era deja gata, așteptând cu aparatul foto în mână semnalul de plecare, care nu întârzie să apară.

– Mergi în spatele meu cât mai aproape și cât mai tăcută cu putință. Șansa noastră de supraviețuire este barca cu motor și trebuie să ajungem la ea și să ieșim de pe teritoriul tribului cât mai repede. Ești gata…? întrebă el pe un ton dur, pregătindu-se să stingă torța.

– Sunt gata! răspunse ea.

– Bine! Atunci să mergem! spuse el scurt.

Ploaia încetase; luna se ridicase din nou pe cer, iar ei porniră la drum prin pădure încercând să nu facă zgomot și evitând tufișurile al căror fâșâit ar fi putut să trădeze intenția lor de a fugi. Când au ajuns în lagună au văzut că băștinașii nu se treziseră încă din somnul lor indus de drog, iar ei s-au strecurat foarte ușor printre trupurile adormite până au ieșit din poiană.

La un moment dat s-au oprit îngroziți la auzul unui trosnet puternic. Ar fi putut să fie șeful, care pornise în urmărirea atacatorului său, sau poate un animal mare, o pumă care colinda prin noapte în căutarea hranei, dar indiferent ce ar fi fost, Luiz nu putea face altceva decât să aștepte ca zgomotul să înceteze, apoi și-a luat pușca de pe umăr, a tras piedica și cu ea pregătită, a pornit înainte.

Abia când satul era la vreo două mile distanță s-a relaxat și și-a pus pușca pe umăr. În lumina lunii când i se vedea fața se putea spune cu siguranță că furia care-l macinase nu dispăruse definitiv, dar când a început să vorbească, cuvintele lui erau „calme" ca ploaia de vară.

– Acum cred că ne putem considera niște oameni salvați. Tribul ai cărui oaspeți am fost este permanent în război cu cel pe al cărui teritoriu ne aflăm acum, așa că șeful nu se va aventura până aici fără o escortă de războinici. Poți să te odihnești o clipă, spuse el lăsând geanta de pe umăr ca ea să se așeze. Cinci minute nu mai mult, spuse el văzând-o că se așezase cu o mulțumire deosebită și părea dispusă să stea mai mult. Când se va lumina bine băștinașii ne vor putea lua urma ca unor animale hăituite la vânătoare și de aceea trebuie să ajungem la barcă înainte de a se crăpa de ziuă.

– Dar nu știm sigur dacă șeful m-a recunoscut sau nu! îi aminti ea disperată. De fapt cu cât mă gândesc mai mult la lucrul acesta cu atât sunt mai sigură că a fost orbit de flash. Iar când am alergat prin poiană luna era ascunsă în nori, astfel că el nu avea cum să mă vadă.

Îl simți dintr-o dată cum începe să se enerveze și se aștepta la o răbufnire violentă, dar spre surprinderea ei când începu să vorbească Luiz era foarte calm.

– Supoziția ta s-ar putea să fie corectă, dar pe de altă parte s-ar putea să te înșeli. Date fiind împrejurările nu cred ca ar fi prea înțelept să stăm să vedem dacă te-a recunoscut sau nu, chiar dacă șeful nu te-a recunoscut, tribul nu va renunța fără luptă la zeița lui. Ei te privesc că pe o zână care a luat chip de femeie, ca pe o legendă devenită realitate, ca pe un talisman care aduce numai noroc, pace și bunăstare, spuse batjocuritor Luiz.

– Poate că nu sunt chiar zeița Fortuna, dar cu siguranță au fost câteva momente … ocazii ciudate când compania mea nu a fost atât de dezavantajoasă, nu-i așa? spuse ea gândindu-se la momentele, prețioase pentru ea, când discutaseră amical, bucurându-se amândoi de aceste discuții, chiar si râseseră împreună, descoperind că aveau același simț al umorului, așa că nu fusese pregătită pentru replica amară a lui Luiz, care cu o grabă surprinzătoare a ridicat-o și a lipit-o de trupul lui puternic.

– Nu este nimic de câștigat din grațiile unui zgârcit, spuse el enervat. Ești o femeie care-și împarte favorurile în firimituri, doar pentru a fi sigură că le poate recupera. Dacă un bărbat ține post flămânzește repede, *cara*, și cum orice gurmand știe, mâncarea este gustoasă doar atunci când ți-e foame!

Când gura lui flămândă se aplecă peste a ei, tot corpul ei răspunse dorinței lui fizice. De multe ori își imaginase cum ar fi să se lase pradă dorinței lui. Își dorea să devină parte din mintea lui, din corpul lui și poate în timp din chiar din sufle-

tul lui. Dorința de a-și comunica fizic dragostea era egală cu a lui, dar în ciuda dorinței, în ciuda moliciunii pe care o simțea în tot corpul, a ezitat, ascultând de o voce interioară care o avertiza că el nu era implicat în nici un fel.

Revolta o smulse din brațele lui, care se mișcau cu foarte multă tandrețe, sigure fiind de victorie.

– Există o înțelegere între călători, *senhor*, o lege nescrisă care le impune bărbaților datoria de a se asigura că femeile pot călători nemolestate, spuse ea pe un ton acuzator.

Capul lui mândru a tresărit ca și când ar fi fost lovit cu un ciomag și pentru prima dată l-a văzut înroșindu-se. Mândria aristocratului se revoltase, onoarea lui striga să fie apărată.

– Te rog să ma ierți, *senhorita*, pot să te asigur că nu a fost intenția mea să te molestez, ci să îți ofer genul de diversiune care doamnelor le face plăcere – pe care chiar o așteaptă. Dacă te-am ofensat îmi cer scuze, totuși pentru a fi corect cu mine însumi trebuie să amintesc faptul că ipocriții care trăiesc mai mult de o viață sunt datori să moară de mai multe ori!

Capitolul 12

Rebel era extenuată atunci când razele soarelui începuseră să încălzească mai puternic aerul rece al dimineții. În timp ce mergea în spatele omului a cărui putere de a pedepsi părea nelimitată, avea impresia că toată pădurea, plângea – de pe fiecare creangă, rămurică și frunză cădeau picături de apă, ce făceau un zgomot monoton, care pentru nervii ei era precum o tortură rafinată.

A făcut un efort deosebit să-și țină pleoapele deschise, apoi și-a fixat privirea pe spatele lui Luiz ca să nu adoarmă, hotărâtă să nu-i dea satisfacția de a o vedea înfrântă de oboseală, și mai grav să se plângă că-i este frig, foame și că este extenuată.

Singura ei consolare era faptul că ajunseseră aproape de râu. În depărtare se auzea sunetul inconfundabil al apei care se lovea de pietre, adică la puțin timp de barca ancorată la mal.

După vreo jumătate de oră de mers, cu o voce plină de compasiune, Luiz i-a indicat un copac răsturnat pe care să se așeze.

– Așază-te aici până caut eu prin rucsac să văd ce pot să găsesc de mâncare pentru micul dejun.

Detestându-i ușurința cu care se mișca, rezistența lui deosebită la oboseală, Rebel s-a așezat pe buștean, ușurând greutatea pe care picioarele ei trebuiseră să o suporte până atunci.

– Am găsit doar câțiva biscuiți! spuse el uitându-se în rucsacul aproape gol. Dacă nu reușim să prindem niște pește sau să găsim niște *paca*, atunci va trebui să răbdăm de foame următoarele câteva zile.

– Ce este *paca*? întrebă ea, mestecând biscuiții cu gust de mucegai.

– Un rozător foarte gustos, spuse el scârbind-o, considerat de indieni o delicatesă.

Suspectând că cruzimea lui fusese intenționată, și-a controlat impulsul de a vomita și s-a forțat să se gândească la altceva și să schimbe subiectul. Multe petale de flori stăteau împrăștiate la picioarele ei și, când și-a ridicat ochii spre coronamentul pădurii, a văzut altele care pluteau spre pământ.

– Am văzut foarte puține flori prin pădure, spuse ea gânditoare, și totuși parfumul lor dulce, dar puternic, ne înconjoară din toate părțile.

– Ele înfloresc nevăzute acolo sus, în lumina plină a zilei, zise el arătând spre coroanele copacilor, o grădină secretă cu nenumărate specii de orhidee, cunoscute printre localnici sub denumirea de „fiicele aerului", singurele specii feminine capabile să trăiască fără doza de adorație masculină, încheie el pe un ton uscat.

– Probabil că misoginismul tău este de vină atunci când clasezi toate femeile ca fiind frivole și ușuratice, replică ea sătulă de atâtea apropouri.

Și-a regretat imediat reacția impulsivă, deoarece a căzut victima unei întrebări usturătoare.

– Îndrăznești să pretinzi că ești o excepție de la această regulă? Rebel tresări văzând privirea dură pe care i-o aruncă Seniorul, simțindu-se extrem de umilită, convinsă fiind că el o privea ca pe o târfă. Sunt convins că și pentru hainele de doliu se apelează la noblețea orhideelor și dacă mă gândesc bine, îmi amintesc de o tânără cu câte o floare după fiecare ureche și cu un nasture bine plasat lăsat descheiat.

Cu obrajii în flăcări, ea a sărit în picioare ascunzându-și umilința sub furie.

– Ești demn de tot disprețul din lume, *senhor!* Ești la fel de brutal și insensibil ca și strămoșii tăi, negustorii de carne vie, care țineau în frâu sufletele oamenilor folosindu-se de bici și care se purtau și mai rău cu propriile lor soții. Cândva Saffira a spus că tu ești căsătorit cu Amazonia, spuse ea, și chiar așa ar și trebui să fie, deoarece Amazonia are aceleași calități ca și tine – un inveliș foarte frumos și blând care ascunde un interior sălbatic, crud și insensibil.

– Așadar eu sunt fiara care amenința căprioara, nu-i așa? spuse el printre dinți. Talentul tău de a juca teatru este remarcabil, domnișoară Storm, dar impui credulității publicului schimbări subtile de roluri. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor – cu excepția celor naivi ca Paulo – ar considera schimbarea aceasta a ta din vampă în căprioară vânată prea bruscă pentru a fi crezută.

Cu toate că momentul nu era prea potrivit, având în vedere suspiciunea lui sălbatică, Rebel își dorea cu disperare să clarifice o dată pentru totdeauna relația ei cu Paulo, care părea că stă precum o fantomă între ei, pe care Luiz credea că ea îl sedusese și se folosise de el, lucru pe care i-l amintea permanent pentru a-i răscoli conștiința.

– M-am săturat să mă consideri o ipocrită ieftină și profitoare! izbucni ea nerăbdătoare. Ai înțeles greșit situația dintre mine și Paulo. Chiar și un criminal are dreptul să fie ascultat, dar tu ți-ai luat rolul de judecător și de juriu, fără ca măcar să mă asculți sau să-mi dai posibilitatea de a-ți explica ce s-a întâmplat.

– Pentru a pleda pentru circumstanțe atenuante…? scutește-mă de melodramă, *senhorita*, se vede de departe că intenționezi să joci rolul nevinovatului acuzat pe nedrept, spuse el dezguztat.

– Ești de-a dreptul intolerant! îl acuză ea. Îți displac pentru că nu mă cunoști, și nici nu mă vei cunoaște vreodată cu adevărat dacă te agăți de antipatia ta pentru mine.

Ea a știut că vorbele ei își atinseseră ținta, atunci când el a încercat să se scuze.

– Mă comport din experiență precum o victimă. Dar spune ce vrei să spui, voi încerca din răsputeri să nu țin cont de faptul că ești ca un cameleon ale cărui culori se schimbă în funcție de mediu.

Încurajată de mica victorie, Rebel se simți destul de încrezătoare ca să-și spună pledoaria.

– Din primul moment când ne-am întâlnit, Paulo părea foarte interesat de persoana mea, totuși nu am făcut nimic ca

să-l încurajez, dar nici nu l-am descurajat, pentru că mi s-a părut o cruzime să mă port urât cu un băiat care se crede matur.

– Suficient de matur să facă dragoste cu tine? întrebă el cât se poate de dur.

– Doar m-a sărutat – o dată, răspunse ea întrebându-se ce gânduri parșive se mai ascundeau în spatele ochilor acelora cenușii ca norii de furtună.

– Și tu consideri că un sărut nu înseamnă încurajare?

– Ei bine, da… poate … dar eram disperată, înțelegi… disperată să găsesc pe cineva care să știe drumul prin junglă spre satul indian. Am considerat că reputația tatălui meu este în joc, seria lui de cărți s-a impus în atenția lumii întregi și, cum este și normal, își dorea ca această ultimă carte să fie cel puțin la înălțimea celorlalte. Îmi doream și eu lucrul acesta, de fapt, îl doresc atât de mult încât m-am autoconvins că Paulo este un ghid competent – chiar am refuzat să-i ascult argumentele când în ultimul moment s-a speriat și a vrut să dea înapoi. Am greșit că l-am determinat să meargă împotriva voinței lui, se confesă ea, căutând o urmă de căldură în ochii aceia duri. Am greșit de asemenea când l-am încurajat să nu-ți asculte ordinele. Pentru aceste două greșeli îmi cer iertare, dar nu pot și nici nu voi accepta pedepse pentru ceea ce nu am făcut.

– Vrei să cred că Paulo și-a riscat reputația, cariera și chiar viața de dragul unui sărut? întrebă Luiz.

– De ce nu? întrebă ea la rândul ei. Toată lumea care-l cunoaște îi știe bunătatea, cât de atent este cu cei din jur, și cavalerismul său.

– Paulo poate să aibă multe calități și toate umane, aprobă el. Tu te referi la el ca la un băiat dar în clipa următoare îi atribui calități supranaturale. Ai grijă ce spui domnișoară, pentru că nici un bărbat, indiferent de vârstă, nu-și poate petrece zile în șir lângă o femeie frumoasă și să pretindă că nu și-a dorit-o doar pentru el.

Cu toate că expresia feței lui rămăsese neschimbată și vorbele la fel de dure, o picătură de speranță apăru în ochii ei, deoarece pentru prima dată Luiz spunea că este atrăgătoare. Suferise foarte mult când trebuise să se desprindă de sărutările lui fierbinți, dar de fiecare dată dăduse înapoi, confuză și rănită de lipsa oricărui angajament, de lipsa unui mic cuvânt de dragoste.

Speranța nou-născută se reflectase în tandrețea ochilor și în zâmbetul timid atunci când continuă să-i pledeze cauza lui Paulo.

– Te rog, Luiz, îl rugă ea rostindu-i numele cu o dulceață deosebită, nu-l învinui pe Paulo de greșelile mele! Știi doar că toată vina este a mea, așa că dacă trebuie să pedepsești pe cineva, pedepsește-mă pe mine!

Era un mister pentru ea de ce Luiz parcă lua foc de fiecare dată când o auzea pomenind de Paulo.

– Dacă el are un caracter așa de puternic și a putut îmblânzi chiar și o rebelă, atunci trebuie să învețe să-și accepte pedeapsa precum un bărbat, spuse el grav. Ți-ai spus foarte clar punctul de vedere și l-ai apărat foarte bine pe Paulo, dar ai grijă, că aceste sentimente materne care acum te fac să-i ții partea, au nevoie doar de masculul potrivit pentru a se transforma în pasiune.

Instinctul o îndemna pe Rebel să renunțe, dar mândria i-a sărit în ajutor, determinând-o să-l atace pe omul acesta care părea tot timpul împins de diavol să facă rău celor din jur și mai ales ei.

– Tu nu greșești niciodată, *senhor,* și de aceea ești atât de exigent și nu poți să ierți nici măcar o greșeală a unui tânăr nedeprins cu capcanele vieții? Sau acest comportament are de-a face cu faptul că nu poți ierta o greșeală pe care ai făcut-o și tu? Dacă Paulo trebuie pedepsit pentru un singur sărut, atunci, dacă se poate să întreb, tu ce pedeapsă crezi că ai merita?

Împrejur era o tăcere nefirească, care ar fi pus pe gânduri pe oricine, deoarece părea să anunțe un posibil pericol, dar ei erau prea preocupați să se uite fioros unul la altul; a fost nevoie de țipătul ascuțit al unei păsări, care l-a alertat pe Luiz în legătură cu pericolul care părea să le dea târcoale.

– Du-te spre râu repede! spuse el și se întinse să ridice rucsacul. Dacă nu mă înșel, barca ar trebui să fie ancorată la doar câteva sute de metri de aici.

Indiferent ce sunet ar fi fost de surprins urechile lui, nu s-a materializat deocamdată în nimic concret și mai ales amenințător. În goana aceea de a ajunge cât mai repede la râu, Luiz o luase de mână și alerga atât de repede încât Rebel se întreba dacă atinge totuși pământul sau nu mai are timp pentru că trebuie să facă pasul următor

Când au ajuns la barcă s-au grăbit să dea la o parte frunzele și crengile pe care le puseseră pe ea să o acopere, apoi s-au urcat și au pornit motorul, iar sunetul acestuia părea muzică pentru urechile lui Rebel, muzică acompaniată de pe margine de țipete omenești.

De la jumătatea apei era imposibil să-ți dai seama dacă băștinașii erau furioși sau triști, dacă gesticulau în semn de amenințare sau își luau rămas bun. Aruncă o privire spre profilul lui Luiz, dar își dădu seama că nici el nu înțelegea ce se întâmplă și părea trist.

De ani de zile își dăduse tot interesul pentru bunăstarea acestor triburi preistorice, pătrunzând cu mult curaj, singur și neînarmat, pe teritoriile lor în încercarea de a le câștiga încrederea și afecțiunea. Dar acum, datorită intervenției lui Rebel, părea că totul se prăbușește. Oare îl mai priveau acum ca pe un prieten ale cărui vizite le prețuiau? Sau îl urau pentru că le furase zeița?

Fiind sigură că în ciuda pericolului foarte mare, el se va întoarce să afle sentimentele indienilor față de el, ea s-a ridicat în picioare, s-a întors cu fața către băștinași, și-a ridicat brațele și i-a salutat demn ca o zeitatei, pledându-i astfel cauza și lăsându-i o poartă deschisă dacă mai dorea să se întoarcă.

– *Meu Dios! Stai jos*! Luiz țipa la ea peste umăr, neputând să lase manetele bărcii din mână. Suntem încă în raza arcurilor lor!

Îngrozită de amenințare, dar hotărâtă să nu renunțe, ea le-a făcut cu mâna în semn de bun rămas, așteptând un răspuns pozitiv. Băștinașii se uitau la ea, apoi s-au strâns unii în alții și au început să cânte. Luiz luă mâna de pe manete ca să reducă zgomotul motorului și să asculte ce spun băștinașii.

– Ce spun? îl întrebă ea aproape implorându-l, uitându-se atentă la profilul lui pe care nu se citea nimic.

Luiz era atât de concentrat, încât păruse să nu audă întrebarea ei, apoi ca și când căldura privirilor ei ar fi spart masca

de gheață, toată gravitatea s-a dizolvat într-un zâmbet cald. Abia într-un târziu mândria lui i-a permis să formuleze un răspuns.

– Ești o domnișoară foarte curajoasă, *senhorita* Storm. Dacă ți-ai fi arătat frica atâta timp cât eram încă în raza arcurilor lor, ar fi fost ceva uman, dar pentru că te-ai comportat ca o amazoană, acum cântă un imn în care spun că speră că zeița lor se va întoarce curând la ei.

– Oh … ! exclamă ea foarte surprinsă, dar savurând efectele complimentului. Reușise și ea în sfârșit să-i intre în grații! Ușurarea și bucuria i se citeau pe toată fața, dar ochii de culoarea cerului și a apelor, străluceau precum doi luceferi. Inclusiv Luiz părea afectat de o emoție puternică, dar pentru a nu se observa nimic, s-a concentrat asupra bărcii pentru a o scoate din lagună și apoi s-o ghideze pe apele întortocheate ale Amazonului.

După mai bine de o oră de călătorie prin imensitatea aceea de apă și pădure, el i-a aruncat o privire peste umăr și a văzut-o de-a dreptul fascinată de lumea aceea ce părea neschimbată din timpurile preistorice până acum.

– Dacă încerci cumva să compari Amazonia cu alte păduri ecuatoriale pe care le-ai întâlnit în Africa sau în Extremul Orient, trebuie să ții cont de faptul că această zonă n-a fost tulburată de nimic milioane de ani și ca urmare toate plantele și animalele s-au dezvoltat în voie; aici vei vedea o varietate de forme de viață, nemaiîntâlnită în alte locuri.

– Acum regret că mi-am folosit tot filmul, spuse Rebel, dornică să prelungească discuția cu străinul a cărui schimbare de atitudine o făcuse să devină foarte timidă.

– Ai omis ceva și acum ai vrea să-ți îndrepți greșeala? întrebă el atât de plictisit încât nici măcar nu-și mai întoarse capul spre ea.

– Mi-ar fi plăcut să mă axez mai mult pe partea spectaculoasă care să stimuleze imaginatia, dar cel mai mult, spuse ea gânditoare, mi-ar fi plăcut să pot fotografia câteva specii de orhidee, dintre cele care înfloresc sus pe acoperișul pădurii și pe care spui că indienii le numesc „ fiicele aerului".

Rebel nu înțelegea de ce a trebuit el să tragă barca la mal și apoi să se afunde cu pușca pe umăr în pădure.

– Stai aici, nu voi lipsi mult!

Uimită l-a urmărit intrând în pădure, apoi a auzit o împușcătură care a speriat toate păsările din preajmă.

Șocul a fost și mai mare, când el s-a întors din pădure cu o crenguță foarte înflorită de orhidee și i-a aruncat-o în poală. Era o floare pe care el o culesese cu o împușcătură din grădina aeriană, al cărei parfum era mai puternic că un narcotic, iar florile erau foarte roșii și aveau petale catifelate precum mătasea chinezească.

– Ce frumos! spuse ea, emoționată până la lacrimi de aparenta lui atenție, apoi și-a dat seama că acest dar al lui este un fel de steag al păcii, mai ales când și-a aplecat capul brun spre ea și i-a spus:

– Orice floare poate fi pretuită într-un loc exotic, dar propria mea admirație este rezervată pentru florile frumoase și obraznice, care înfloresc extraordinar de frumos chiar și în cele mai neobișnuite condiții.

Capitolul 13

În momentul când soarele a apus, cetele de maimuțe au început să țipe, păsările de noapte să cânte, broaștele să orăcăie și toate aceste zgomote se amestecau cu clipocitul apei, făcând imposibilă orice tentativă de a dormi.

Luiz făcuse două focuri, unul aproape de hamacul lui Rebel și altul la aproximativ un metru de hamacul lui. Dar Rebel stătea în hamac cu ochii larg deschiși, urmărind siluetele copacilor, desenate de lună pe suprafața netedă a apei, iar coroanele lor erau proiectate pe cerul azuriu. Noaptea era foarte rece, iar ea se strânsese ghem în încercarea disperată de a opri frigul să-i pătrundă în sacul de dormit și astfel în toate oasele. Se simțea extenuată, dar mintea îi era prea activă ca să poată dormi. De când îi adusese orhideea, Luiz se cufundase într-o tăcere profundă și reticentă la orice încercare de conversație. Toate orele de tăcere și le petrecuse la cârma bărcii, încercând să găsească scurtături în imensitatea aceea de apă.

Atenția lui Rebel se îndreptă spre Luiz care, de când se așezase ea în hamac, stătuse numai lângă foc, încercând să-l întrețină pentru că noaptea era foarte rece. Încercând să-și găsească o poziție în care să nu-i mai fie frig, ea se răsucea de pe o parte pe alta, iar scârțâiturile hamacului îi atraseră atenția brazilianului, care acum se îndrepta spre ea.

– Nu poți să dormi? întrebă el foarte rece și detașat.

– Mă tem că nu, spuse ea dârdâind de frig și simțind cum fiori de gheață i se preling prin măduva spinării, împrăștiind frigul în tot corpul.

Tăcerea lui i-a dat de înțeles că dorea să-i propună ceva, dar a ezitat nefiind sigur dacă ea va accepta sau nu.

– Nu ai vrea să mergem să înotăm?

– Să înotăm …? întrebă ea surprinsă. Dar este prea frig și prea periculos!

– Indienii obișnuiesc să facă baie la ora aceasta din noapte, deoarece acum temperatura este la nivelul cel mai scăzut, iar apa este considerabil mai caldă decât aerul acesta rece, îi explică el. Să știi că atunci când am căutat lemne pentru foc, am găsit un iaz cu apă foarte curată, atât de curată că poate fi chiar băută fără nici un fel de problemă.

– Bine… dacă tu ești sigur că-mi va fi mai bine, spuse Rebel tremurând. Orice este mai bine decât să stau aici și să înghețț!

Luiz o ajută să coboare din hamac, apoi, când ea era stăpână pe picioarele ei, își luă grabnic mâinile de pe ea ca și când s-ar fi temut de atingerea ei. Surprinsă de comportamentul lui, îl urmă prin pădure, luptându-se cu durerea și confuzia declanșate de comportamentul lui. Mai devreme

crezuse că relația lor se îmbunătățise și că o luase pe calea cea bună, dar, din anumite motive pe care ea nu le cunoștea, el se retrăsese sub un scut de politețe, total antagonică replicilor dure și certurilor de până atunci, care, dacă se gândea mai bine, chiar îi plăcuseră și cărora acum le simțea lipsa aproape la fel de mult ca și săruturilor furioase, dar pasionale.

De data aceasta nu avu motive să se simtă stânjenită de prezența lui, în timp ce se dezbrăca tremurând, deoarece Luiz nu se vedea nicăieri. După ce se dezbrăcă, Rebel încercă apa cu degetul și i se păru îngrozitor de rece, dar se gândi să-i urmeze sfatul și să vadă ce se va întâmpla, oricum și afară dacă ar fi stat ar fi înghețat. Se aruncă în apă și, surprinzător, era mult mai caldă decât se așteptase, apoi începu să înoate spre celălalt mal, bucurându-se de căldura care începuse să-i dezmorțească trupul gol.

Apa era puțin roșiatică, iar această culoare era datorată parțial lunii, parțial rocilor înconjurătoare. Era atât de fascinată de tot ce vedea în jurul ei încât, atunci când Luiz se ridică la suprafața apei de culoarea vinului, ea clipi, apoi spuse pe un ton visător:

– Bacchus, rege al plăcerii, porți în vreme de pace o manta de culoarea purpurei, iar pe timp de război îmbraci mantaua din piele de panteră!

Pentru câteva clipe el rămase blocat, neînțelegând despre ce este vorba, apoi când își dădu seama, își îndepărtă cu un gest teatral o șuviță rebelă de păr, și o contrazise sec:

– Bacchus este considerat în unele culturi zeul Infernului, iar în altele zeul Destinului. Nu te voi pune într-o situație jenantă întrebându-te în care dintre aceste ipostaze mă vezi pe

mine. Fără a-i da posibilitatea să răspundă, el s-a întors și a început să înoate, strigându-i și ei peste umăr că este cazul să iasă din apă.

– Este timpul să ieși să te usuci, tânără bacantă, ai stat suficient în apă!

Ascultătoare, Rebel îi urmă exemplul și ieși pe malul apei, dar când puse piciorul pe pământ simți înțepăturile de gheață care-i înghețau sângele. Simțind acut lipsa unui prosop, încercă să intre cât mai repede cu putință în hainele lăsate pe mal, dar fiind udă își dădu seama că face o mare greșeală, deoarece după aceea, hainele fiind ude se va transforma într-un sloi de gheață.

– Ești gata? întrebă Luiz ieșind din spatele unui pâlc de copaci, dar când i-a văzut fața vânătă de frig și-a înghițit o înjurătură. Nu a mai pierdut timpul și și-a rupt cămașa, transformând-o într-un prosop cu care a început să-i șteargă părul, neținând cont de protestele ei, până când s-a transformat într-un nor auriu.

Apoi, a început să-i maseze corpul, apoi a luat-o în brațe și a dus-o lângă focul care încă nu se stinsese și mai reușea încă să mai degaje puțină căldură.

Foarte recunoscătoare, Rebel s-a așezat în ghenunchi și și-a întins mâinile spre foc, pentru a-și dezmorți degetele înghețate, dar cu toate acestea se simtea foarte slăbită.

– În asemenea momente îți dai seama că femeile nu trebuie să se implice în călătorii în teritorii neexplorate! De ce oare nu sunt femeile mulțumite să facă ceea ce se pricep mai bine – adică să își vadă de treburile gospodăriei și să crească copiii? spuse el furios.

Rebel nu avea nici cea mai mică idee ce-l enervase atât de tare, dar mai ales nu-și înțelegea dorința subită de a plânge și trebuia să se lupte din răsputeri ca lacrimile să nu-i țâșnească din ochi.

– Este o întrebare pe care mi-o pun și eu adesea, spuse ea, mai ales atunci când aud copilul din mine plângând după păpușile pe care nu le-a avut niciodată și după prietenii de joacă pe care nu i-a cunoscut niciodată.

Spre groaza ei, nu se mai putu lupta cu lacrimile, care îi invadară ochii și apoi începură să curgă năvalnic. Auzi un murmur deasupra capului, apoi fu ridicată brusc cu o mișcare pe care o crezu brutală, dar care fu cât se poate de tandră.

– Ești obosită și-ți este frig, senhorita, îi spuse Luiz privind-o în ochi, prea frig ca să te las să dormi singură. Dacă-ți mai amintești, te-am avertizat că în jungla amazoniană sunt nopți în care trebuie să dormi foarte apropiat de tovarășul de drum pentru a te încălzi de la căldura corpului acestuia, și se pare că aceasta este una din acele nopți.

Nici o emoție nu se zărea pe fața lui atunci când a întins sacul lui de dormit pe jos, ajutând-o să intre în el și chiar dacă ar fi fost emoționat ei nu i-ar fi păsat pentru că îi era prea frig și avea simțurile amorțite. Un singur gând o măcina și a trebuit să-l murmure.

– Crezi că suntem în siguranță? Nu vor veni fiare sălbatice peste noi?

– Stai liniștită, am pușca lângă mine, spuse el.

– Da, dar… încercă ea să protesteze.

– Ești în siguranță, *senhorita*, insistă el, apoi uimind-o din nou cu capacitatea lui de a-i citi gândurile, concluzionă ironic: pot să-ți promit cu siguranță că eu nu voi dormi.

Ea s-a agitat toată noaptea în somn, trezindu-se cu numele lui pe buze, apoi afundându-se din nou în abisul de căldură, liniștită de faptul că-l simțise lângă ea, că-i auzise răsuflarea și că-i simțise bătăile inimii.

Când degetele de lumină ale dimineții i-au mângâiat fața trezind-o, s-a răsucit apoi s-a încruntat deoarece nu-l mai simțea pe Luiz lângă ea.

– Bună dimineața domnișoară, vocea lui era suficient de rece pentru ca Rebel să se întrebe dacă ei întradevăr dormiseră împreună sau ea visase.

– Bună dimineața, spuse ea ridicându-se pentru a-i vedea fața, iar părul lui umed i-a dat de înțeles că-și făcuse baie.

– Am reușit să găsesc niște banane pentru micul dejun, zise el atât de detașat de parcă tocmai s-ar fi întors din piață. Biscuiții s-au terminat, mai avem doar niște apă de băut – dar din acest punct de vedere suntem norocoși pentru că sunt zone prin această pădure în care apa nu este potabilă.

– Atunci nu ar trebui să umplem bidoanele înainte să plecăm? întrebă Rebel nedumerită de aerul lui detașat.

– Din păcate, în graba noastră de a părăsi satul am uitat bidoanele acolo, îi spuse el puțin acuzator. Oricum în această perioadă a anului este o scurtătură care devine navigabilă, așa că dacă plecăm fără nici o întârziere s-ar putea să evităm disconfortul de a mai petrece o noapte în pădure.

El spusese disconfort, dar era vorba de fapt despre un dezastru total, își spuse Rebel uitându-se la el cum se concentra doar asupra bărcii, turând motorul la maximum și folosindu-se de toată concentrarea și toată forța fizică, de parcă ar fi dorit să scape de anumite frustrări.

S-au oprit o singură dată și asta pentru a căuta mâncare și apă prin pădure, dar, ca și indienii în urmă cu sute de ani, au descoperit că luxurianta junglă amazoniană este aproape la fel de lipsită de mâncare ca și un deșert. Rebel mergea de-a lungul râului căutând după fructe, când deodată s-a împiedicat de o rădăcină și a căzut. Când s-a împiedicat și-a întins mâinile în față ca să-și amortizeze căderea, dar mâinile i s-au oprit în scoarța plină de țepi a unui copac. Toate acele acelea mici implântate în palmele ei au făcut-o să țipe de durere.

După cum se aștepta, Luiz, care întotdeauna rămănea prin apropiere de ea, auzindu-i țipătul, în câteve secunde a fost lângă ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, iar ochii lui scormoneau tufișurile în căutarea șerpilor, apoi mulțumit că nu se vedea nici urmă de șarpe s-a apropiat de tufișuri să vadă dacă nu cumva este vreun animal pe acolo. Bănuind că de dimineață căuta un motiv să se enerveze pe ea, Rebel și-a ascuns mâinile la spate și s-a gândit la o minciună plauzibilă.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat cu țipătul meu; m-am speriat de o pasăre care a zburat de sub un tufiș, spuse ea înroșindu-se de mincuina pe care o spusese.

Îmbujorarea s-a accentuat și mai tare când el, în loc să fie mulțumit cu răspunsul ei, îi studia foarte atent chipul să vadă dacă minte sau nu. Se simtea foarte stingherită de privirea aceea a lui scrutătoare și a încercat să scape de ea dându-se deoparte, întrebându-se de ce omului acestuia, care crezuse așa de ușor că ea uzează de farmecul ei pentru a-i face pe bărbați să-i mănânce din palmă, îi era așa de dificil să se hotărască în probleme foarte simple.

– Așteaptă! strigă el. Apoi o prinse de încheietura mâinii și îi întoarse mâna cu palma în sus, iar ea se aștepta să înceapă să râdă de ea, dar el se purtă cât se poate de amabil.

– Am o trusă de prim ajutor în barcă. Hai să mergem să vedem ce putem face, îi spuse el calm.

Tonul lui era atât de lipsit de expresie încât ea se întrebă dacă el era total dezinteresat de ea sau o catalogase drept o fetiță naivă și nu se mai obosea s-o certe din orice. Sau calmul lui putea fi comparat cu preludiul unei furtuni amazoniene, o perioadă de autocontrol forțat pentru ca apoi să izbucnească într-o mânie sălbatică?

În ciuda dorinței lui de a ajunge acasă înainte de a se lăsa întunericul, a durat o oră să-i scoată toți țepii din palme, apoi a uns-o cu o alifie și i-a bandajat mâna ca un profesionist.

– Acum vrei, te rog, să rămâi în barcă până mă duc eu să găsesc ceva de mâncare și niște apă? o întrebă el pe un ton cât mai blând cu putință. Apoi sări peste marginea bărcii, afundându-se în pădure, fără ca măcar să arunce o privire înapoi, iar ea trebui să-i asculte ordinul și să nu se miște din barcă.

După nu mai mult de zece minute el s-a întors aducând câteva bucăți de liane, ținându-le foarte atent de un capăt ca să nu le scape, apoi i-a dat ei una, a oprit și el una și i-a arătat ce să facă cu ea. Luiz băgă un capăt al lianei în gură sugându-i seva și o îndemna și pe ea din priviri să facă același lucru, dar ea ezită întrebându-se ce gust o fi având. Când el își potoli setea, încercă să o convingă că nu avea un gust rău.

– Este aproape fără gust, este apă potabilă. Dacă nu ar exista această specie de liane care înmagazinează apa,

băștinașii ar muri de sete în această regiune unde nu există izvoare prin pădure, mai ales în anotimpul secetos când nu pot să-și strângă apă de ploaie.

Încurajată de vorbele lui, Rebel duse liana la gură și începu să bea însetată lichidul. Dacă la micul dejun au mâncat banane, la prânz s-au ospătat cu fructe de avocado, care deși sălbatice și fără un gust prea grozav au constituit o masă îndestulătoare.

Chiar înainte ca ea să termine de mâncat, Luiz porni motorul și barca începu să înainteze rapid printre valuri până când ajunse pe suprafața unui lac imens, unde delfinii săreau jucăuși printre valuri, ca și când ar fi fost la un concurs de schi nautic.

Rebel era așa de fascinată de jocul lor, încât își părăsi locul și i se alătură lui Luiz la proră

– Sunt așa de mulți! șopti ea.

– Sunt mulți pentru că sunt protejați de un mit, strigă el ca să acopere zgomotul motorului. Deși carnea delfinilor este comestibilă, indienii nu o mănâncă deorece cred că îi face impotenți.

Pentru o vreme ea își permise să stea alături de el la proră, bucurându-se de aerul curat și rece care-i sufla prin păr și de răcoarea care-i mângâia obrajii, dar totul fu de scurtă durată pentru că el îi sugeră să se întoarcă la locul ei.

– Cred că ar fi mai bine să te întorci la locul tău! propuse el și încetini viteza bărcii pentru că se aflau într-o apă plină de vegetație și în care oricând s-ar fi putut împotmoli, dar încet-încet au lăsat în urmă apa plină de plante și și-au continuat drumul spre casă.

După multe ore de navigat și de tăcere, Rebel și-a dat seama că Luiz cunoștea locurile pe unde treceau, ghidându-se după ele pentru a ajunge mai repede acasă.

Într-un amestec de bucurie și durere, ea văzu debarcaderul profilându-se prin întunericul nopții, simți că el redusese viteza și i se puse un nod în gât când barca se apropie de locul de ancorare și știu că tatăl ei, Paulo, Saffira de Pas și toți ceilalți intruși erau la doar câteva minute distanță.

Ca și când și el ar fi simțit că au ajuns la sfârșitul unui capitol și unele părți ar fi dorit să le poată rescrie, Luiz nu coborî imediat ci se așeză pe marginea bărcii, dar ea nu-i putu vedea fața pentru că era întuneric.

– Am ajuns! spuse el ca o sentință finală.

– Sunt sigură că nu regreți deloc, șopti ea luptându-se cu lacrimile, se spune că Amazonia este o femeie – prea femeie ca s-o stăpânească un singur bărbat – totuși tu ai reușit să cooperezi cu ea la fel de bine ca mine.

– Am ajuns la o concluzie, *senhorita,* replică el dur, Amazonia și cu tine sunteți precum doi gemeni inseparabili și identici care au aceleași caracteristici, aceleași contradicții, aceeași abilitate de a atrage și a respinge. Pentru călătorii în trecere poți să fii și crudă și blândă, încurajezi omul să se avânte pe căi cunoscute, doar pentru a-l arunca fără nici o explicație în cele mai negre îndoieli. Gândurile tale, ca și căile maritime ale Amazonului sunt necinstite: acțiunile tale la fel de imprevizibile ca și curenții lui. Da, Amazonia este cu siguranță o femeie, încheie el dur, singura femeie pe care am împărțit-o voit cu alții – singura pentru care sunt pregătit să fiu considerat „unul dintre mulții amanți”.

Capitolul 14

Rebel își întinse gâtul pentru a se uita cu atenție la fotografiile puse la uscat. De câteva zile camera obscură pe care specialiștii lui Luiz o improvizaseră, devenise refugiul ei, un loc unde putea să scape de nenumăratele întrebări și de privirile curioase. Dar cel mai important era că locul acesta îi oferise scuza necesară pentru a-l evita pe Luiz Manchete, care de când pusese piciorul din nou pe proprietatea sa, se transformase iar în Seniorul foarte sobru, al cărui aer de răceală descuraja pe oricine ar fi dorit să-l întrebe ceva despre călătoria în junglă: bineînțeles Saffira de Pas făcea excepție de la această regulă.

Dacă nu ar fi existat fotografiile ca dovadă clară, Rebel s-ar fi gândit că toate evenimentele pe care le-au trăit împreună sunt rodul imaginației ei, dar fiecare scenă care ieșea din baia de developare reînvia amintirea zilelor pline de bucurie, de conflicte, de pericol și ocazional de fericire aproape de nesuportat.

Din nefericire munca ei se terminase. În timp ce atârna ultima fotografie la uscat, se uita cu o încântare aparte la figura schimonosită de furie a șefului, la coada lui aranjată ca a femeilor, la toate podoabele feminine, care contrastau prea mult cu alura lui de războinic.

– Rebel…! strigă Paulo din spatele ușii. Pot să intru?

– Așteaptă doar o secundă, te rog! strigă ea revenind cu picioarele pe pământ, apoi foarte grăbită și panicată ascunse un teanc de fotografii, al căror subiect era prea personal, într-un plic nesigilat, pe care îl ascunse pe un raft plin de cărți, apoi îi spus lui Paulo să intre.

De cum intră în camera obscură, Rebel își dădu seama că băiatul era foarte emoționat. Zile în șir trăise cu sabia lui Damocles deasupra capului, cu amenințarea de a fi concediat dintr-o slujbă care-i plăcea și cu riscul de a-și încheia cariera. Cu cruzimea-i specifică Luiz îl ținuse în suspans; de când se întorsese stătuse mai mult în biroul lui ocupându-se de corespondența care se strânsese în absența lui, totuși Rebel era convinsă că l-ar fi putut pune pe Paulo în capul listei de priorități.

– Tocmai am vorbit cu Seniorul, izbucni el foarte emoționat.

– Ce s-a întâmplat? Se simți ea datoare să întrebe, deși răspunsul pozitiv se vedea clar pe fața tânărului.

– Foarte bine. A fost surprinzător de blând. După ce mi-a ținut o prelegere despre prostia de a încălca ordinele, și-a schimbat radical atitudinea și a început să-mi vorbească precum un unchi, făcând aluzie la influența pe care

o poate avea o femeie experimentată asupra unui bărbat tânăr ca mine, spunându-mi că și bărbații mult mai experimentați ca mine pot cădea victime șiretlicurilor feminine.

Rebel își ascunse cât de bine a putut durerea pentru că știa foarte bine că despre ea este vorba. Paulo continuă:

– În trecut întotdeauna i-am admirat abilitatea Seniorului de a judeca totul corect, dar de data aceasta, o asigură el, raționamentul său este total greșit. Și i-am și spus lucrul acesta! I-am spus foarte clar, cu riscul de a-mi distruge cariera, că nu-i voi permite să spună asemenea enormități despre fata cu care intenționez să mă însor!

Mintea lui Rebel era așa de preocupată să digere informația conform căreia stima lui Luiz pentru ea era și mai mică decât își închipuise, încât nici măcar nu a recepționat cererea în căsătorie a lui Paulo. Nu și-a dat seama de lucrul acest decât atunci când el s-a aplecat spre ea ca să o sărute.

– Nu, Paulo, nu trebuie…! spuse ea îndepărtându-se de el. Cum ai putut spune un asemenea lucru. Nu ți-am dat niciodată nici cel mai mic indiciu că aș dori așa ceva… , șopti ea întrebându-se ce o fi crezând Luiz acum despre ea, dar mai ales cât se schimbase atitudinea lui după această greșeală a lui Paulo.

Totuși trebuia să fie amabilă cu băiatul a cărui expresie era o imagine a felului cum se simțea ea – îndurerată și respinsă.

– Am crezut… începu el, apoi ezită. Nu te-am cerut cum trebuie, nu-i așa? spuse el trist. Cât timp ai fost în junglă am fost așa de îngrijorat pentru tine, îmi umpleai gândurile în fiecare minut al zilei, așa de mult încât m-am gândit că o fată

care-mi umple astfel gândurile ar trebui să devină soția mea. Te iubesc, Rebel! spuse el nefericit. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că tu nu mă iubești.

Câteva minute mai târziu ea se îndrepta spre camera ei, ușurată de faptul că Paulo acceptase refuzul ei fără resentimente.

Când intră în cameră, în dorința de a fi singură, tatăl ei era acolo așteptând-o.

– Rebel, draga mea, spuse el zâmbind, apoi arătă spre o cutie mare așezată pe pat. Ți-am adus un cadou – și niște vești bune

– Mulțumesc, tată! zise ea, făcând un efort foarte mare ca măcar să mimeze încântarea. Cum au fost puține vești bune în ultima vreme, le voi asculta pe acestea mai întâi și apoi voi deschide cadoul.

– Cum poți să spui un asemenea lucru! Te-ai întors din expediție teafără și cu niște fotografii extraordinare, mai bune decât aș fi putut spera vreodată că-mi vei aduce și totuși nu ești mulțumită. Ce altă ambiție vrei să-ți mai îndeplinești?

Era tentată să-i spună adevărul, să-i spună că explorarea locurilor necunoscute nu mai reprezenta nici un interes pentru ea, că numai când se gândea să se mute din nou dintr-un loc în altul, fără a prinde rădăcini nicăieri, simțea că i se face rău. Cealaltă alternativă – de a se așeza undeva o dată pentru totdeauna, probabil în vreo căsuță la țară, unde să-i țină companie tatălui ei, era atât de lipsită de atracție că se simți deprimată, dar nu putea să-l supere pe tatăl ei spunându-i.

– Așa cum a spus domnul Manchete mai demult, sunt un plod nerecunoscător, încheie ea solemn.

– Nici vorbă de așa ceva, o contrazise el. Ești doar puțin obosită, atâta tot – și este cât se poate de normal să te simți așa după această expediție încântătoare. Din fericire am tocmai ce îți trebuie ca să-ți revi. Domnul Storm și-a dus mâna la buzunar și a scos de acolo o parte a unui ziar, arătându-i un paragraf subliniat cu creionul. Îți amintești de fotografiile pe care le-ai făcut pe muntele Kinabalu anul trecut când am fost în expediție la Borneo? Ei bine, una dintre ele a câștigat premiul „Cea mai frumoasă fotografie a anului"!

– Vorbești serios? întrebă Rebel dorindu-și să-i poată împărtăși entuziasmul.

– Nu am fi aflat lucrul acesta dacă eu nu l-aș fi rugat pe Paulo să-mi aducă orice ziar englezesc pe care pune mâna, atunci când a fost cu treburi în capitală. Aproape că nu-mi venea să-mi cred ochilor când am citit paragraful cu pricina, dar m-ai făcut așa de mândru și-ți sunt atât de recunoscător, încât imediat l-am rugat pe băiat să-ți cumpere un cadou – este o rochie, spuse arătând încă o dată spre cutia de pe pat. Știu că niciodată nu te-a prea interesat felul în care arăți sau te îmbraci, și asta probabil pentru că ai fost privată de o prezență feminină încă de la o vârstă fragedă, dar în mod normal trebuie să ai grijă de felul în care arăți și să încerci să te îmbraci la fel ca fetele de vârsta ta. Ar fi o încântare pentru mine dacă te-aș vedea arătând cât mai feminină cu putință, așa că te rog îmbracă rochia în seara aceasta la cină; va fi cina noastră de bun rămas, dacă vrem să ajungem la Londra la timp pentru decernarea premiului.

Rebel nu a despachetat rochia decât târziu după plecarea tatălui ei, dar a stat ore întregi gândindu-se că prăpastia dintre ea și Luiz se întindea de-a lungul junglei, iar cina din seara aceea avea să fie ultima masă pe care o lua împreună cu el, apoi când se va retrage la culcare, va fi ultima dată când va mai dormi sub acoperișul lui. Umbrele serii începuseră să o învăluie, dar ea nici măcar nu le observase. A fost readusă la realitate de țipătul unei maimuțe care-și chema partenerul, era un tipăt plin de aroganță care exprima dorința de a se împerechea, sunet pe care ea întotdeauna îl va asocia junglei.

Luiz obișnuia să cineze târziu, așa că avea suficient timp să se pregătească. Mai întâi își spălă părul, și-l uscă și-l pieptănă astfel încât să rămână foarte buclat. Apoi se îndreptă spre rochie și când o puse pe ea își dădu seama că Paulo are gusturi foarte bune. Îi alesese o rochie lungă până la glezne, de un mov pal care-i scotea ochii în evidență și-i dădea un aer de mister, era mulată evidențiindu-i silueta foarte frumoasă care mai tot timpul stătea ascunsă sub haine largi de dril.

Studiindu-se în oglindă își aminti că mai demult primise o trusă completă de farduri și se hotărî să le folosească, pentru a-i arăta Seniorului că nu numai în junglă putea fi atrăgătoare.

Când termină de făcut totul se uită în oglindă și nu-i venea să creadă că doamna aceea sofisticată care o privea din oglindă era chiar ea. Ar fi foarte frumos dacă ultima amintire a lui Luiz despre ea ar fi una perfectă. Cu o înălțare neajutorată a umerilor, ea se ridică în picioare consolându-se cu ideea că perfecțiunea este doar un vis al omenirii.

Ea plecă din cameră îndreptându-se spre salonul mic unde, de obicei invitații serveau băuturile de dinaintea cinei. De obicei salonul era plin cu oameni de știință, dar acum era gol. Ezită, întrebându-se dacă nu cumva venise prea devreme sau poate băuturile se serveau în altă parte, așa că se hotărî să plece, dar auzi un zgomot în spatele ei și se întoarse. Când îl văzu pe Luiz inima începu să-i bată mai tare, iar pentru câteva secunde au rămas uitându-se unul la altul, tensionați precum două pisici sălbatice, neștiind dacă să zgârie sau să toarcă. Apoi Luiz, care era îmbrăcat într-un smocking foarte elegant, iar părul răzvrătit era foarte bine pieptănat, și-a amintit că el este gazda și a întrebat-o cu o voce suavă:

– Vrei să-ți aduc ceva de băut?

– Un suc de fructe ar fi foarte bine, mulțumesc, spuse ea urmărindu-l cu privirea cum se duce și-i umple un pahar de suc de fructe.

– Arăți foarte bine în seara aceasta! o complimentă el, dar complimentul fusese atât de neașteptat încât ea aproape scăpă paharul din mână.

– Nu trebuie să-ți murdărești rochia din cauza unui compliment! zise el fără ca fața lui să exprime ceva. Saffira mi-a spus că Paulo a consumat multă energie pentru acest cadou. Exact așa cum ar fi trebuit să fie, având în vedere importanța evenimentului. Cred că felicitările sunt suficiente, *senhorita*, nu-i așa? spuse el pe un ton mai rece decât gheața din paharul ei.

Ea nu înțelegea pentru ce o felicită, apoi și-a amintit de premiu și a presupus că tatăl ei îi spuse despre el și a simțit cum roșeața îi cuprinde obrajii în vreme ce se pregătea să-i răspundă.

– Da, este suficient! zise ea nemaiștiind ce să adauge.

Fu foarte surprinsă când văzu flăcările de furie din ochii lui și nu înțelegea de ce îl deranja așa de tare succesul ei.

– O asemenea schimbare cu siguranță îți va afecta și munca. Aveam impresia că îți place să călătorești, dar desigur acceptând aceste noi responsabilități vei fi nevoită să te retragi!

Pentru moment ea fu nedumerită, apoi își aminti că tatăl ei îi spusese că unul dintre avantajele premiului este acela de a lucra cu un expert în domeniul lor de activitate.

– S-ar putea să fiu obosită la început, spuse ea , dar nu voi uita faptul că libertatea mea nu va fi îngrădită pentru multă vreme. După o perioadă scurtă de timp voi fi capabilă să continui, dar cu rezultate mult mai bune ca înainte.

Luiz și-a dat capul pe spate și pentru câteva secunde terifiante i-a amintit de o cobră pregătită să atace. Apoi printr-un efort foarte mare a reușit să se stăpânească și a spus pe un ton veninos:

– Cu siguranță vei reuși, *senhorita* Storm, ți-ai făcut lecțiile foarte bine – într-o zi Paulo va fi un tânăr foarte bogat.

Multe minute în șir Rebel a încercat să facă legătura între premiul ei Paulo ș de ce îl menționase Luiz, apoi și-a dat seama că ea vorbise despre premiu, iar el se referise la presupusa ei logodnă cu Paulo.

Fiind într-o stare groaznică Rebel a încercat să îndure ritualul cinei, prefăcându-se că mănâncă din fiecare fel de mâncare,

reușind cumva să răspundă monosilabic remarcilor care-i erau adresate de Paulo și de Saffira, care împreună cu ea și cu tatăl ei erau singurii oaspeți la cină.

– Fiica dumneavoastră nu prea are multe de spus în seara aceasta, profesore, spuse Saffira pe un ton mieros, scoțând-o pe Rebel din visare.

– Ea nu este un copil prea vorbăreț, fu de acord tatăl ei. Dacă un aparat foto ar fi folosit ca intermediar ai descoperi că vorbește extraordinar de bine.

– Trebuie de asemenea să țineți cont de faptul că are și foarte multe pe cap în acest moment, spuse Luiz fără pic de umor. Foarte multe furtuni tulbură drumul spre căsătorie.

Toți au rămas cu gura căscată la această replică, iar Paulo și tatăl ei au început să vorbească în același timp.

– Iertați-mi scăparea, *senhor*, se grăbi tânărul să spună, nu am avut încă ocazia …

– Drumul spre căsătorie …! îl întrerupse tatăl ei prea șocat ca să mai țină cont de bunele maniere. Dragul meu prieten, este un drum pe care mi-ar face o deosebită plăcere să-mi conduc fiica, dar până acum nu sunt semne care să arate că acest plan este pe punctul de a se realiza. Rebel își dorea să fugă din cameră sau să i se deschidă pământul sub picioare și să o înghită, mai ales că Luiz urmărea cu foarte mare atenție cuvintele tatălui ei, atunci când acesta a continuat. Pentru situația aceasta sunt parțial vinovat. Din cauza muncii mele și a egoismului meu, Rebel și-a petrecut toată viața în compania bărbaților, dar a fost mai protejată decât o călugăriță.

Drept răspuns Saffira a început să râdă, iar el i-a adresat un zâmbet înțelegător.

– Probabil că vi se pare o contradicție de termeni, *senhora*, dar sunt sigur că Luiz va înțelege perfect, spuse aruncându-și o privire spre Luiz, și nu-mi va contrazice teoria când îi voi reaminti de exploratorii sezonieri, bărbați care trăiesc aproape de natură, care vor sta ore întregi admirând o orhidee, dar care sunt turbați când o singură floare este distrusă fără un motiv întemeiat. Nu-i așa că am dreptate, Luiz? Știi vreun caz când siguranța unei femei a fost pusă în pericol sau încrederea ei trădată, chiar și atunci când a călătorit în compania unui singur bărbat?

Rebel nu credea că-i va fi vreodată milă de brazilianul acesta arogant, dar când l-a văzut atât de palid, știa că este torturat de amintirea incidentelor pe care probabil că acum le considera barbare și că-și compara acțiunile cu cele ale fiarelor care nu pierd nici o oportunitate de a se împerechea fie că femelele lor vor sau nu.

Dorea să strige și să-l asigure că lucrurile acelea nu mai contau, că fuseseră șterse de fața lui palidă și de privirea care-și recunoștea vina, ce putea fi observată și de cel mai neatent om, dar spre ușurarea ei nici Paulo nici tatăl ei nu observaseră. Dar același lucru nu putea fi spus și despre Saffira, ai cărei ochi negri lăsau clar să se înțeleagă că văzuse tot și chiar citise restul printre rânduri

Și-a aruncat o privire plină de ură în direcția lui Rebel, apoi a sărit în picioare aducând o acuzație cât se poate de caustică.

– Voi, bărbații, sunteți așa de naivi, vedeți inocență acolo unde o femeie vede vinovăție, rămâneți orbi la adevăr atunci

când el vă sare în față. Scaunul ei s-a izbit de perete atunci când ea a plecat val-vârtej din cameră, dar nu i-a lăsat să se dezmeticească, pentru că imediat a revenit cu un plic mare, pe care Rebel l-a recunoscut imediat

Ghicind intenția Saffirei, Rebel a încercat să protesteze, dar nu a putu scoate nici un sunet.

– Dacă fiica dumneavoastră cea inocentă este atât de pricepută să facă fotografii, profesore, spuse ea triumfătoare împrăștiind un teanc de fotografii, ce mesaj credeți că ar transmite acestea?

Rebel a închis ochii pentru că nu putea suporta să-și vadă fotografiile dragi împrăștiate de mâna Saffrei. Erau imagini cu Luiz înotând, râzând, curățându-și pușca, stând în mijlocul unor copii băștinași. O mulțime de alte imagini făcute în secret, pentru a-i aminti tot timpul de omul iubit, când va fi departe

Dintr-o dată și-a dat seama că nu va putea suporta privirea uimită a lui Luiz și rânjetul satisfăcut al Saffirei. Ținându-și ochii închiși a fugit spre ușă și nu i-a deschis decât când a simțit aerul rece al nopții, lăsând în urma ei un zgomot surd de inimă spartă în mii de bucățele.

Capitolul 15

Prima intenție a lui Rebel a fost să fugă în dormitor, dar la jumătatea drumului s-a răzgândit și a luat-o spre cea mai apropiată ieșire, simțind cum perații casei o sufocă.

Afară a alergat spre pădure, împiedicându-se pe tocurile înalte, și probabil că dacă s-ar fi oprit să se gândească și-ar fi dat seama că este nebunie curată să fugă într-o pădure inospitalieră ziua, pentru ca noaptea să fie de-a dreptul dușmană. Dar în acele momente ea nu mai gândea, se simțea precum o căprioară care fusese mânată în gura leului de una de-ale ei.

În pădure, rochia i se agață de o creangă și ea încercă să și-o elibereze, dar cu cât trăgea mai mult cu atât părea să fie și mai înțepenită, dorind parcă să o țină prizonieră.

– *Senhorita*, se pare că de fiecare dată trebuie să te salvez de consecințele propriilor tale prostii!

Un țipăt puternic i s-a oprit în gât când l-a văzut pe Luiz îndreptându-se spre ea, amenințător ca un vânător când în cele din urmă a reușit să-și încolțească prada. Nebunia ta nu

are nici o limită? o întrebă el, îndreptându-se amenințător spre ea. Nu crezi că mi-ai dus răbdarea la limită atunci când a trebuit să vin după tine în junglă, când a trebuit să te ajut să scapi de furia șefului, apoi, când ne-am întors acasă să te păzesc de pericole pe care și un copil le putea evita! Chiar nu-ți pasă că erai aproape să îngheți ultima dată în junglă, încât acum vrei să-ți mai petreci încă o noapte în pădure?

Ea înghețase de frică atunci când el, cu o violență controlată, dar mult mai periculoasă decât tot ce văzuse ea, i-a rupt bucata de rochie agățată de creangă, apoi și-a dat jos haina și i-a pus-o pe umeri.

– Îți este mai cald acum? o întrebă el. Suficient de cald ca să-mi permiți să te reții atâta cât să obțin niște răspunsuri clare și sincere de la tine la câteva întrebări importante?

– Da, dar … încercă ea să protesteze.

– Nici un „dar" și nici un „dacă", te rog, îi ordonă el, doar răspunsuri sincere.

Dintr-o dată Rebel a început să tremure, dar nu de frig, deoarece sângele îi pornise într-o cursă nebună prin tot corpul din cauza intimității hainei lui. Înțelegând greșit motivul tremurului ei, Luiz o luă în brațe, nedorindu-și altceva decât ca ea să se simtă bine și să nu mai îndure vreodată frigul.

– De ce m-ai lăsat să cred că te măriți cu Paulo? o întrebă el.

– Nu am făcut asta, șopti ea simțind că se sufocă din cauza apropierii lui, cel puțin nu intenționat. Când ai adus subiectul în discuție am crezut că te referi la premiu!

– Ce scuză poți să-mi oferi pentru cealaltă eroare deliberată pe care m-ai lăsat să o cred? De ce ai încercat așa de tare

să-mi lași impresia că ești ușuratică, dând replici care să dea de înțeles că ești la fel de libertină că majoritatea fetelor din așa numita societate modernă? Cu siguranță știai că nu-mi place și dezaprob un asemenea comportament, totuși tu ți-ai continuat farsa. *De ce …* ?

Dintr-o dată sentimentele ei s-au răzvrătit împotriva oricărei umiliri; el nu trebuia să știe niciodată că indiferența lui la dragostea ei o făcuse să adopte un asemenea comportament. Mândră, și-a ridicat capul și s-a uitat netemătoare în ochii aceia cenușii ca norii de furtună și a spus:

– Ce te face să fii așa de sigur că jucam teatru? Pot să-i iert tatei faptul că e de modă veche, dar cu siguranță tu ești mult mai luminat decât el, și nu puteai să te aștepți ca o femeie să roșească la cea mai mica aluzie sau să leșine doar la gândul că un bărbat i-ar putea face avansuri? Mă simt josnică pentru că trebuie să-i spulber iluziile tatălui meu, spuse ea, dar nici o clipă nu m-am gândit că le-aș putea spulbera și pe ale tale!

– *Faci din nou același lucru!* o atenționă el. Vrei să sugerezi că ești o pisică sălbatică plecată în căutarea perechii. Dacă așa stau lucrurile, de ce am rămas de atâtea ori frustrat? Așadar presupun că din nou minți, șopți el, ceea ce înseamnă că nu-mi lași altă alternativă decât să-mi dovedesc dacă teoria mea este adevărată sau nu!

Rebel încercă să se lupte cu avalanșa de sărutări, dar el o prinse bine în brațele lui de fier, apoi își înfipse mâna în părul ei, ținând-o nemișcată și pedepsind-o fără milă pentru înșelătorie.

După mult timp, când sărutările îi topiseră ultima fărâmă de rezistență, când spiritul ei fusese îmblânzit, făcând-o total

dependentă de el, Rebel a simțit mâinile acelea foarte puternice tremurând și a văzut nesiguranță în ochii cenușii.

– *Querida!* A murmurat el cu o voce răgușită, *meu bem anja*, niciodată nu mi-am imaginat că dragostea poate să fie o asemenea furtună, o asemenea agonie de incertitudine și îndoială!

Ei nu-i venea să creadă ceea ce auzea; a încercat să vorbească, dar nu a reușit, a înghițit un nod și a încercat din nou.

– Nu înțeleg – încerci să-ți bați joc de mine, *senhor?*

– Nu, *namorada*, nu încerc, negă el, dar te-ai putea plânge dacă aș încerca lucrul acesta, având în vedere felul în care mi-ai manipulat tu sentimentele, precum un dresor de circ un animal neîmblânzit! De când ai pătruns în viața mea, se mărturisi el, am fost nevoit să mă lupt cu o serie de sentimente noi. Din cauza ta eram confuz, extrem de nervos, apoi tandru și protector, iar în ultimele câteva zile m-am luptat cu impulsul de a-l omorî pe Paulo, spuse el strângând-o și mai tare la piept. *Spune ceva, cara!* se rugă diavolul prins în capcana propriului iad.

– Cum aș putea să te cred când tu mă respecți la fel de puțin ca și sălbaticii care-și oferă soțiile primului oaspete venit și rămas peste noapte? De asemenea, zise ea, hotărâtă să-i spună o dată pentru totdeauna tot ce o făcuse să sufere, ai spus că sunt atrăgătoare doar pentru că te sperie urâțenia femeilor din junglă.

– Când un bărbat este împins dincolo de limita de rezistență, va recurge la toate modalitățile pentru a se apăra, spuse el calm. Apoi cu o voce care a pătruns până în străfundurile inimii ei și-a lăsat deoparte mândria și și-a cerut iertare.

– Regret amarnic că te-am făcut să suferi atât de mult, *querida*, și slavă Domnului că ești o mincinoasă așa de patetică și nu am fost niciodată capabil să profit de tine, în special în noaptea aceea de iad când al dormit ca un copil inocent în brațele mele – noaptea în care mi-am dat seama că ceea ce simt pentru tine nu este dorință ci dragoste pură, genul de dragoste pe care un bărbat o simte doar pentru femeia pe care vrea să o facă soția lui, mama copiilor lui. Extrem de tensionat a spus și ultimele cuvinte care mai puteau fi spuse: Te cer în căsătorie, draga mea; știind cât de sensibilă ești nu cred că mă vei lăsa să aștept mult timp răspunsul tău.

– *Oh, dragul meu!* exclamă ea.

Imcapabilă să mai spună și altceva, s-a topit în brațele lui Curupira – sălbaticul junglei amazoniene, pe care doar dragostea reușise să-l îmblânzească.

Sfârșit